

Chiết Đế

Khôn
g
nguy
lầu

Tiểu thuyết
Can dịch

Daisy
BOOKS

Nhà xuất bản Hồng Đức

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 1

Tà dương như máu.

Một hồi đại chiến đã gần đến hồi kết thúc.

Đoàn Lăng giao đấu cùng Hữu hộ pháp của Thiên Tuyệt Giáo, cuối cùng vung một kiếm thẳng tay chém xuống. Máu bắn tung tóe lên mặt hắn, thủ cấp của kẻ kia xoay vài vòng trên không rồi chạm đất. Bản thân Đoàn Lăng cũng bị thương nhẹ, thế nhưng chiến ý đang sôi sục khiến hắn không thể dừng chân, tiếp tục lao vào đám đông đang tràn vào càn quét tàn dư của ma giáo

Sau một trận này, Thiên Tuyệt Giáo hung hăng ngang ngược hơn mười năm nguyên khí đại thương, từ nay về sau không còn khả năng gây hại cho giang hồ.

Đoàn Lăng thở phào một cái, chợt nghe bên cạnh có người kêu lên: “Phía dưới bãi đá có mật đạo!”

Quần hùng chen chân tới nhìn, quả nhiên thấy cơ quan bí mật, cửa động lộ ra tối hun hút, bên trong sâu không thấy đáy, cũng không biết là thông đến nơi nào.

Có người nghi hoặc: “Chẳng lẽ là nơi ma giáo giấu bảo vật?”

Lại có kẻ nói: “Ma giáo giáo chủ đã chết, Hữu hộ pháp cũng đã đền tội, chỉ có Tả hộ pháp kia không thấy bóng dáng, nghe nói hắn

chính là một nhân vật đa mưu túc trí, nói không chừng đã dùng mật đạo này bỏ chạy.”

Đoàn Lăng đi ra từ trong đám võ lâm nhân sĩ, tay cầm cây đuốc, nói: “Ta xuống xem thử.”

Liễu Dật phái Thanh Sơn là người thân thiết với hắn nhất, vội vã khuyên nhủ: “Đoàn đại ca, cẩn thận có trá.”

“Không sao, ma giáo mưu mẹo nham hiểm, đương nhiên áp không được họa nhiên chính khí.”

Dứt lời, hắn liền thả người nhảy vào mật đạo, dựa vào ánh sáng le lói từ cây đuốc mà hướng phía trước đi đến.

Đoàn Lăng thực chất cũng không tự tin quá đáng đến thế, mà là hắn có chút quen thuộc với cơ quan bẫy rập của nơi này. Vừa mới đi vài bước, hắn quả nhiên phát hiện ra vài cái, đều là mưa tên cát độc tầm thường. Đoàn Lăng công phu cao cường, dễ dàng tránh thoát, không bao lâu liền đi tới phần cuối của mật đạo.

Nơi đó chỉ có một cánh cửa làm bằng đá, bên trên không hề có trang trí gì, nhìn đi nhìn lại đều thấy rất bình thường.

Đoàn Lăng cũng không dám sơ suất, hắn chậm rãi thúc giục luồng khí trong đan điền, dùng nội kinh bảo vệ đại huyết trọng yếu quanh thân, lúc này mới dám đẩy cửa vào.

Đằng sau cánh cửa là một gian phòng nhỏ, bốn góc tường treo mấy viên dạ minh châu to bằng ngón tay cái, tản ra ánh sáng yếu ớt.

Bên trong không có bất luận mai phục nào, chỉ có một nam tử trẻ tuổi ngồi bên cạnh chiếc bàn đá, đang cúi đầu chăm chú đánh đàn.

Người này một thân huyền y, toàn thân cao thấp không mang trang sức gì ngoài kim quan cột trên mái tóc đen đổ xuống như thác. Đôi mắt của y cũng một màu đen sẫm, càng tương phản với hai bàn tay gầy đàn trắng như bạch ngọc.

Y nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên liếc nhìn Đoàn Lăng, trên mặt bỗng lộ ra ý cười: “A Lăng, người rốt cuộc đã tới rồi.”

Đoàn Lăng nghe đến xưng hô này liền chấn động toàn thân, cây đuốc trong tay đột nhiên rơi xuống đất.

Người nọ mỉm cười: “Sao vậy? Không nhận ra ta ư?”

“Như thế nào lại... Suốt mười năm nay, mỗi ngày mỗi đêm ta đều nghĩ đến việc quay trở về cứu người...” Ngực Đoàn Lăng phập phồng, đến khi nói ra miệng mới phát giác thanh âm của chính mình đang run rẩy.

Người nọ đứng dậy, giống hệt như trong vô số giấc mộng của Đoàn Lăng, đi từng bước đến gần hắn.

“Có những lời này của người, cũng không uổng công ta chờ đợi mười năm.”

“Tu Ngôn...”

Đoàn Lăng trong lòng kích động, nhin không được nắm lấy hai tay y.

Lục Tu Ngôn nhưng lại vươn tay xoa nhẹ gương mặt hắn, ngón tay trắng như ngọc nhẹ nhàng lướt qua mi tâm, sau đó y liền ôm cổ hắn, cả người gần như ngã vào lòng Đoàn Lăng.

Đoàn Lăng không khỏi ngừng thở.

Chỉ chớp mắt sau, hắn xuất thủ như điện, giữ chặt lấy cổ tay trắng muốt của Lục Tu Ngôn.

“Leng keng” một tiếng, một thanh chủy thủ từ tay y rơi xuống.

Chỉ thiếu chút nữa là lưỡi dao sắc bén đó đã đâm vào lưng Đoàn Lăng.

Đoàn Lăng mặt trầm như nước, từng chữ từng chữ thốt ra tên một người: “Lục Tu Văn, quả nhiên là người!”

Người trong lòng hắn đảo mắt một cái, bỗng nhiên thay đổi thành một bộ dáng khác hẳn rõ ràng mặt mũi vẫn như vậy, nhưng giờ không còn vẻ tao nhã lúc trước, trái lại mang theo một tia tà khí. Y hỏi: “Người làm sao nhận ra?”

Đoàn Lăng bình tĩnh nói: “Người có cổ giả vờ thế nào đi nữa, cũng không phải là Lục Tu Ngôn.”

Lục Tu Văn bị hắn nhìn thấu thân phận nhưng tuyệt không bực tức, y cười nói: “Ta và đệ đệ bình thường giống nhau như đúc, chỉ liếc mắt mà có thể phân biệt hai chúng ta, cũng chỉ có sư đệ người mà thôi.”

Đoàn Lăng hừ một tiếng: “Ai là sư đệ của người?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Lúc người mới bái sư ta cũng ở đó, ừm, sư đệ còn dập đầu lạy sư huynh ta đây một cái đó nha.”

Đoàn Lăng xuất thân từ danh môn chính phái, phụ thân còn là chưởng môn của một phái, nhưng khi hắn còn nhỏ từng bị người

của ma giáo bắt cóc vào trong giáo ngay người vài năm. Lúc đó để bảo toàn mạng sống, hắn đã phải bái ma giáo giáo chủ làm sư phụ. Việc này chính là sỉ nhục lớn nhất trong đời hắn, bây giờ Lục Tu Văn lại nhắc tới, hắn làm sao có thể không hận? Một chưởng lập tức đánh ra, hắn quát: “Ma đầu sư phụ đó của ngươi đã sớm chết, ta đây liền tiễn ngươi đi gặp hắn.”

Lục Tu Văn là đệ tử tâm đắc của ma giáo giáo chủ, bản thân y thiên phú cực cao, mười năm trước đã sớm luyện thành một thân công phu tà phái, hiện tại qua mười năm chắc chắn trình độ lại càng tinh tiến. Đoàn Lăng không dám khinh địch, hắn tung một chưởng tốc độ cực nhanh, bên trong giấu diếm nhiều biến hóa tinh diệu, tùy thời tùy chỗ đều có thể biến chiêu. Cho dù một chưởng không trúng, hắn cũng còn có hậu chiêu tiếp sau chưởng thế liên miên không dứt, người nào cũng khó lòng chống đỡ.

Nhưng ngoài dự đoán, một chưởng này rõ ràng đập lên ngực Lục Tu Văn.

Lục Tu Văn không trốn không tránh, giống như một người không biết võ công, khi trúng chưởng liền lùi lại mấy bước, bên môi xuất hiện một tia máu.

“Ngươi... Sao lại...”

“Lâu lắm mới gặp, sư đệ lại đối xử với ta như vậy, thật sự là quá tàn nhẫn lạnh lùng mà.” Lục Tu Văn liếm liếm vết máu bên môi, tự tiếu phi tiếu nhìn hắn, bổ thêm một câu, “Bất quá nếu ta chết, ngươi cả đời này đừng nghĩ đến việc biết được tung tích của Tu Ngôn.”

Dứt lời, y liền ôm ngực ho khan.

Đoàn Lăng không biết có phải y đang diễn trò hay không, nhưng vì Lục Tu Ngôn, hắn không thể làm gì khác hơn là tiến lên đỡ lấy cánh tay y, chất vấn: “Tu Ngôn đang ở đâu?”

Hai mắt Lục Tu Văn khép hờ, phảng phất như y có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Đoàn Lăng không tin đến một chường mà y cũng không chịu được, liền vươn tay bắt mạch. Kiểm tra xong, hắn lại phát hiện mạch tượng của y thật kỳ quái, trong đan điền trống không, một chút nội lực cũng không có, một thân võ công... đã bay hơi không còn dấu vết.

Đoàn Lăng kinh ngạc.

Lục Tu Văn đã từng làm mưa làm gió, không ai bì nổi... thế nào lại trở thành một phế nhân?

Trong chốc lát Đoàn Lăng không dám tin, còn hoài nghi Lục Tu Văn có quỷ kế khác. Nhưng sau mấy lần thăm dò, người này đều không hề có phản ứng. Đoàn Lăng sợ y chết thật, cắn răng truyền một chút nội lực vào lòng bàn tay y.

Lục Tu Văn lúc này mới tỉnh lại. Y chậm rãi mở mắt, nói: “Ta biết, sư đệ không nở để ta chết mà.”

Đoàn Lăng không thèm để ý đến y, chỉ hỏi: “Tu Ngôn đâu? Hắn thế nào lại không ở cùng ngươi?”

Lục Tu Văn nghe vậy, cười rộ lên: “Đã lâu không gặp, sư đệ tại sao vẫn cứ ngốc như vậy? Ngươi thật sự cho rằng sẽ có người chờ ngươi mười năm sao? Đệ đệ hắn từ lâu...”

“Từ lâu làm sao?”

Trái tim Đoàn Lăng đập thình thịch thế nhưng lúc này trong mật đạo truyền đến một loạt tiếng bước chân, có người hô: “Đoàn đại ca, người không sao chứ?”

Nguyên lai là Liễu Dật thấy hắn chậm chạp không quay lại, dẫn người xuống đi tìm hắn.

Đoàn Lăng chỉ có thể đáp: “Không có việc gì, nơi này không có nguy hiểm.”

Đồng thời hắn hạ giọng hỏi Lục Tu Văn: “Tu Ngôn rốt cuộc ở nơi nào?”

“Yên tâm, hắn đang ở một nơi rất an toàn, tuyệt không có nguy hiểm đến tính mạng. Bất quá ta vừa mới trúng một chưởng, ngực rất đau, đột nhiên nhớ không nổi chỗ đó ở đâu mất rồi.”

“Người... đến tột cùng là muốn gì?”

Lục Tu Văn suy nghĩ một chút, lười biếng nói: “Ta đi đường không nổi nữa, sư đệ cũng ta đi.”

Thần thái đó, ngữ khí đó, dường như vẫn là thiếu niên cao cao tại thượng mười năm trước kia.

Đoàn Lăng tức điên lên, hận không thể một chưởng đập chết y. Nhưng vì Lục Tu Ngôn, hắn chỉ có thể nén giận, khom lưng để người kia nằm sấp trên lưng, cố y ra khỏi thạch thất

Liễu Dật thấy Đoàn Lăng trên lưng cõng một người, tất nhiên là thất kinh, vội hỏi đây là ai.

Đoàn Lăng dĩ nhiên không thể để lộ thân phận thật của Lục Tu Văn, đành phải nói dối: “Là một người quen cũ của ta, hồi xưa bị người bắt đến ma giáo, y đã chịu không ít khổ, đến hôm nay mới được cứu ra.”

Hắn ở trong ma giáo vài năm thực ra cũng có chút ích lợi, da mặt từ thời kì đó đã được luyện dày tương đối, nói dối vài câu không phải là vấn đề.

Liễu Dật không hề nghi ngờ gì, liếc trộm Lục Tu Văn vài cái rồi nói: “Vị công tử này hơi thờ mong manh, chắc hẳn đã chịu không ít dằn vặt trong ma giáo.”

Lục Tu Văn khẽ mỉm cười, không nói lời nào.

Đến khi ra khỏi mật đạo, Đoàn Lăng quay đầu lại nhìn, mới phát hiện y đang ngủ gật, đầu lệch qua vai hắn.

Bên ngoài, mọi người hỏi về lai lịch của Lục Tu Văn, Đoàn Lăng vẫn dùng lý do cũ thoái thác. Lời này cùng lắm cũng chỉ lừa được thanh niên trẻ tuổi như Liễu Dật, không qua được mắt mấy người từng trải. Bất quá lần này bao vây tiêu trừ ma giáo, công lao của Đoàn Lăng không nhỏ, hơn nữa Lục Tu Văn cũng không có nội lực, nên chẳng ai hơi đâu để ý.

Dư nghiệt ma giáo đã bị diệt trừ gần hết, lúc này lại có người “A” một tiếng, hô to: “Không ổn rồi, thủ cấp của ma đầu đã biến mất!”

Nguyên lai khi mới bắt đầu đại chiến, ma giáo giáo chủ tẩu hỏa nhập ma, chết bất đắc kỳ tử. Thi thể hắn vẫn để ở trong đại điện, mặt khác phái vài người trông coi. Nhưng đúng vào thời gian Đoàn

Lăng đi xuống mật đạo, thủ cấp của giáo chủ — bỗng dưng không cánh mà bay.

Mấy người chịu trách nhiệm trông coi đều trúng một chiêu chí mạng mà chết, ngay cả kêu cũng không kịp kêu một tiếng.

Lần này để trừ ma vệ đạo, các đại môn phái đều cử những người tài hoa xuất chúng tham chiến. Những người có mặt đều là chưởng môn, bang chủ, còn có hai ngôi sao sáng trong chốn võ lâm.

Thế mà lại có người qua mắt một rừng cao thủ, thần không biết quỷ không hay trộm đi thủ cấp của ma giáo giáo chủ.

Võ công như vậy, chẳng phải khiến người kinh hãi?

Nhìn thi thể máu chảy đầm đìa trong đại điện, trong lòng ai cũng đều ớn lạnh. Một kẻ siêu phàm đến thế, muốn lấy mạng bất kể người nào trong số bọn họ, chẳng phải đều dễ như trở bàn tay?

Liễu Dật nghĩ thôi đã thấy lạnh gáy, hấn lấy tay sờ sờ, nói: “Đoàn đại ca, người nghĩ thủ phạm có thể là ai?”

“Ngoại trừ tên Tả hộ pháp đã đào tẩu kia, không kẻ nào có trình độ cỡ này. Hừ, đây là chỗ giảo hoạt của ma giáo yêu nhân (=yêu quái), đầu tiên là vì cướp đi thủ cấp của giáo chủ, thứ hai là có thể kinh sợ nhân tâm, làm cho chúng ta người người đều cảm thấy bất an.”

Những người khác đại khái cũng suy đoán như vậy, đáng tiếc Tả hộ pháp kia xuất quỷ nhập thần, ai cũng không tra được tung tích của hắn. Mọi người bàn bạc, để phòng sự cố lại phát sinh liền dùng một mối lửa hỏa thiêu ma giáo tổng đàn sau đó đều tụt tán ra.

Đoàn Lăng vốn là cưỡi ngựa tới, nhưng lúc này hắn có thêm một Lục Tu Văn bị thương, dĩ nhiên không thể ngồi cùng một ngựa. Hắn đành phải mua một chiếc xe ngựa, chậm rì rì lên đường.

Vết thương của Lục Tu Văn khôi phục rất chậm, suốt dọc đường lúc mê lúc tỉnh, khi ngủ khi thức lại mỏng manh như người chết. Đoàn Lăng vốn muốn tìm đại phu đến khám, nhưng lại nghĩ người này chính là đồ đệ yêu của ma giáo giáo chủ, là kẻ thù không đội trời chung của hắn từ trước đến nay. Những năm hắn bị hãm trong ma giáo, không biết đã phải chịu bao nhiêu hành hạ của vị “sư huynh” này thực sự đâu cần phải hảo tâm, thế nên hắn mặc kệ y.

Cứ như vậy được mấy ngày, thương thế của Lục Tu Văn cũng dần tốt lên, nhưng mặc cho Đoàn Lăng có ép hỏi thế nào, y một mực vẫn không chịu nói ra tung tích của Lục Tu Ngôn. Đoàn Lăng thực sự từng nghĩ đến việc dùng nghiêm hình tra tấn, nhưng trông bộ dạng nửa chết nửa sống của y, hắn sợ rằng chỉ cần đụng một ngón tay thôi cũng đủ làm người kia lăn đùng ra chết.

Đoàn Lăng đành nuốt nguyên cả cục tức, cả chuyến đi săn sóc hết mực, hai người lăn lê mất nửa tháng mới về tới nhà hắn ở Thanh Châu. Nơi này hắn có một tòa biệt viện rất yên tĩnh, thường ngày quá nửa thời gian hắn đều đến đó luyện võ. Lục Tu Văn có thân phận đặc biệt, nên điều đầu tiên hắn nghĩ đến là an trí y ở đây.

Lục Tu Văn cũng không khách khí, vừa xuống xe y đã hỏi: “Sư đệ trụ ở gian nhà nào?”

“Hỏi làm gì?”

“Sư đệ thân là chủ nhân, dĩ nhiên là trụ ở chỗ tốt nhất. Hôm nay sư huynh tới, sư đệ không phải nên nhường cho ta sao?”

Y vừa nói vừa bước về hướng nội viện.

Đoàn Lăng thiếu chút nữa bị y chọc cho xì khói.

Bất quá chỉ là một tù nhân thấp kém, lại muốn đũa móc chòi mâm son? Ở đời làm gì có đạo lý nào như vậy? Hấn lập tức kéo lấy cánh tay y, cười lạnh: “Ai nói cho người ở trong phòng?”

Hấn quay đầu nói với quản gia: “Giám y vào địa lao.”

Quản gia ngơ ngác: “Thiếu gia, biệt viện này không có địa lao.”

Lục Tu Văn cười phì. Cùng một khuôn mặt giống hệt Lục Tu Ngôn, nhưng đôi mắt lại đen sẫm khác thường, lộ ra thần tình vừa kiêu ngạo vừa giảo hoạt.

Đoàn Lăng tức nghẹn, bị bẽ mặt mà không làm thế nào được, đành quát: “Vậy cho y ngủ sài phòng!” (=phòng chứa củi)

Lục Tu Văn bình thường nhanh mồm nhanh miệng, đổi trắng thay đen vốn là việc y thường làm, nhưng lúc này y không hề lên tiếng, chỉ liếc Đoàn Lăng một cái rồi đi theo quản gia.

Đoàn Lăng một đêm ngủ ngon.

Ngày hôm sau, Đoàn Lăng dậy sớm luyện quyền, ăn một chén cháo cùng vài món điểm tâm, lúc này mới cảm giác thấy thiếu thiếu cái gì, bèn kêu quản gia tới hỏi.

“Người mà ta hôm qua mang về đâu?”

“Cả ngày nay chưa gặp qua, có thể y còn đang ngủ trong sài phòng.”

Đoàn Lăng ngẩng đầu lên thấy trời đã sáng rõ, thăm nghĩ hẳn cũng không phải vắc Lục Tu Văn về làm đại thiếu gia, liền ném đôi đũa, chính mình tự đến sài phòng tìm y. Hắn vừa đi vừa nghĩ, mặc dù không thể dùng cực hình dẫn vật người nọ, nhưng hẳn có thể bắt y làm mấy việc của hạ nhân, áp chế một chút tự tung tự tác của y.

Những năm bản thân hắn hãm trong ma giáo, cũng đã phải làm trâu làm ngựa cho Lục Tu Văn không ít lần.

Sài phòng ở nơi hẻo lánh, quản gia vì sợ người chạy mất, đã phái hai hộ vệ trông coi, cũng không khác nhà tù là mấy. Đoàn Lăng đẩy cửa vào, một mùi mốc meo tràn ra. Bên trong chằng đầy mạng nhện, không những bản thủ không chịu nổi, còn vừa tối vừa chật, căn bản không có chỗ cho người ngủ. Lục Tu Văn đang co ro trong góc, dựa lưng vào tường, đầu y gối lên đồng củi thô cứng, hiển nhiên còn đang ngủ say.

Đoàn Lăng bước qua đá y một phát: “Này, đứng lên.”

Lục Tu Văn rên một tiếng, thân thể rụt vào trong, thế nhưng không hề mở mắt.

Đoàn Lăng cúi đầu nhìn nhìn, thấy sắc mặt y càng tái nhợt hơn so với mấy ngày trước, đến môi cũng trắng bệch. Hắn đưa tay sờ trán y, liền cảm thấy nóng đến dọa người.

Lúc này hẳn mới biết y bị bệnh, lại thấy trên người y chỉ đắp vài mảnh áo dùm dỏ, liền hỏi: “Tại sao không đưa chăn tới cho y?”

Mấy tên hạ nhân chỉ biết nhìn nhau, ai cũng không dám lên tiếng.

Kẻ nào sẽ chuẩn bị đệm chăn cho một người ngủ ở sài phòng chứ? Nếu phải chuẩn bị đệm chăn, thế thì thà đem giường đến

luôn? Nếu thật phải chuẩn bị giường, vậy còn đòi hỏi gì nữa không? Đây rốt cuộc là ở sài phòng hay ở khách phòng?

Đoàn Lăng cũng không hơi đâu truy cứu thêm hấn trầm ngâm một chút, liền ôm Lục Tu Văn lên, phân phó người bên cạnh: “Đi mời đại phu đến.”

Quản gia vội ra cửa.

Vì chuyện xảy ra bất ngờ, gia nhân không kịp quét tước khách phòng, Đoàn Lăng chỉ có thể ôm người vào trong phòng hấn, đặt y nằm trên giường của chính mình.

Lục Tu Văn ngủ thật sâu, dọc đường chòng chành cũng không tỉnh lại. Lúc y ngủ, không thấy được đôi mắt chứa tia tà khí kia, ngược lại giống hệt Lục Tu Ngôn.

Hai người bọn họ vốn là huynh đệ song sinh, dung mạo thập phần tương tự, thế nhưng tính tình khác nhau một trời một vực: một người tao nhã như ngọc, người kia tâm như rắn rết.

Đoàn Lăng còn nhớ Lục Tu Văn có một cái bạch lân tiên (=roi vẩy bạc), chính là làm bằng da rắn thuộc, đánh lên trên người đều phải da tróc thịt bong, đau đến chết đi sống lại. Lục Tu Văn thủ đoạn độc ác, hơi một tí là dùng roi quất người Đoàn Lăng có một lần bị y quất đến lặn lê bò còng trên mặt đất, nếu không có Lục Tu Ngôn thay hấn cầu tình, còn len lén đưa thuốc trị thương cho hấn, sợ rằng hấn đã sớm chết.

Khi đó Đoàn Lăng âm thầm thề, chờ hấn tương lai luyện một thân hảo công phu, ngày nào cũng sẽ treo Lục Tu Văn lên quật cho mấy phát roi. Hiện tại người này đã thật sự rơi vào tay hấn, nhưng đừng

nói là quất roi, chỉ ném y vào sài phòng ngủ một đêm mà đã bệnh đến nửa sống nửa chết.

Tại sao đến phiên hấn, báo thù lại khó như vậy?

Đoàn Lăng không ngừng cười khở.

May mà quản gia làm việc cũng không đến nỗi tệ, không lâu sau đã đem đại phu đến. Đại phu này họ Diêu, tầm hơn 40 tuổi, trên mặt có một chòm râu dê, là danh y nổi tiếng trong thành Thanh Châu, thực sự có chút trình độ. Đoàn Lăng cũng nhận ra ông, vội vã mời người tới bên giường bắt mạch.

Diêu đại phu đáp trụ cổ tay Lục Tu Văn, vuốt vuốt râu mép, gật gù một lúc bỗng nhiên “Hả” một tiếng, lẩm bẩm: “Kỳ quái... Mạch tượng này... Như thế nào lại...”

Thấy ông ta cả kinh bất chợt như thế, mí mắt Đoàn Lăng tự dưng nháy liên tục (mí mắt nháy là điềm báo xui xẻo), ngực tự dưng chùng xuống, hấn hỏi: “Y rốt cuộc mắc bệnh gì?”

“Chẳng qua chỉ là cảm mạo, lão phu kê một đơn thuốc, hảo hảo điều dưỡng vài ngày là tốt rồi. Thế nhưng...”

“Làm sao?”

“Vị công tử này mạch tượng kỳ lạ, gân mạch đứt đoạn, phế phủ giai độc, nếu là người bình thường thì đã sớm chết, y có thể cầm cự được đến bây giờ, thật sự là không thể tưởng tượng nổi. Có lẽ kịch độc trong cơ thể đối chọi với nhau, trái lại bảo vệ tính mạng y.”

Đoàn Lăng đã biết Lục Tu Văn mất hết võ công, nhưng không ngờ y còn trúng kịch độc, vội hỏi: “Có biện pháp chữa trị hay

chăng?”

“Chữa trị?” Diêu đại phu trợn mắt, liên tục lắc đầu, “Mạch tượng cỡ này, làm sao chữa trị được? Nếu hàng ngày đều dùng nhân sâm kéo dài mệnh thọ, tối đa... cũng chỉ sống thêm được nửa năm.”

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 2

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Nửa năm?

Đoàn Lăng nghe thấy mà giật mình. Một lúc lâu sau, hắn mới “Ừm” một tiếng: “Là vậy sao.”

Diêu đại phu vốn là người nhanh mồm nhanh miệng, nghĩ gì nói nấy nên thường hay đắc tội người ta lúc này thấy Đoàn Lăng không nổi giận, ông thở phào một hơi, hỏi: “Có cần khai dược cho vị công tử này không?”

Đoàn Lăng phát tay áo: “Khai đi.”

Hắn lại nói với quản gia: “Nhân sâm, các vị thuốc kéo dài tính mạng vân vân, đều chuẩn bị một ít đi, không cần lo lắng vấn đề tiền bạc.”

Quản gia vâng vâng dạ dạ, sau đó dẫn Diêu đại phu đi kê đơn.

Đoàn Lăng đứng ngây ra một lúc, rồi chậm rãi ngồi xuống bên giường, ngắm nghía Lục Tu Văn còn đang mê man.

Người ta nói người tốt không sống thọ, tai họa lưu ngàn năm Lục Tu Văn tai họa bậc này, hắn còn cho rằng y có thể sống thật dài thật

lâu, không ngờ lại đoán mệnh như vậy.

Hắn từ trước đã đối với người này vừa hận vừa sợ, hôm nay sau khi biết mệnh y không còn dài, trong lòng lại có một tư vị khác. Hắn thấy Lục Tu Văn trong lúc ngủ người ra đầy mồ hôi, liền nhúng ướt khăn, tự mình lau cho y.

Lục Tu Văn nhíu mày, bỗng nhiên mơ mơ màng màng kêu một tiếng: “Sự đệ...”

Tim Đoàn Lăng tự dưng thót một cái.

Sau đó lại nghe y nói: “Sự đệ, người bắt lấy tiểu kim xà kia cho ta...”

Đoàn Lăng tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết. (=phọt máu:v)

Người này bệnh nặng đến như vậy rồi còn muốn ở trong mơ sai khiến hắn.

Năm đó để bắt tiểu kim xà kia cho y luyện độc, Đoàn Lăng bị rần rần cho một phát, cả cánh tay đều thâm sì, đau hết ba ngày ba đêm. Nghĩ tới đây, hắn thực sự thấy hối hận vì đã động lòng trắc ẩn, liền ném khăn trong tay đi, mặt khác kêu một nha hoàn tới chăm sóc Lục Tu Văn.

Thuốc mà Diêu đại phu kia kê quả nhiên hữu hiệu, Lục Tu Văn uống một liều xong, đến buổi tối đã hạ sốt. Bất quá vì thể nhược, y mãi vẫn chưa tỉnh lại. Đoàn Lăng sợ y chết, mình sẽ không có được tin tức của Lục Tu Ngôn, đành phải thủ bên cạnh giường cả buổi.

Tới chạng vạng ngày hôm sau, Lục Tu Văn mới tỉnh dậy. Sau khi y mở hai mắt, đầu tiên có chút mù mờ, dường như không nhận ra

mình đang ở nơi nào, nhưng rồi khi thấy rõ mặt Đoàn Lãng, y mới lộ ra chút tươi cười, nói: “Nhà sư đệ thực sự là tài đại khí thô (=nhà giàu), ngay cả sài phòng cũng rộng rãi đến mức này.”

Đoàn Lãng biết y đang châm chọc mình, đen mặt nói: “Đây là phòng của ta.”

“Thật sao?” Lục Tu Văn hai mắt sáng lên, lại tinh tế quan sát bài biện trong phòng một lần, gật gù, “Không tồi không tồi, những chỗ khác đều được, nhưng cái bình phong kia ta không thích, ngày mai kêu người đến đổi.”

Y còn nói thêm: “Màu của sa trướng (=màn giường) cũng xưa rồi, gọi người đổi thành màu xanh đi.”

Ngữ khí thập phần tự nhiên, tựa như y chính là chủ nhân nơi đây vậy.

“Người đừng có được voi đòi tiên.”

“Sư đệ sao lại keo kiệt như vậy, đến một cái bình phong cũng không dám đổi?”

“...”

Đoàn Lãng tự hỏi, mình khi nào đã mang phòng này đi cầm cố cho y vậy? Hắn là nên ném y ra đường ngủ mới đúng. Hắn nhìn chằm chằm cần cổ trắng nõn của Lục Tu Văn lộ ra ngoài áo, biết là chỉ cần bóp một cái cũng có thể làm y tắt thở.

Bình tĩnh, bình tĩnh, tất cả là vì Lục Tu Ngôn.

Đoàn Lăng hít vài hơi thật sâu, cố đè xuống sát tâm đang dâng trào, đứng dậy nói: “Ta đi xem thuốc sắc đến đâu rồi.”

Ngoài thuốc trị cảm lạnh, Diêu đại phu còn kê thêm một lượt thuốc bổ, tất cả đều sử dụng dược liệu tốt nhất. Quản gia vừa nhìn đã thấy đau lòng, bất quá nếu Đoàn Lăng đã lên tiếng, ông cũng chỉ đành cung cúc đi mua.

Đoàn Lăng chờ nha hoàn sắc thuốc xong, bưng bát thuốc còn nóng quay về phòng, liền thấy Lục Tu Văn đã ngồi dậy, y choàng thêm một cái áo tựa ở đầu giường, ngưng thần nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

Trong viện có một cây đào to, vì không được coi sóc cẩn thận, cành lá lìa chia tứ phía, có chút gãy guộc thưa thớt. Một cành to vươn ra xiêu vẹo, gần như xuyên qua cửa sổ. Xem chừng đến mùa xuân, tràn ngập sân sẽ toàn là cánh hoa đào rơi.

Lục Tu Văn nhìn đến xuất thần, bỗng nhiên nói: “Cây đào tươi tốt như vậy, đáng tiếc không được nhìn thấy sang năm hoa nở.”

Hôm nay chính là ngày đầu thu, y chỉ còn sống được nửa năm, dĩ nhiên là không qua được đến mùa xuân năm sau.

Tay Đoàn Lăng cầm chén thuốc run rẩy: “Ngươi biết?”

“Lúc mê man, ta mơ hồ nghe thấy hai người các ngươi nói chuyện. Thời gian nửa năm, cũng không sai biệt lắm so với dự tính của ta, vị đại phu đó nói đúng đấy, xem ra không phải là lang băm.”

Ngữ khí của y nhàn nhạt, đối với chuyện sinh tử vẫn giữ nguyên vẻ ngoài bình tĩnh.

Đoàn Lăng đưa chén thuốc qua, thấy y một hơi uống cạn, nhin không được nói: “Ta nhớ kỹ tên ma đầu đó sủng người nhất, cái gì cũng dạy hết cho người, còn muốn truyền ngôi vị giáo chủ cho người. Trong ma giáo có ai bản lĩnh lớn như vậy, có thể phế võ công của người? Ai mà lại có gan dám hạ độc người?”

Lục Tu Văn im lặng một lát, sau đó cười rộ lên. Y bệnh nặng mới khỏi, tiếng nói vẫn còn hơi khàn khàn, thấp giọng nói: “...Là ta tự làm tự chịu.”

“Cái gì?”

“Sự đệ nghĩ nhiều rồi, có sư phụ ở đó, ai lại có thể làm hại ta? Là do ta luyện công nóng lòng cầu thành, đến nỗi tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch ngược chiều, một thân võ công tấn phế.” Lục Tu Văn nhắm mắt lại, hời hợt nói, “Như vậy mà thôi.”

Đoàn Lăng đã từng là sư đệ của Lục Tu Văn, biết y tu tập một môn công phu tà phái, lúc đầu tinh tiến cực nhanh, nhưng về sau càng luyện lên cao càng gian nan. Tới khi luyện đến tầng thứ bảy, phải hấp thụ công lực của người khác để cho mình dùng mới có thể đột phá. Hơn nữa người bị hút công lực cũng phải là người cùng luyện môn công phu này. Kẻ sáng tạo ra thứ võ công này hẳn là một tên dụng tâm hiểm ác đáng sợ, hẳn chính là muốn đồng môn tự giết lẫn nhau, chỉ có kẻ còn trụ vững đến giờ phút cuối cùng mới có được sức mạnh.

Vì lý do này, ma giáo giáo chủ đã bắt cóc rất nhiều thiếu niên căn cốt tốt, bắt bọn họ bái mình làm sư phụ, mục đích là dùng những người này để luyện công. Đoàn Lăng nguyên bản cũng chung số phận, nếu không nhờ Lục Tu Ngôn mạo hiểm cứu hắn khỏi ma giáo, hẳn lúc này đã thành một bộ xương khô.

Võ công tà môn đến như vậy, càng luyện càng hung hiểm, chỉ cần chút bất cẩn sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Bởi vậy Đoàn Lăng không hề nghi ngờ giải thích của Lục Tu Văn hẳn chỉ thoáng nghi hoặc, vậy một thân toàn độc của y là từ đâu mà đến.

Lấy lý do người bệnh không thích hợp di chuyển, Lục Tu Văn nghiêm nhiên chiếm luôn phòng của Đoàn Lăng, đến bình phong và sa trướng cũng đổi đi.

Trong lúc đó, Đoàn Lăng hồi gia một chuyến.

Phụ thân hẳn là chưởng môn một phái, trên giang hồ đức cao vọng trọng, lúc trước đang bận bế quan luyện công, không tham dự việc bao vây tiểu trừ ma giáo. Hôm nay công thành xuất quan, ông biết được Đoàn Lăng chém đầu Hữu hộ pháp ma giáo, tuổi còn trẻ đã dương danh thiên hạ, tất nhiên là cực kỳ vui mừng, liền khen ngợi hẳn một phen.

Đoàn Lăng thưở nhỏ bị người bắt đi, sau đó tuy rằng về được nhà, nhưng hẳn cùng người nhà ở chung dù gì cũng có phần xa lạ. Vì thế ở nhà được vài ba ngày, hẳn liền quay lại biệt viện.

Quản gia thấy hẳn liền tỏ vẻ muốn nói lại thôi.

“Làm sao? Có chuyện gì?”

“Vị Lục công tử kia, hôm nay gọi người đến may quần áo.”

Cước bộ của Đoàn Lăng dừng một chút. Hẳn lúc này mới nhớ tới, khi Lục Tu Văn rời khỏi ma giáo thì không mang theo đồ vật gì, suốt mấy ngày nay y đều mặc quần áo cũ của hẳn.

“Đúng là nên may thêm vài bộ. Y còn cần cái gì nữa thì cứ thế mà tuân theo.”

Quản gia mặt đầy đau khổ: “Từ khi Lục công tử tới, chi tiêu trong phủ tăng lên rất nhiều.”

“Không vấn đề gì, dù sao y cũng không trụ ở đây lâu lắm.”

Nói xong, hắn liền hướng nội viện đi đến.

Hắn và Lục Tu Văn ở trong cùng một viện tử, từ rất xa đã nghe thấy tiếng người trong phòng truyền đến.

“Xuân hạ thu đông bốn quý, mỗi quý may tám bộ quần áo, hai cái áo khoác ngoài, hai cái áo dài, mấy thứ khác thì tùy ý. Áo trong phải dùng vải Tùng Sơn tốt nhất, ta mặc loại vải khác trên người sẽ nổi mụn. Ngoài ra còn phải thêu...”

Đoàn Lăng nghe qua mà đầu quay mòng mòng, cuối cùng hắn đã hiểu tiền bạc trong nhà bay đến đâu. Hắn vốn muốn trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng bất giác lại đi tới sát vách, đẩy cửa xông vào.

Kết quả hắn chỉ liếc mắt một cái đã ngó cả người.

Lục Tu Văn nằm nghiêng trên giường, trong tay cầm một quyển sách, gương mặt vẫn còn tái nhợt. Nhưng phía sau y có bốn tỳ nữ đang đứng, đều một bộ áo vàng váy xanh, dung mạo giảo mỹ, còn đeo ngọc bội kêu leng keng. Mà phía trước y còn có thêm hai tỳ nữ hầu hạ, một người đang rửa chân, một người thì quạt mát.

Thời tiết này mà còn quạt? Không sợ bệnh sẽ tái phát sao.

Đoàn Lăng tức giận hừ một tiếng.

Mọi người trong phòng lúc này mới chú ý tới hắn, mấy tỳ nữ đều quỳ gối: “Thiếu gia.”

Lục Tu Văn lại thay đổi một tư thế càng thoải mái hơn, cười nói: “Sự đệ đã trở lại? Người đến đúng lúc lắm, ta vừa mới gọi người của Cẩm Tú Các đến đo kích cỡ, người có muốn làm thêm mấy bộ quần áo không?” Bộ dáng thập phần hào phóng.

Đoàn Lăng tự hỏi, lúc này mình phải chăng là nên cảm ơn y rộng rãi độ lượng?

Lục Tu Văn thấy hắn im lặng, liền bảo thợ may lui xuống, mời: “Sự đệ sao không ngồi đi?”

Trong lúc y nói, đã có tỳ nữ bắt đầu rót trà đưa tới. Đoàn Lăng nhìn màu lá trà xanh ngắt, hương thơm ngào ngạt nức mũi, so với trà uống ngày thường khác nhau một trời một vực, chắc chắn là hàng thượng đẳng.

Hắn rời đi bất quá mới vài ngày ngắn ngủi, thế nào mà biệt viện này đã biến hóa đến long trời lở đất?

“Ta nhớ rõ mấy ngày trước chỉ phái hai nha hoàn hầu hạ người.”

“Ừm, sự đệ ở đây dù sao cũng chỉ là biệt viện, nhân thủ có chút thiếu thốn, được như bây giờ đã không đến nỗi nào. Sự đệ không cần tự trách, ta tạm chấp nhận một chút là được.”

Nhớ lại thời xưa trong ma giáo, Lục Tu Văn đích thực còn phô trương hơn bây giờ nhiều. Thế nhưng xưa đâu bằng nay, y cũng không giấu lại chính mình đang là thân phận gì.

Đoàn Lăng đang muốn lật bàn, hảo hảo giáo huấn y một phen, lại nghe thấy một tỳ nữ nói: “Công tử, đã đến giờ nghỉ ngơi buổi chiều.”

“Vậy thay ta trải giường đi.” Lục Tu Văn hơi áy náy liếc nhìn Đoàn Lăng, “Sự đệ, mỗi ngày ta đều ngủ vào giờ này, không tiếp chuyện với người được nữa.”

Y dặn dò một chút, các tỳ nữ đồng thanh vâng dạ, lập tức trật tự đi làm, người thì chuẩn bị giường chiếu, người thì đốt hương an thần, còn có người bưng một chén thuốc bổ, nói là công tử mỗi ngày đều muốn ăn huyết yến.

Đoàn Lăng ở trong phòng vương chân vương tay, rất nhanh bị người đuổi ra ngoài. Nghe tiếng cửa phòng khép lại “Cạch” một tiếng sau lưng, Đoàn Lăng vẫn còn đang ngờ ngác.

Là kiến thức của hắn quá nông cạn sao?

Trên đời sao lại có loại tù nhân như Lục Tu Văn, ăn sung mặc sướng còn hơn cả gia chủ vậy?

Đoàn Lăng cuối cùng cũng hiểu về mặt cười khổ của quản gia nhà mình, biểu tình hiện tại của hắn chỉ sợ cũng không khác lắm.

Lục Tu Văn bản lĩnh cao cường, hồi đó bao nhiêu người trong ma giáo còn bị y chỉ tay năm ngón sai sử, huống chi là hạ nhân trong biệt viện? Nếu cứ mặc kệ, chỉ sợ không bao lâu nữa, đường đường chính chính là chủ nhân như hắn cũng phải khăn gói quả mướp cút ra khỏi nhà.

Đoàn Lăng đương nhiên sẽ không cho y thỏa nguyện, hắn đứng im suy xét một hồi, đến buổi tối liền đến phòng của Lục Tu Văn.

Lục Tu Văn đang ăn cơm, bên cạnh vẫn có một đám tỳ nữ hầu hạ như cũ. Thấy hắn đến, y liền vẫy vẫy tay: “Sự đệ...”

Đoàn Lăng nhăn mày: “Ta ăn xong rồi.”

“Vừa đúng lúc, đồ ăn hôm nay không quá hợp khẩu vị của ta, ta còn nhớ trù nghệ (=kỹ thuật nấu ăn) của sự đệ rất tốt, không bằng...”

Lời còn chưa dứt, Đoàn Lăng đã rút ra bội kiếm bên hông, xoẹt một tiếng chém lên trên bàn.

Hắn nội lực kinh người, chỉ mới dùng ba phần lực đã để lại vết chém thật sâu trên bàn. Chén bát vỡ bay tứ phía, vài tỳ nữ sợ hãi chạy tan tác.

Chỉ có Lục Tu Văn vẫn bình tĩnh ngồi đó, phát tay ý bảo mọi người lui xuống, rồi nói: “Sự đệ sao lại tức giận như vậy? Đến đây, uống bát canh hạ nhiệt đi.”

Y vừa nói vừa chan một bát canh.

Đoàn Lăng ngay cả liếc cũng không thèm, giơ kiếm chặn yết hầu y, lạnh lùng nói: “Nếu không phải vì Tu Ngôn, ta từ lâu đã giết ngươi rồi.”

“Đúng vậy,” Lục Tu Văn gật gật đầu, “Ta có thể sống đến bây giờ, hoàn toàn là nhờ ta có một hảo đệ đệ.”

“Ngươi hôm nay nếu không nói ra tung tích của Lục Tu Ngôn, đừng nghĩ có thể sống mà ra khỏi cửa.”

Lục Tu Văn cong cong khóe miệng, thanh kiếm dưới cổ lóe lên ánh sáng dọa người, y như không nhìn thấy mà cười rộ lên: “Sự đệ biết ta ăn mềm không ăn cứng mà, hà tất phải dọa ta như vậy? Nhớ ta bị dọa thật, càng không nhớ nổi đệ đệ ở nơi nào đâu.”

“Người tốt cũng có điều kiện gì, không bằng một lần nói cho rõ ràng.”

Lục Tu Văn khẽ liếc hẩn, lại thở dài một tiếng: “Chỉ sợ người không làm được.”

“Chỉ cần không phải là việc thương thiên hại lý, ta đều có thể làm cho người.”

Lục Tu Văn nhìn chằm chằm hẩn một hồi, nói: “Ta muốn người hướng ta quỳ xuống, người cũng làm sao?”

Đoàn Lăng không nói lời nào, tra kiếm vào vỏ, sau liền kéo vạt áo, quỳ sụp xuống tại chỗ.

Lục Tu Văn ngược lại hoảng hốt, vội vã đứng dậy làm bát đĩa trên bàn rơi xuống đất, y kêu lên: “Chậm đã! Ta còn không có ý định thu người làm đồ đệ, bảo người quỳ lạy ta cũng không có ý nghĩa.”

Y suy nghĩ một lát, nói: “Ta hôm nay ăn uống không tốt, không bằng sự đệ người nấu cháo cho ta đi.”

Khi Đoàn Lăng còn ở trong ma giáo, cũng thường xuyên làm mấy món kiểu này, trù nghệ thực sự không tồi. Nhưng hẩn coi đây là sỉ nhục lớn nhất đời, sau khi trở về dĩ nhiên không thèm đụng đến nồi niêu xoong chảo. Lúc này vì Lục Tu Ngôn, Đoàn Lăng đành cắn răng đáp ứng. Ở trong trù phòng loay hoay một hồi, cuối cùng hẩn

cũng đem ra một bát cháo nóng hầm hập, rất hợp với khẩu vị của Lục Tu Văn.

Lục Tu Văn ăn cực kỳ từ tốn đến khi bát cháo đã thấy đáy, y mới nâng khăn xoa xoa miệng, nói: “Hương vị không tồi, nhưng vẫn còn thiếu một chén trà tiêu thực.”

Đoàn Lăng đang phải nín nhịn, đành rót một chén trà dâng lên.

Lục Tu Văn lúc này mới thỏa mãn, bưng chén trà nói: “Người vội vã tìm đệ đệ của ta như vậy, là vì chuyện gì?”

“Đây là chuyện giữa ta và Tu Ngôn, không liên quan đến người.”

“Nếu có người muốn hại đệ đệ của ta, ta cũng phải dẫn hắn đi tìm nó sao?”

“Ta sao lại hại Tu Ngôn?”

“Tri nhân tri diện bất tri tâm.” (=Biết người biết mặt không biết lòng)

Đoàn Lăng ghen hợm, im lặng một lát sau, từ trong lòng lấy ra một vật – đó là một khối lệnh bài, không phải làm bằng gỗ, cũng không phải bằng kim loại, chất liệu cực kỳ đặc biệt, mặt trước có khắc một quái vật đầu người thân rắn, mặt sau thì là vài văn tự nguệch ngoạc kỳ bí. Lệnh bài màu đen thùi, vì được mang trong người quanh năm, những góc cạnh đã hơi mòn đi, tỏa ra sáng bóng nhàn nhạt.

Lục Tu Văn chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra: “Đây là... Thánh lệnh của giáo chủ.”

Đoàn Lăng trân trọng vật này như bảo bối, cho y xem qua liền lập tức thu lại vào lòng, nói: “Đây là thứ Tu Ngôn vội vàng trộm cho ta.”

“Nhưng đây là vật bên người giáo chủ, có tác dụng tự do ra vào tổng đàn, đệ đệ làm sao lại trộm được?”

“Mười năm trước, tên ma đầu đó đã luyện tà công lên đến tầng thứ tám, cách ba tháng đều phải hấp thu công lực của một người. Những đứa trẻ bị hắn bắt cóc tới làm đồ đệ như chúng ta, cứ một người lại một người trở thành nạn nhân. Ta đã từng thấy người bị hắn hút khô nội lực, tướng mạo nhìn như già đi hơn chục tuổi, toàn thân mềm nhũn như đồng bùn, sống không quá vài ngày liền cạn kiệt sức lực mà chết. Ngày mười bốn tháng ba năm đó, Tu Ngôn đột nhiên chạy tới tìm ta, nói ma đầu kia ngày mai muốn bắt ta để luyện công, mau mau cùng hắn chạy đi. Ta hỏi ma giáo canh phòng nghiêm ngặt, làm sao thoát được đây? Hắn liền lén lút đưa lệnh bài giáo chủ này cho ta.”

Nói đến đây, khuôn mặt Đoàn Lăng hơi lộ ra dáng vẻ tươi cười, ánh mắt trở nên ôn nhu không gì sánh được, phảng phất như trong bóng tối vô tận tìm thấy được nguồn ánh sáng: “Ta đến tận bây giờ vẫn nhớ kỹ bộ dáng Tu Ngôn ngày đó, hai chân hắn đeo xích, tóc cũng xõa hết ra, không biết trên đường ngã lên ngã xuống thế nào mà cả người đầy bùn. Từ đó về sau, trong lòng ta chỉ có mỗi một mình hắn. Hắn đối ta như vậy, ta chẳng lẽ không nên tìm hắn?”

Lục Tu Văn nghe xong câu chuyện năm xưa, vẫn chưa hết kinh ngạc, chỉ gật gù: “Thì ra là thế, ta cũng đã thấy lạ, sư đệ người vụng về như vậy, năm đó sao lại chạy thoát được?”

Y khẽ lẩm bẩm: “Ừm, nguyên lai là Tu Ngôn cứu người.”

“Hắn mặc dù mạo hiểm cứu ta, nhưng thế nào cũng không chịu cùng ta chạy đi.”

“Lệnh bài giáo chủ chỉ có một, nếu hai người cùng đi, còn chưa ra khỏi tổng đàn đã bị phát hiện rồi.”

Đoàn Lăng cũng hiểu rõ chuyện này, nói: “Ta sau khi rời khỏi, không còn tìm hiểu được tin tức trong ma giáo, cũng không biết Tu Ngôn sau đó thế nào.”

“Ma công của sư phụ đã luyện đến bước ngoặt quan trọng, ai dè người cư nhiên lại chạy biến, làm hại hắn thất bại trong gang tấc, dĩ nhiên là nổi trận lôi đình.”

Đoàn Lăng nhăn mày: “Vậy Tu Ngôn hẳn...”

“Sư đệ yên tâm.” Lục Tu Văn rũ mắt, nhẹ nhàng thổi thổi bọt nước trong chén trà, uống một ngụm trà xanh vừa đắng vừa chát, “Không ai biết là Tu Ngôn cứu người, cho nên nó bình an vô sự, không chịu bất cứ trách phạt nào.”

Đoàn Lăng lúc này mới thở ra một hơi: “Ta lúc đó đã hứa với Tu Ngôn, cho dù thế nào đi nữa, ta chắc chắn sẽ trở lại cứu hắn. Không ngờ trù tính bao nhiêu năm, thật vất vả đánh vào ma giáo, nhưng ở mật thất chỉ gặp được một mình người.”

Lục Tu Văn siết chặt chén trà trong tay, đến đầu ngón tay cũng có chút trắng bệch, nhưng trên mặt lại treo nụ cười, nói: “Đều là lỗi của ta, làm sư đệ thất vọng rồi. Nhưng người tại sao mười năm mới tới?”

“Năm đó ta chỉ là một thiếu niên võ công thấp kém, làm sao chống lại được ma giáo? Nhưng sau khi đào thoát, ta ngày đêm cần

cù luyện võ, không dám có một phút lơ lửng.”

Lục Tu Văn gật gù: “Một thân công phu hiện nay của sư đệ, trong đấm cao thủ trẻ tuổi chính phái coi như đứng đầu, bất quá...”

Sóng mắt y lưu chuyển, chậm rãi quét qua Đoàn Lăng, nói: “Nếu ta không đoán sai, sư đệ vẫn chưa tu tập nội công tâm pháp chính phái, mà tiếp tục luyện võ công của Thiên Tuyệt giáo chúng ta, phải không?”

Đồng tử của Đoàn Lăng co rút lại, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, trong phút chốc hẳn có xúc động muốn giết người diệt khẩu nhưng rất nhanh trấn định lại. Đoàn Lăng bình phục hô hấp hơi gấp gáp, hừ một tiếng: “Lời nói vô căn cứ.”

“Ta và sư đệ là đồng môn, phương thức vận công đều như nhau, sao có thể không nhìn ra? Bất quá sư đệ che giấu vô cùng tốt, người ngoài e rằng không phát hiện được.”

Nói đến đây, Đoàn Lăng biết mình không thể gạt được nữa, buông lỏng nắm tay đang siết chặt, cười tự giễu: “Không sai, ta thiên tâm vạn khổ chạy ra khỏi ma giáo, nhưng vẫn còn đang luyện loại võ công ma đầu kia dạy ta. Nội công chính phái xem trọng tuần tự như tiến hai, ba mươi năm vẫn chưa thể thấy hiệu quả, mà ta... không thể chờ lâu như vậy. Ta hận không thể càng sớm càng tốt quay về diệt ma giáo, cứu Tu Ngôn ra.”

“Công phu người luyện đến đâu rồi?”

“Tầng thứ năm.”

“Việc này nếu để người ngoài biết được, Đoàn thiếu hiệp đại danh鼎鼎 e rằng sẽ thân bại danh liệt.”

Đoàn Lăng im lặng, sau đó cười ha hả: “Mạng của ta là của Tu Ngôn, sao phải quan tâm hư danh như vậy?”

Vì người trong lòng, cho dù có rơi vào ma đạo hẳn cũng cam tâm tình nguyện.

Lục Tu Văn nhìn thấy ánh mắt của hắn, không nhịn được quay mặt ra chỗ khác.

Một lát sau, y mới nói: “Sự đệ, lại làm giúp ta một chuyện được không.”

“Chuyện gì?”

Lục Tu Văn vươn tay chỉ cây đào ngoài cửa sổ: “Thay ta bẻ một cành đào xuống.”

“Người muốn cái này làm gì?”

“Người không cần quan tâm, cứ bẻ đi không được sao.”

Đoàn Lăng đến cháo cũng đã nấu, trà cũng đã rót, dĩ nhiên không ngại làm thêm việc này. Lục Tu Văn còn nói thêm: “Phải lấy cành cao nhất, hoa nở đẹp nhất.”

Đoàn Lăng nghe thấy liền ngần ra.

Hôm nay là ngày đầu thu, hoa đào từ lâu đã rụng hết, lấy đâu ra nở đẹp hay nở xấu? Nhưng hắn từ lâu đã bị Lục Tu Văn sai sử thành quen, cũng không hỏi nhiều, lập tức đi ra khỏi phòng, nhẹ nhàng nhảy lên đầu cây, bẻ xuống một cành đào nhỏ. Hắn quay đầu, thấy Lục Tu Văn đang đứng bên cửa sổ ngược lên, ánh trăng chiếu vào khuôn mặt tuấn mỹ tái nhợt của y, thần tình trong bóng

đêm khó phân biệt, không biết là y đang nhìn cây đào, hay thứ gì khác.

Đoàn Lãng quay trở về phòng, đưa cành đào cho Lục Tu Văn.

Lục Tu Văn cầm trong tay ngắm nghía một hồi, bỗng nhiên nở nụ cười, đưa cành đào tới gần chóp mũi, cúi đầu hít một hơi thật sâu.

Trong nháy mắt, phảng phất như thật sự có hoa đào điểm lệ vô song đua nhau khoe nở trên đầu cành.

Đoàn Lãng chớp mắt nhìn kỹ lại lần nữa, mới phát giác mình bị hoa mắt, ngoài cành lá xanh biếc cũng không còn cái gì khác.

Nụ cười trên mặt Lục Tu Văn chỉ lưu lại trong chốc lát, y liền khôi phục lại sắc thái thờ ơ khinh bạc như lúc ban đầu: “Vất vả cho sư đệ rồi, người ngày mai phải mua xe ngựa đi. Chiếc xe lần trước quá mức đơn sơ, lắc lư làm ta cả người khó chịu, lần này cần đổi một cái rộng rãi thoải mái hơn. Hôm nay mới kêu người của Cẩm Tú Các đến, quần áo e là không làm kịp, đành phải đến cửa hàng mua vài bộ vậy. Người hầu đương nhiên không thể dẫn theo, các loại việc vặt dọc đường, sư đệ người đều phải phụ trách rồi. Ngoài ra...”

Đoàn Lãng còn chưa phản ứng kịp: “Xe ngựa?”

“Muốn đến chỗ của Tu Ngôn, lộ trình phải mất hơn một tháng, không dùng xe ngựa, chả lẽ muốn đi bằng hai cẳng?”

Đoàn Lãng tức khắc liền mừng rỡ: “Người đồng ý mang ta đi tìm Tu Ngôn?”

“Đã lâu không gặp đệ đệ, ta cũng rất nhớ nó.” Lục Tu Văn tay vẫn còn cầm cành đào kia, ngón tay mơn trớn lá xanh đầu cành, như là

đang vờ về chơi đùa một đóa hoa thẹn thùng sắp nở, “Người năm đó đã hứa... Phải về giáo cứu người, tuy rằng có hơi muộn, nhưng nếu người muốn thực hiện lời hứa, ta dĩ nhiên là mong người được toại nguyện.”

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 3

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Bóng đêm mênh mông.

Qua một ngày nữa mới đến rằm, cho nên ánh trăng đêm nay chưa tròn đến tận cùng, bên vành vẫn hơi mơ mơ hồ hồ, mang theo chút sắc đỏ yêu dị.

Trên núi bao trùm một màn sương mỏng nhàn nhạt.

Đoàn Lăng vừa chạy vừa thở ra nhiệt khí, làm cho đám sương tản ra một ít, giúp hắn thấy rõ người đang chạy phía trước – chẳng biết vấp ngã ở đâu, toàn thân người kia dính đầy bùn đất, hai chân đeo xiềng xích, trên chân còn có không ít vết thương cực nhỏ. Mái tóc đen không kịp buộc lại, chỉ tùy ý xõa trên vai.

Đoàn Lăng nửa đêm bị người nọ lay tỉnh, vẫn còn chút mù mờ ngơ ngác, chỉ biết là ngày mai giáo chủ sẽ bắt hắn để luyện công, nếu muốn giữ lại cái mạng nhỏ thì không thể không trốn.

Mọi thứ đều hoảng loạn mà cấp bách, chỉ có bàn tay nắm lấy tay hắn, vừa ấm áp lại hữu lực.

“Đi tiếp lên phía trước sẽ có người canh gác, người đi một mình đi.”

Đoàn Lăng thất kinh: “Người không đi cùng ta sao?”

Người nọ lắc đầu, đem khối lệnh bài đen thùi nhét vào ngực Đoàn Lăng.

Giọng nói ôn hòa ngày thường, có lẽ vì đêm nay chạy trốn gấp gáp, nghe có vẻ trầm thấp hơn, “Thánh lệnh của giáo chủ chỉ có một, nếu hai người đi, lập tức sẽ bị người phát hiện ngay.”

“Nhưng người trộm lệnh bài của giáo chủ cho ta, nhớ như...”

“Không sao, ta tự có biện pháp thoát thân.” Người nọ đẩy Đoàn Lăng một phát, giục hấn: “Không còn kịp rồi, đi mau!”

Đoàn Lăng nắm lấy tay đối phương không buông, hỏi: “Vì sao lại mạo hiểm cứu ta?”

Vàng trắng tĩnh lặng ánh lên khuôn mặt người kia, đôi mắt sáng dịu dàng như từ trong tranh bước ra. Đối phương khẽ cười một chút, vẫn chưa trả lời câu hỏi của hấn, nhưng lại nghiêng người qua, đôi môi mềm mại chạm nhẹ vào khóe miệng Đoàn Lăng.

Trái tim Đoàn Lăng đập thành thịch.

Khi hấn từ trong mộng tỉnh dậy, trên môi tựa hồ còn lưu lại cảm giác ấm áp dịu nhẹ. Trùng mắt nhìn góc sa trường một hồi lâu, hấn mới nhớ ra mình đang ở trong phòng khách ***.

Mấy ngày trước, hấn và Lục Tu Văn thu thập hành lý rời thành Thanh Châu. Lục Tu Văn vẫn chưa chịu nói Lục Tu Ngôn sống ở

đâu, chỉ bảo hắn cứ thẳng hướng phía Nam mà đi.

Càng gần càng xa, nhiều ngày nay hắn luôn mơ thấy chuyện hồi trước.

Hồi còn bé đã bị ác nhân bắt cóc, ngày nào hắn cũng sống trong lo lắng hãi hùng, ăn bữa hôm lo bữa mai trong những tháng ngày nhận hết mọi dần vặt đó, chỉ có Lục Tu Ngôn đối xử ôn nhu với hắn. Đã mười năm trôi qua, không biết Tu Ngôn hiện tại trông như thế nào?

Sau đó hắn liền cười chính mình ngu ngốc, Lục Tu Văn và Lục Tu Ngôn là huynh đệ song sinh, dù khi lớn lên có thể thay đổi, diện mạo cũng sẽ không khác nhau là mấy.

Hắn còn nhớ trước kia, hai người bởi vì rất giống nhau, thường xuyên bị người nhầm lẫn. Lục Tu Văn thích nhất là mặc quần áo của Tu Ngôn, giả vờ làm đệ đệ lừa bịp người khác, lúc nào cũng sẽ có ai đó mắc mưu.

Chỉ có duy nhất Đoàn Lăng liếc mắt một cái là có thể phân biệt thật giả.

Hắn cũng không thể phát hiện sự khác biệt về dung mạo của hai người, mà là ánh mắt.

Ánh mắt của Lục Tu Văn cất giấu một cái “móc.”

Ánh mắt đó, chỉ cần khẽ nhếch lên, tựa tiếu phi tiếu liếc nhìn người nào đó, dường như có thể cắm sâu vào tâm can máu thịt.

Đoàn Lăng đôi lúc cực kỳ sợ y.

Mà Lục Tu Ngôn thì khác. Tu Ngôn luôn luôn tao nhã trầm tĩnh, đôi mắt trong suốt sáng sủa, như ánh trăng tĩnh lặng trong đêm đen.

Người ấy và Đoàn Lăng chưa bao giờ từng có lời đường mật hay thề non hẹn biển, chỉ có một nụ hôn đêm hôm đó.

Một nụ hôn kinh tâm động phách.

Đoàn Lăng chỉ đơn giản hỏi tưởng, thân thể lại không hiểu sao có chút nóng. Hắn thấy sắc trời đã sáng rõ, liền đứng dậy đi rửa mặt, sau đó đến gõ cửa phòng bên cạnh.

Gõ cửa hồi lâu, hắn mới nghe thấy thanh âm của Lục Tu Văn vọng đến: “Ai đó?”

“Là ta. Sắp đến trưa rồi, người nếu không ra, chúng ta hôm nay đừng mong đi tiếp được.”

Lục Tu Văn lên tiếng: “Chờ ta một lát.”

Đợi tiếp một hồi lâu, kiên nhẫn của Đoàn Lăng sắp cạn kiệt đến nơi, mới nghe thấy bên trong vang lên “choang” một tiếng, giống như có vật gì bị đánh rơi trên mặt đất.

“Có chuyện gì thế?”

“Không có gì, ta không cẩn thận làm rơi cái chén thôi.”

Lục Tu Văn nói xong, một lúc lâu sau mới đi ra mở cửa.

Đoàn Lăng thấy sắc mặt y tái nhợt khác thường, không nhịn được hỏi: “Thân thể người có sao không?”

Lục Tu Văn mở to hai mắt: “Những mặt khác đều tốt, chỉ là sức lực không có mấy, sư đệ nguyện ý cống ta sao?” Y vừa nói vừa vươn tay ra.

Đoàn Lăng lập tức hát tay y: “Nằm mơ.”

Lục Tu Văn cười ha ha, từ đầu đến cuối đều lấy hấn ra làm trò đùa.

Đoàn Lăng một lần nữa cố gắng nhin xuống xúc động muốn bóp chết y, đi ra ngoài khách *** lấy xe ngựa. Lúc quay lại, hấn thấy Lục Tu Văn đang dựa vào cầu thang đi xuống, bộ dạng cực kỳ ốm yếu.

Đoàn Lăng không nhìn nổi nữa, đi đến đỡ lấy y, còn giúp y lên xe, nói: “Không kịp ăn điểm tâm rồi, người chịu khó ăn chút lương khô đi.”

Lục Tu Văn nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, sau đó một câu cũng không nói nữa.

Đoàn Lăng vội vã lên đường, cũng không để ý nhiều, hấn giương roi giục ngựa tiếp tục chạy về phía nam. Quan đạo này không dễ đi, một đường xóc nảy đến buổi trưa, Đoàn Lăng mới ghì dây cương, để xe ngựa dừng lại dưới một thân cây. Hấn xoay người lại, vén màn lên đã thấy Lục Tu Văn dựa vào thành xe mà ngủ.

Đoàn Lăng móc lương khô ra, vừa ăn vừa lay Lục Tu Văn dậy, hỏi: “Người muốn ăn gì không?”

Lục Tu Văn cố gắng mở mắt ra, đáp: “Không cần, ta uống nước là được.”

Đoàn Lăng đưa ấm nước cho y, nhưng khi chạm đến mu bàn tay Lục Tu Văn liền cảm giác một mảnh lạnh ngắt. Đoàn Lăng lập tức thấy không đúng, vươn tay sờ trán y, mặc dù không nóng bỏng tay như lần trước bị bệnh, nhưng lại đầy mồ hôi lạnh.

“Thân thể người thật sự không sao chứ?”

“Đương nhiên.”

Lục Tu Văn nói, nhưng lại giấu tay trái ra sau lưng.

Đoàn Lăng lúc này mới phát hiện tay trái y nắm chặt, từ khe hở lộ ra chút sắc đỏ gai mắt. Hắn vội vàng bắt lấy tay Lục Tu Văn, vặn bung bàn tay ra, liền thấy trong tay y nắm chặt một mảnh sứ vỡ, lòng bàn tay bị cắt chảy máu đầm đìa.

Hắn nhớ lại Lục Tu Văn lúc nãy làm rơi chén trà trong phòng, như vậy mảnh sứ này từ đó mà ra, nhưng tại sao y phải tự làm mình bị thương?

“Người đây là đang phát điên cái gì?”

“Chẳng có gì, đi đường quá buồn chán, ta chỉ muốn hù dọa sư đệ một chút cho vui.”

Lục Tu Văn làm như không có việc gì vứt mảnh sứ đi, cứ như bàn tay đang chảy máu ròng ròng không phải là tay y, không có biểu hiện đau đớn gì cả.

Đoàn Lăng xé mảnh vải xuống để băng bó vết thương, đột nhiên lóe lên ý nghĩ, hỏi: “Độc trên người người... Vừa phát tác phải không?”

Khi còn ở Thanh Châu, Diêu đại phu từng nói Lục Tu Văn trúng kịch độc, chất độc đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, căn bản không có thuốc nào cứu được. Nhưng vì nhiều loại độc tính tương hỗ khắc chế nhau, trái lại bảo vệ tính mạng của y.

Một khi phát tác, có thể tưởng tượng có bao nhiêu thống khổ.

Tóc mai hai bên của Lục Tu Văn đã bị mồ hôi làm ướt, sắc mặt y tái nhợt cực kỳ, càng làm tôn lên đôi mắt đen sẫm, y sâu lắng liếc nhìn Đoàn Lăng: “Nghỉ một lát là được rồi, nếu không sẽ lỡ lộ trình của người.”

Đoàn Lăng tức giận: “Ai còn quan tâm cái này? Thân thể người không chịu được thì sao không nói sớm? Muốn chết giữa đường hả?”

Hắn có chút hối hận chính mình đã quá sơ ý.

Lục Tu Văn từ sáng đã thấy không ổn, lúc muốn mình cố gắng, chỉ e là thật sự không còn sức mà đi, sau lại phải nắm mảnh sứ vỡ trong lòng bàn tay mới miễn cưỡng lết được xuống lầu. Nếu không phải mình ngẫu nhiên phát hiện, y chắc chắn còn muốn cố sức chống đỡ tiếp.

Đoàn Lăng băng bó kỹ càng vết thương trên tay y, nói: “Ta đi tìm đại phu.”

“Không cần, đại phu không trị được bệnh của ta.”

“Ít ra có thể khai chút dược giảm đỡ một phần.”

Lục Tu Văn khoát tay áo: “Đừng phí sức, chi bằng... sư đệ ngồi đây trò chuyện với ta còn hơn.”

Đoàn Lăng ngây người, thốt lên: “Ta với ngươi thì nói chuyện gì?”

Lục Tu Văn cả người run lên, dường như vô cùng đau đớn, toàn thân đều cuộn lại. Đoàn Lăng thấy y như vậy, không thể làm gì khác hơn là đỡ lấy cánh tay y, cho y tựa vào vai mình. Một lúc sau, y thấp giọng nói: “Ta và sư đệ không hợp ý nhau, đúng là không có lời nào để nói nhưng Tu Ngôn là đệ đệ của ta, hẳn là có thể nói về nó đi?”

Nhắc tới Lục Tu Ngôn, Đoàn Lăng đích thực có rất nhiều điều muốn hỏi. Hắn suy tư một hồi, nói: “Hắn mấy năm nay sống ra sao? Có phải rất cực khổ hay không?”

Lục Tu Văn cười xùy một tiếng, nói: “Nó là đệ đệ của Lục Tu Văn ta, lẽ nào ta không bảo hộ được sao? Sao có thể để nó bị người khi nhục?”

“Ma giáo coi trọng cá lớn nuốt cá bé chính ngươi cũng luyện công sơ suất, tẩu hỏa nhập ma, còn biến thành bộ dạng như thế này, huống chi là Tu Ngôn không biết võ công?”

“Sau khi ta bị phế võ công, trong giáo đúng là mỗi bước đi đều khó khăn, nhưng không lâu sau ta đã để Tu Ngôn ly khai Thiên Tuyệt giáo, tìm một nơi non xanh nước biếc ẩn cư.”

Đoàn Lăng không tin: “Giáo chủ sao có thể đáp ứng được?”

Lục Tu Văn thản nhiên: “Ta tự nguyện làm vật thí nghiệm cho giáo chủ thử thuốc, hẳn dĩ nhiên sẽ đồng ý.”

Đoàn Lăng giật bắn người.

Người khác có thể không biết thí nghiệm thuốc là như thế nào, nhưng hắn lại cực kỳ rõ ràng. Người bị bắt đến ma giáo như hắn, sợ

nhất không phải là chết, mà là bị bắt đi thí nghiệm thuốc.

Đan dược luyện chế trong ma giáo có tác dụng khác nhau, có kịch độc không gì sánh được, lại có tiên dược giúp ích cho quá trình luyện công để hiểu rõ dược tính của từng loại, thường phải có người sống thử nghiệm trước.

Nếu chỉ trúng một loại độc thì cũng thôi đi, thế nhưng người thí nghiệm thuốc, phải chịu dần vật từ trăm nghìn loại độc khác nhau, lúc thì ruột bị đâm đau nhức, lúc thì ngứa ngáy khó chịu, lúc thì nóng như lửa đốt, lúc thì như bị nứt ra, đủ loại bị thảm hơn xa bất luận cực hình nào.

Đoàn Lăng từng gặp qua một người thí nghiệm thuốc, từng tắc da bị thối rữa, ngã trên mặt đất kêu gào thảm thiết, đến buổi tối tứ chi đều nát vụn, chỉ còn trơ lại một đống xương trắng. Đáng sợ nhất chính là như vậy mà người đó vẫn chưa chết, kéo lê thân thể trên mặt đất thành một vệt máu thật dài.

Chân chính là sống không bằng chết.

Đoàn Lăng khi đó còn nhỏ tuổi, sợ đến nỗi đêm nằm mơ thấy ác mộng, Lục Tu Văn sau đó còn cười nhạo hắn, dọa bắt hắn đi làm thí nghiệm thuốc.

Không ngờ rằng... Người thí nghiệm thuốc lại trở thành Lục Tu Văn.

Tên giáo chủ kia thực sự điên rồi, ngay cả đồ đệ quan trọng nhất do chính mình một tay bồi dưỡng cũng không tha.

Lại nghĩ đến Lục Tu Văn vì muốn bảo hộ đệ đệ mà ra nông nỗi này, ác cảm đối với y vơi đi không ít, hắn nhìn không được lau mồ

hôi cho y, nói: “Người tuy rằng tính tình độc ác, đối với Tu Ngôn lại thật lòng bảo vệ.”

Lục Tu Văn khẽ nhắm mắt lại: “Ta đối với người mình thích đều như vậy.”

Đoàn Lăng ngạc nhiên: “Người từ trước đến nay mắt cao quá đầu, cũng có thể thích người khác?”

Lục Tu Văn chỉ cười không nói. Một lát sau, y đột nhiên hỏi: “Sự đệ vì sao lại thích Tu Ngôn?”

“Tu Ngôn từng cứu mạng ta, chuyện này không cần nhắc lại nữa. Hồi trước khi ta còn ở trong ma giáo, động một tí là bị người đánh chửi, chỉ có Tu Ngôn cầu tình cho ta, trị thương cho ta.”

“Đừng quên, hai người các người đều là nam tử.”

“Thì làm sao? Ta nếu đã yêu hắn, đương nhiên sẽ bầu bạn với hắn suốt một đời. Ta là con thứ trong nhà, không thành thân cũng được Tu Ngôn nếu thích hài tử, chúng ta cũng có thể thu dưỡng vài đứa làm con nuôi...”

Lục Tu Văn bỗng nhiên cắt đứt lời hắn, hỏi: “Nếu có một người, cũng đối tốt với người như Tu Ngôn thì sao?”

Đoàn Lăng không chút nghĩ ngợi, lập tức đáp: “Lòng ta đã nhận định một mình hắn, cho dù người khác có tốt hơn nghìn vạn lần, ta cũng sẽ không thèm liếc mắt một cái.”

Khuôn mặt anh tuấn của hắn xuất hiện ý cười, ánh mắt ôn nhu làm người khác cảm động nói không nên lời.

Lục Tu Văn như bị người hung hăng đá một phát, đau đến mức lục phủ ngũ tạng lệch hẳn sang một bên, máu thịt khuấy loạn thành một đồng bụi nhùi.

Y từng bị giáo chủ thí nghiệm nhiều lần, độc dược kinh khủng hơn cũng đã ném qua, nhưng không có lần nào phát tác khổ sở như hiện tại. Y hỗn hển thở dốc, hao hết khí lực toàn thân mới thốt ra một chữ: “Được...”

Đoàn Lăng đợi hồi lâu cũng không thấy y nói tiếp, nhìn kỹ liền phát hiện y dĩ nhiên tựa vào vai mình ngủ mất. Nhưng trong mơ y cũng không an ổn, hai hàng lông mày nhíu chặt, bên thái dương chảy ra mồ hôi tinh mịn.

Đoàn Lăng nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán y, chẳng biết vì sao lại nhớ đến nhiều năm về trước, khi hắn mới vào ma giáo, Lục Tu Văn mang theo một cây roi dài màu bạc sáng lấp lánh, neho mắt quan sát dáng vẻ của hắn.

Khi đó tiên pháp (=công phu quét roi) của y đã luyện vô cùng tốt, vung roi lên liền lướt sát qua bên mặt Đoàn Lăng rồi đập xuống mặt đất ầm một phát.

Đoàn Lăng toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh.

Lục Tu Văn nhếch mi, cười ha hả, nói: “Từ nay về sau, người chính là sư đệ của ta.”

Cảnh còn, người mất.

Thiếu niên kiêu ngạo không gì sánh được kia, cuối cùng chỉ còn ở trong mộng mà thôi.

(Chêp, tui cảm giác anh Lăng có máu M là sao ta... =.,=)

Lục Tu Văn mê man một đêm, ngày hôm sau tinh thần khá hơn rất nhiều.

Đoàn Lăng không dám đi gấp nữa, suốt dọc đường hỏi han ân cần, nâng niu y như đồ sứ dễ vỡ, chỉ sợ y lại phát bệnh lần nữa. Hấn hồn nhiên quên sạch hồi trước khi còn ở trong ma giáo, bản thân hàng đêm đều phải chửi bới Lục Tu Văn một trận thỏa thuê mới chịu đi ngủ.

Lục Tu Văn cũng không khách khí, thời thời khắc khắc bên miệng chỉ chực phun ra hai chữ “Sự đệ,” tha hồ sai hấn làm đủ thứ.

Cứ như vậy, hành trình nguyên bản hơn một tháng, đã kéo dài thành hai tháng.

Thời tiết ngày càng trở lạnh, rất nhanh đã bắt đầu vào đông.

Lục Tu Văn vừa mới khỏi bệnh, tay chân lúc nào cũng lạnh buốt. Đoàn Lăng không nhìn nổi nữa, nhét cho y thêm hai bộ quần áo mùa đông.

Nơi Lục Tu Ngôn ẩn cư có chút hẻo lánh, hai người bọn họ lúc đầu còn đi trên quan đạo, về sau lại toàn đường nhỏ thôn quê, cuối cùng đến xe ngựa cũng đi không nổi, Đoàn Lăng cũng Lục Tu Văn đi qua hai ngọn núi, mới đến một sơn cốc phong cảnh tú lệ.

Khí hậu trong cốc so với bên ngoài ấm áp hơn một ít, bốn phía bao quanh đều là núi, ở giữa có một dòng suối chảy róc rách, quả là non xanh nước biếc, cây cỏ xanh tươi.

Hai người đến nơi là lúc chạng vạng, từ xa xa đã thấy một làn khói bếp lượn lờ bốc lên.

Lục Tu Văn kéo tay áo Đoàn Lăng, nói: “Để ta xuống tự đi được rồi.”

Đoàn Lăng theo lời hạ thấp thất lưng.

Lục Tu Văn đi được vài bước, liền quay đầu hỏi: “Ta hôm nay thần sắc thế nào?”

Đoàn Lăng thấy sắc mặt y xám trắng, mặc dù đôi mắt còn có chút thần thái, nhưng vừa nhìn đã biết là người mắc bệnh nguy kịch ngực hấn bỗng dâng lên chút tư vị khó hiểu, do dự một chút mới nói: “Cũng tạm tạm.”

Lục Tu Văn gật đầu, lúc này mới tiếp tục đi về phía trước.

Không bao lâu sau, thấp thoáng dưới rừng cây xanh biếc xuất hiện một gian nhà nhỏ, trông có chút đơn sơ, nhưng khi đặt trong sơn cốc như thế này, lại có hương vị thanh u yên tĩnh.

Mặt trời đang dần dần xuống núi.

Một nam nhân đang ở ngoài cửa chặt củi, sà đao (=dao chặt củi) trong tay hấn có chút cũ, cũng không quá sắc bén. Hấn bỏ xuống vài phát lại giơ tay lên lau mồ hôi.

Đoàn Lăng bây giờ mới nhìn rõ tướng mạo người kia – có vẻ đen hơn Lục Tu Văn một chút, ngũ quan có bầy, tám phần tương tự, tuấn mi tu mục, thần sắc ôn hòa tuy rằng hấn mặc một thân quần áo vải thô, nhưng vẫn khó nén được khí chất thư sinh nồng đậm.

Đoàn Lăng không khỏi dừng cước bộ, hẳn có thể nghe được tim chính mình đang đập lệch nhịp.

Người nọ rất nhanh cũng nhìn thấy bọn họ, liền đứng bật dậy, vừa mừng vừa sợ kêu lên: “Đại ca!”

Khuôn mặt tái nhợt của Lục Tu Văn hồng hào hơn một chút, y cười gọi: “Tu Ngôn.”

Lục Tu Ngôn bước nhanh tới, mới phát hiện tay còn cầm sài đao hẳn liền vứt bỏ đao sang một bên rồi nắm chặt lấy tay đại ca nhà mình.

Hai người mặc dù không còn dáng vẻ trẻ con, nhưng khi mặt đối mặt đứng cùng một chỗ, vẫn như cũ quang hoa lóa mắt, thanh tú mỹ mạo như hai đóa hoa sen mọc cùng một gốc.

“Đại ca cuối cùng cũng ly khai Thiên Tuyệt giáo tới tìm ta, có phải bệnh của người đã trị khỏi rồi không?”

Lục Tu Văn thở dài một hơi, nói: “Bên ngoài xảy ra rất nhiều chuyện, trên đời đã không còn Thiên Tuyệt giáo.”

“Cái gì?” Lục Tu Ngôn giật mình, lại nhìn kỹ sắc mặt Lục Tu Văn, hai hàng lông mày nhăn lại, “Đại ca, bệnh của người...”

Sở trường của Lục Tu Văn vẫn là nói lảng sang chuyện khác, mắt y thoáng lướt về phía Đoàn Lăng, nói: “Ta dẫn theo một vị bằng hữu tới gặp người.”

Lục Tu Ngôn vẫn chưa lập tức nhận ra Đoàn Lăng, quan sát hẳn từ trên xuống dưới vài lần rồi thốt lên: “Người là... A, phải rồi, người là A Lăng? Đúng không?”

Đoàn Lăng trong lòng vốn tích tụ thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với đối phương, nhưng khi chân chính gặp người ta, hấn lại nói không nên lời. Một lát sau mới phun ra được một câu: "...Là ta."

Lục Tu Ngôn nhìn nhìn Đoàn Lăng, lại nhìn qua Lục Tu Văn, nói: "Ta còn nhớ người là sư đệ của đại ca, trước đây thường chạy tò tò sau lưng y. À, người hồi xưa cao cao gầy gầy, bây giờ thực sự trông khỏe mạnh hơn rất nhiều."

Lục Tu Văn nói: "Sư đệ đã luyện một thân hảo võ nghệ."

"Thật là tốt a." Lục Tu Ngôn cười tao nhã, hỏi: "Đã nhiều năm không gặp, người hôm nay thế nào lại cùng đại ca đến đây?"

Đoàn Lăng đã từng ngao du trên giang hồ vài năm, cũng coi như đã trải qua sóng to gió lớn, sinh tử trước mắt cũng không chớp mắt một cái nhưng khi đứng trước người kia, hấn không hiểu sao lại trở nên bối rối, lắp bắp nói: "Tu Ngôn, ta là vì..."

Vì người mà đến.

Hấn còn chưa nói hết câu, đã có người xen ngang kêu lên. Đó là một giọng trẻ con non nớt giòn tan: "Cha!"

Sau đó chỉ thấy một nam hài từ trong nhà chạy ra, đột nhiên phốc một cái bổ nhào vào ôm lấy chân Lục Tu Ngôn, nói to: "Cha, ăn cơm."

Nhóc vừa nói, vừa tò mò nhìn nhìn hai người xa lạ đứng bên cạnh. Hai mắt to xoay tròn lưu chuyển, vừa xấu hổ vừa hiếu kỳ.

"Thần Nhi," Lục Tu Ngôn bế nhóc lên, cười nói, "Đây là bá phụ ta thường nhắc với người, mau chào đi."

Lục Thần nhìn chăm chăm vào Lục Tu Văn, ra vẻ ông cụ non hỏi dò: “Người chính là vị bá phụ giống cha ta như đúc?”

“Đúng vậy,” Lục Tu Văn xoa xoa đầu nhóc, hỏi: “Giống không?”

“Cũng có giống, nhưng mà Thần Nhi nhận ra được.”

Lục Tu Văn không khỏi bật cười.

Lục Tu Ngôn lại chỉ vào Đoàn Lăng: “Gọi thúc thúc.”

Lục Thần lúc này không tác quái nữa, ngoan ngoãn kêu một tiếng ‘thúc thúc’ giòn tan.

Thanh âm thanh thúy êm tai.

Nhưng khi trôi vào trong tai Đoàn Lăng, lại như tiếng sấm vang ầm ầm, hấn chấn động ngơ ngác nửa ngày mới kéo được thần hồn về.

Nam hài này vừa gọi Tu Ngôn là gì?

Cha?

“Đây là... Con của người?”

“Đúng vậy, Thần Nhi năm nay vừa tròn năm tuổi.” Lục Tu Ngôn ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói, “Không nên để hai người đứng đây nói chuyện nữa, cơm tối đã nấu xong rồi, vào nhà cùng ăn đi.”

Đang nói chuyện, lại có một người từ trong phòng đi ra.

Đó là một nữ tử thanh lệ mặc trang phục thiếu phụ (=phụ nữ đã có chồng), váy áo bằng vải bố cùng trâm cài sơ sài cũng không dấu

được tự sắc. Nàng đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay Lục Tu Ngôn, cười gọi: “Phu quân.”

Có ai cười hô hố trên nỗi đau của anh Lăng như mình hông?”>

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 4

Edit: Thanh Thanh

Edit H: Tiểu Viên + Beta H: Thanh Thanh

Đoàn Lăng vẫn chưa kịp phục hồi tinh thần từ chấn động lúc trước, không ngờ lại hứng thêm một đòn nghiêm trọng, biểu tình đều có chút chết lặng, kinh ngạc không nói nổi lời nào.

“Phu quân,” đôi môi đỏ mọng của nàng kia khẽ mở, dịu dàng mỉm cười nói, “Khách nhân tới, sao lại không mời họ vào nhà?”

“Là đại ca của ta tới.”

“Đại ca, người cuối cùng cũng tới rồi, Tu Ngôn ngày nào cũng nhắc đến người.” Nàng lập tức hành lễ, sau đó liếc nhìn về phía Đoàn Lăng, “Vị này là...?”

“Đây là sư đệ của đại ca ta, Đoàn công tử, cũng là bằng hữu của ta.”

“Đoàn công tử.”

Đoàn Lăng cảm giác như có vật mắc trong cổ họng, nuốt không được cũng nhổ không ra, miễn cưỡng phát ra âm thanh: “...Lục phu nhân.”

Ba chữ ngán ngủi, từng tiếng từng tiếng lại như khoét vào tim hấn.

Sau đó hai bên còn khách sáo đôi ba câu gì đó, Đoàn Lăng cũng không nhớ rõ, chỉ biết nam hài kia có nói một câu, làm cả nhà đồng thanh cười rộ lên. Lục Tu Ngôn vỗ về tay nữ tử bên cạnh, một bộ dáng kiêu thê ái tử, gia đình thuận hòa vui vẻ.

Tiếp theo hấn được mời vào phòng ăn. Vì không biết có khách đến, Lục phu nhân chỉ làm hai món ăn dân dã giản đơn nhưng cho dù là sơn hào hải vị, Đoàn Lăng cũng không còn lòng dạ mà thưởng thức. Suốt bữa ăn, hấn hầu như không thốt ra được một lời.

Trong nhà chỉ có hai gian phòng, nên đến buổi tối, Đoàn Lăng chỉ có thể cùng ở một phòng với Lục Tu Văn. Hấn đi vào trong phòng, trầm mặc không nói, nhìn chăm chăm ngọn nến trên bàn đang dần cháy hết, bỗng nhiên nói: “Ta ngày mai sẽ rời khỏi đây.”

Lục Tu Văn đang cúi đầu đọc sách, nghe thấy vậy cũng không ngẩng đầu lên, đáp: “Được thôi, đa tạ sự đệ ngàn dặm xa xôi đưa ta đến đây.”

Đoàn Lăng nghe được lời của y lại càng tức giận, hấn đi chuyển này, đến cơ hội tỏ rõ nỗi lòng cũng không có, ngược lại Lục Tu Văn được lợi.

“Người sớm đã biết Tu Ngôn kết hôn rồi?”

“Ừm, ta và đệ đệ tuy rằng không gặp nhau, nhưng thường xuyên liên hệ tin tức.”

“Thế tại sao người không nói cho ta biết trước?”

“Sự đệ không có hỏi, ta vì sao phải nói?” Lục Tu Văn bày ra vẻ mặt vô tội, thậm chí còn tỏ vẻ kinh ngạc, “Lẽ nào người đến bây giờ vẫn chưa từng nghĩ tới, Tu Ngôn có khả năng đã cưới vợ sinh con?”

“Ta...” Đoàn Lăng ừ xìu.

Bản thân hẳn tình ý kiên định, liền cứ tưởng Lục Tu Ngôn nhất định càng nặng tình hơn hẳn gấp trăm nghìn lần, dù sao hỏi đó... Hỏi đó là đối phương hôn mình trước! Thời niên thiếu tình tình mê mê, cũng không rõ ràng chuyện yêu đương, nếu không vì Lục Tu Ngôn liều lĩnh chạy tới cứu hắn, lại còn nghiêng người hôn hắn, hắn thế nào sẽ động tâm?

Ai mà ngờ...

Nghĩ đến một nhà ba người hòa hòa mỹ mỹ kia, sắc mặt Đoàn Lăng trở nên âm trầm đến đáng sợ.

Lục Tu Văn còn muốn đổ dầu vào lửa, chặc chặc lắc đầu: “Nguyên lai là sự đệ người tự mình đa tình.”

Lại bồi thêm một cú: “Không bằng mau mau đi tìm một nữ tử mà thành thân đi. Chờ năm sau sinh một đứa con gái, còn kịp cùng Thần Nhi kết duyên thanh mai trúc mã.”

Đoàn Lăng hừ lạnh một tiếng, tưởng tượng chén trà trong tay là cái cổ của người kia, “Rắc” một cái liền nát bấy.

Lục Tu Văn trộm liếc hắn, ý cười loàn loàn trong đáy mắt: “Sự đệ nếu không chịu hết hy vọng, bắt buộc muốn làm Lục phu nhân, cũng không phải không có biện pháp.”

“Cái gì?”

“Tu Ngôn tuy rằng đã cưới vợ, nhưng trước mặt người đây, không phải vẫn còn một người họ Lục sao?”

Đoàn Lăng ngờ ra một lúc, bỗng rút kiếm đánh xoẹt, tâm tư thôi thúc muốn vì dân trừ hại.

Lục Tu Văn không tránh không né, cố tình ngáp một cái rồi nói: “Phu nhân, còn không mau giúp ta trải giường chiếu?”

Đoàn Lăng thiếu chút nữa chém sập cái giường.

Sau hấn lại nghĩ, đây là giường nhà Lục Tu Ngôn, mới nhịn xuống không động đậy nữa. Nhưng hấn cũng không nguyện ý cùng Lục Tu Văn ngủ chung một cái giường, dứt khoát thổi tắt ngọn nến, ngồi bên cạnh bàn cả một đêm.đáng yêu tóa

Đến khi trời sáng, hấn còn mơ màng ngủ gật, Lục Tu Ngôn thòi niên thiếu trong mộng đẩy cửa vào, dáng dấp y hệt như đêm đó dưới ánh trăng, mái tóc đen nhánh, đôi mắt sáng rõ, nhẹ kêu tên hấn: “A Lăng.”

Đoàn Lăng há há miệng, vừa định nói gì đó, lại từ trong mộng giật mình tỉnh lại.

Trong phòng ánh sáng âm u, cửa phòng đóng chặt, sắc trời ngoài cửa sổ vẫn còn nửa sáng nửa tối.

Đoàn Lăng bất giác cảm thấy phiền muộn.

Hấn không ngủ lại được nữa, rửa mặt xong liền mở cửa đi ra ngoài.

Sáng sớm, trong cốc phá lệ thanh u, chim chóc kêu ríu rít, xuyên thấu qua làn sương mỏng có thể thấy được vài tia sáng nhạt hiện ra trên những đám mây.

Đoàn Lăng lững thững dạo hai vòng bên bờ suối, không ngờ lại gặp phải Lục Tu Ngôn sáng sớm đi múc nước.

“Tu Ngôn...”

“A Lăng, thế nào lại dậy sớm thế? Ngủ không quen à?”

“Không phải, là do mấy ngày trước ngủ nhiều lắm rồi, cũng nên dậy sớm một chút.”

“Trong núi điều kiện đơn sơ, ừy khuất người rồi.”

“Không đâu, nơi này phong cảnh tú lệ, thật ra rất thích hợp với người và Lục phu nhân, một đôi thần tiên quyến lữ.” Đoàn Lăng siết chặt nắm tay, cảm giác trong tim chua chát, nhưng lại nói tiếp, “Ta không biết là người đã thành thân... Chúc mừng.”

“Ha ha, nhi tử cũng đã lớn như vậy rồi, còn chúc mừng cái gì?” Lục Tu Ngôn vỗ vỗ vai hắn, “Trong này không có gì ăn ngon, bắt quá ta ử hai vò rượu ngon, buổi tối cùng uống đi.”

Đoàn Lăng nhìn bộ dáng thoải mái của đối phương, nghĩ thầm có thể bản thân thực sự là tự mình đa tình rồi. Hắn tâm tâm niệm niệm một người nhiều năm như vậy, nhưng sợ rằng Lục Tu Ngôn đã quên từ lâu.

Đoàn Lăng hít sâu một hơi rồi thở dài, tận lực khiến ngữ khí của mình tự nhiên: “Người năm đó trộm lệnh bài của giáo chủ cho ta,

chắc hẳn đã mạo hiểm rất nhiều, bất luận như thế nào, ta cuối cùng vẫn muốn báo đáp ân cứu mạng của người.”

“A Lăng...”

Lục Tu Ngôn ngẩn người, vừa muốn mở miệng nói gì đó, chợt nghe “Cạch” một tiếng, lục tu văn đẩy cửa đi ra.

Từ khi gặp được đệ đệ, thần sắc của y tốt hơn rất nhiều. Hôm nay y mặc một bộ trắng toát, ngược lại không hiện rõ vẻ mặt tái nhợt như trước, tà tà dựa vào cửa, lười nhác nói: “Tu Ngôn, ta có vài lời muốn nói với người.”

Nói xong, y liếc qua Đoàn Lăng, hỏi: “Sự đệ không ngại chứ?”

Đoàn Lăng dĩ nhiên không thèm tranh với y, lại nhớ đến chuyện đêm qua bị y trêu chọc, hấn im lặng quay đầu bước đi.

Lục Tu Ngôn vốn là ghen một đồng câu hỏi trong bụng muốn chất vấn đại ca, chỉ là hôm qua nhiều người lăm miệng, có nhiều điều không tiện nhắc tới. Lúc này nhìn thời tiết đang tốt, hấn liền hướng Đoàn Lăng xin lỗi, đi theo Lục Tu Văn đến rừng cây gần đó.

Tuy rằng đã bắt đầu vào đông, nhưng trong rừng cây cối vẫn tươi tốt như cũ, xa xa truyền đến tiếng suối chảy róc rách, trong u tịch lại có phần thanh nhã. Lục Tu Ngôn cũng không nhiều lời vô ích, đi thẳng vào vấn đề: “Đại ca, nói thật cho ta, bệnh của người... Đến tột cùng là ra sao rồi?”

Lục Tu Văn không lập tức đáp lại hấn, hai tay chấp ra sau lưng, liếc mắt nhìn dãy núi trập trùng bốn phía. Y chỉ vào một ngọn núi trong đó, hỏi: “Ngọn núi kia gọi là gì?”

“Đó là Lạc Hà Sơn (=ráng chiều). Mỗi ngày khi mặt trời ngả về tây, hào quang ánh lên khắp trời, rực rỡ như gấm dệt, phong cảnh trên ngọn núi này là đẹp nhất, cho nên mới có tên như vậy.”

“Là nơi để ngắm hoàng hôn, vậy sao em dâu lại lên núi sớm như vậy?”

Lục Tu Ngôn nhìn kỹ, phát hiện giữa sườn núi có một thân ảnh lả lướt, thần tình trên mặt hẳn không khỏi ôn hòa vài phần, nói: “Mẹ của Thần Nhi trồng hai gốc cây phượng hoàng trên núi, ngày ngày đều lên núi tưới nước.”

Lục Tu Văn gật gù: “Thấy các người phu thê kiêu điệp tình thâm, Thần Nhi lại thông minh hiểu chuyện, ta cuối cùng cũng có thể yên tâm rồi.”

(Kiêu điệp tình thâm: thời cổ đại có loài chim tên là kiêu điệp, con trống có cánh trái, con mái có cánh phải, phải sát cánh vào nhau thì mới cùng bay được, kiêu điệp được gọi là chim liền cánh, dùng để chỉ phu phụ tình cảm sâu nặng, ân ái vĩnh cửu)

“Đại ca...”

“Năm đó ta sợ người bị liên lụy, mới bảo người tị thế ẩn cư hiện tại Thiên Tuyệt giáo đã không còn, người nếu thấy ở trong núi kham khổ, hãy mang Thần Nhi bọn họ ra ngoài mà sống.”

“Ở trong núi lâu ngày, ta lại ngại bên ngoài khói lửa quá nặng nề.”

“Thật không? Ta cũng thích sơn cốc này.” Lục Tu Văn cong cong khóe môi, bình tĩnh nói, “Về sau, đem ta chôn ở Lạc Hà Sơn kia đi, ngày ngày được nhìn ngắm cảnh ráng chiều cũng tốt.”

Y mãi vẫn không trả lời về bệnh tình của mình, hiện tại đột nhiên nói ra câu này, làm Lục Tu Ngôn ngược lại càng hoảng sợ.

“Đại ca,” hấn gấp đến độ chớp mũi cũng đầy mồ hôi, “Người sao lại nói gở như vậy?”

Lục Tu Văn thần sắc như thường, cười nhạt: “Mọi người đều khó tránh khỏi cái chết, bất quá là sớm hay muộn mà thôi.”

“Thế nhưng đại ca còn trẻ như vậy... Từ trước khi người tiến ta rời khỏi Thiên Tuyệt giáo, từng nói qua là đã tìm được biện pháp, nhưng còn phải ở lại trong giáo chữa trị, lẽ nào người lại gạt ta?”

Lục Tu Ngôn nói đến đây, vành mắt đã nhanh chóng đỏ hoe.

Lục Tu Văn xoa xoa đầu của hấn, như đang trấn an Thần Nhi, nói: “Đại ca sao lại lừa người? Hồi đó ta xem sách cổ, thật sự đã tìm được phương pháp chữa bệnh, chỉ là biện pháp đó quá mức cổ quái, có lẽ vị tiên bối kia viết bậy bạ, không thể nào thực hiện. Thiên ý đã như vậy, cũng không thể tránh được.”

Lục Tu Ngôn chẳng rõ lời y nói là thật hay giả, nhưng vẫn nằn nì: “Biện pháp đó không được, sẽ còn có biện pháp khác trên đời có bao nhiêu thần y cao nhân, chẳng lẽ trị không nổi bệnh của người.”

“Đệ đệ nói đúng, nhưng mấy ngày nay trời đã trở lạnh, chờ đến mùa xuân năm sau, khí trời ấm áp hơn một chút, ta sẽ lại đi tìm thần y.”

Lục Tu Ngôn không biết y chỉ còn sống được vài tháng, cho là đã thuyết phục được đại ca, đang muốn lên kế hoạch chi tiết, lại thấy Lục Tu Văn nói: “Mới vừa rồi sư đệ đã nói gì với người?”

“A Lăng? Hắn nhắc đến lệnh bài của giáo chủ, còn nói muốn báo ân cứu mạng, ta cũng không biết ra làm sao, e rằng có chút hiểu lầm.”

“Không có hiểu lầm.” Lục Tu Văn ánh mắt ám đen âm trầm, kiên quyết nói, “Người vài năm trước đã cứu hắn một mạng, hắn muốn báo ân, cứ để hắn báo, chỉ không phải lấy thân báo đáp là được.”

“Nhưng ta lại chưa từng...” Lục Tu Ngôn ngừng lại, chột thốt lên, “Đại ca, người lại giả dạng ta lừa hắn?”

“Hắn lần nào cũng đều có thể nhận biết hai chúng ta, ta muốn thử xem có ngoại lệ hay không.”

“Đại ca, người thích nhất là khi dễ A Lăng. Bất quá lệnh bài giáo chủ thật sự rất quan trọng, người làm sao mà trộm được? Giáo chủ hắn...” Lục Tu Ngôn dường như nghĩ đến điều gì, mặt đột nhiên biến sắc, “Giáo chủ trước đây thường khen, đại ca là kỳ tài luyện võ khó gặp, đợi hắn hơn trăm tuổi, liền truyền vị trí giáo chủ cho người. Nhưng sau không biết vì sao, giáo chủ đột nhiên nổi giận lôi đình, nói người xúc phạm quy củ trong giáo, tấn phế võ công của người, chẳng lẽ chính vì việc này? Phải rồi, phải rồi, A Lăng chính là từ lúc đó mà biến mất...”

Lục Tu Văn im lặng một hồi, không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ hỏi: “Tu Ngôn, ta có thể cầu xin người một chuyện được không?”

Lục Tu Ngôn ngây người, nói: “Từ nhỏ đến lớn, vẫn là đại ca luôn che chở cho ta. Thiên Tuyệt giáo nơi đó hiểm ác đáng sợ, nếu không có đại ca ở đó, ta đã sớm chết trăm nghìn lần.”

“Được, vậy hôm nay người liền đáp ứng ta một việc.”

“Chuyện gì?”

“Sự đệ nếu đã nhận sai người, cứ mặc kệ hấn, người bảo vệ bí mật này cho ta.”

Lục Tu Ngôn không hiểu chút nào: “A Lăng nói muốn báo ân, tại sao phải gạt hấn?”

Lúc này mặt trời đã lên cao, ánh dương quang xuyên qua kẽ lá chiếu xuống, gió thổi nhẹ nhàng nâng lên vạt áo của Lục Tu Văn. Lục Tu Ngôn bây giờ mới phát hiện, y gầy gò hơn lúc trước nhiều. Thế nhưng khi nhắc tới Đoàn Lăng, y liền nhin không được mỉm cười, ánh mắt dịu dàng như tranh vẽ, đủ làm cho sắt đá cũng động tâm. Lục Tu Văn thở dài, dường như đang thì thầm: “Sự đệ nhà ta nặng nhất tình nghĩa, ta biết rõ chính mình mệnh không còn dài, cần gì phải khiến hấn thương tâm khổ sở?”

tuôi là phân cách tuyến xinh đẹp

Đoàn Lăng đợi Lục Tu Ngôn cả một ngày.

Buổi trưa hấn ăn hai cái bánh màn thầu do Lục phu nhân làm, buổi chiều thì tước gỗ làm thành cây kiếm cho nam hài tên Lục Thần kia.

Lục Thần lớn lên giống hệt mẹ nó, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo sạch sẽ, đôi mắt cực kỳ linh động, ai cũng không nỡ trách phạt đứa bé này. Thậm chí Đoàn Lăng còn nghĩ, hấn có thể dựng một căn nhà ở đây, cư trú bên cạnh Lục Tu Ngôn như láng giềng.

Chỉ là có một điều không ổn, Lục Tu Văn khẳng định cũng sẽ ở cùng, về sau ngày ngày đụng mặt thật có thể khiến hắn tức chết. Nhưng rồi hắn lại nghĩ, nửa năm sẽ thoáng cái mà qua, sau này mặc kệ hắn có muốn hay không, cũng sẽ không thể gặp được người kia nữa. Lòng hắn tự dưng lại trầm xuống, trong tim nổi lên một nỗi phiền muộn không rõ.

Lục Tu Ngôn tới chạng vạng mới về, trong tay cầm một con thỏ rừng đầy máu.

Lục Tu Văn bước chậm rãi theo sau, vẫy vẫy tay chào Lục Thần, rồi như ảo thuật lấy ra hai cái bánh từ trong không khí. Tiểu tử thói Lục Thần lập tức “phản bội” Đoàn Lăng, reo hò chạy tới, đem vị sư phụ vừa mới nhận ném ra sau đầu.

Đoàn Lăng bỗng dưng rảnh tay, thấy Lục Tu Ngôn ngồi xổm bên dòng suối lột da thỏ, liền đi qua giúp hắn một tay.

“Các người buổi trưa ăn cái gì rồi?”

“À, ăn chút món dân dã.”

“Buổi tối có thịt thỏ, vừa lúc có thể nhắm rượu.”

Lục Tu Ngôn nhếch nhếch khóe miệng, miễn cưỡng nở một nụ cười. Đoàn Lăng thấy viền mắt hắn đỏ lên, thầm đoán có lẽ hắn đã biết chuyện của Lục Tu Văn, nhất thời cũng không biết phải nói gì mới tốt.

Cách hồi lâu, Đoàn Lăng mới nói: “Ta sáng sớm đã nói qua, muốn báo ân cứu mạng của người. Về sau người có chuyện gì muốn phân phó, cho dù là vượt núi đao biển lửa ta cũng không từ.”

Lục Tu Ngôn he hé miệng, muốn nói lại thôi.

Lục Tu Văn đang ngồi chơi với Lục Thần, lạnh lùng nhìn lướt qua hai người.

Lục Tu Ngôn liền đem lời muốn nói nuốt xuống, cúi đầu tập trung rửa sạch con thỏ, nói: “Ta cần người vượt núi đao biển lửa làm gì? Chỉ cần A Lăng người hảo hảo mà sống, ta... ta cũng không có ý nguyện gì khác.”

Đoàn Lăng trong lòng chua xót, đáp lại: “Đây là đương nhiên.”

Lục Tu Ngôn tay nghề thành thạo, không bao lâu đã làm sạch con thỏ rừng, liền xách vào nhà xắt thành từng khối, cho thêm hoa hồi vào xào lên, hương thơm tỏa bốn phía. Lục phu nhân còn làm thêm hai món chay, tuy rằng chỉ là chút rau dại miền núi, nhưng vẫn là phong vị đặc sắc.

(八角: bát giác hồi hương hay gọi tắt là bát giác, còn gọi là đại hồi hay tai vị, là một loại gia vị TQ – có dùng trong phở Việt Nam)

Bữa cơm này so với hôm qua phong phú hơn nhiều, Lục Tu Ngôn còn mở hai vò rượu mơ tự ủ tại nhà, vừa lúc cùng Đoàn Lăng đối ẩm.

Tâm tình cả hai đều không dễ chịu, uống rượu với nhau lại có chút cảm giác tri kỷ. Trời bắt đầu tối, Lục phu nhân liền dẫn Lục Thần vào trong nhà ngủ, Lục Tu Văn cũng không chống đỡ nổi đến tối mịt, cuối cùng chỉ còn hai người bọn họ chén chú chén anh.

“Vò rượu mơ này ủ đến bảy năm, ta rời khỏi đại ca cũng đã bảy năm, không ngờ rằng lần thứ hai gặp lại, y lại mắc bệnh nguy kịch.”

“Ha ha, người bắt quá mới bảy năm, ta thế nhưng tương tự một người đã tròn mười năm.”

“Huynh đệ chúng ta cha mẹ mất sớm, đại ca từ nhỏ đã rất cứng cỏi, để che chở ta, không biết đã chịu bao nhiêu khổ cực, ở trong Thiên Tuyệt giáo, nửa bước cũng không dám đi sai.”

“Ta đâu phải trời sinh đã có đoạn tỵ chi phích? Nếu không phải, nếu không phải vì... Hừ, ta cũng đã sớm cưới vợ sinh con rồi.”

Lục Tu Ngôn tửu lượng thường thường, Đoàn Lăng cũng không khá hơn là bao hai người say bí tỉ, rượu vào lời ra, ông nói gà bà nói vịt, ấy vậy mà câu chuyện vẫn cứ thế tiếp tục.

Đoàn Lăng không nhớ nổi chính mình đã uống bao nhiêu rượu, chỉ biết là cả hai vò rượu đều cạn sạch, Lục Tu Ngôn còn cầm hai vò rỗng vứt đi. Lúc sau, cổ họng nóng đến bốc hỏa, hắn nằm gục xuống bàn ngủ thẳng cẳng.

Trong lúc mơ màng, hắn hình như nghe thấy Lục Tu Ngôn hô một tiếng ‘đại ca’.

Đến khi tỉnh lại, hắn đã nằm trên giường trong phòng mình. Cơn say còn chưa qua hết, đầu hắn đau đến mức mắt không mở nổi. Hắn cảm giác như có người đẩy đẩy vai mình, ghé vào lỗ tai mình thì thầm: “Uống bát canh tỉnh rượu đi.”

Thanh âm này thật quen tai.

Hắn nỗ lực mở hai mắt, nhận ra khuôn mặt kia cũng rất quen thuộc, không khỏi cười rộ lên: “Tu Ngôn.”

Người nọ cũng không đáp lại lời hắn.

Đoàn Lăng nôn nóng nắm lấy tay người kia, lại gọi lần nữa, “Tu Ngôn...”

Giọng nói lần này thật sự dịu dàng, hẳn rất sợ sẽ dọa đối phương chạy mất.

Người trước mặt yên lặng trong chốc lát rồi nở nụ cười, cúi đầu uống bát canh giải rượu.

Đoàn Lăng say túy lúy, trong đầu loạn thành một đoàn, ngờ ngác hỏi: “Canh không phải cho ta uống sao?”

“Ừm, là cho người uống.”

Người nọ ngậm một ngụm canh ở trong miệng, tiến sát đến trước mặt Đoàn Lăng, gương mặt giống như quay lại bộ dáng của ngày đó mười năm trước, cũng giống ngày đó dưới ánh trăng mờ ảo, chậm rãi hôn lên môi hắn.

Ngụm canh giải rượu uồn lượn quanh đầu lưỡi ấm áp, trôi vào trong miệng hắn.

Mùi vị cổ quái của nước canh vẫn chưa làm cho Đoàn Lăng tỉnh táo lại, hẳn thậm chí còn say hơn trước, vội vàng nuốt trọn lấy đôi môi kia, khát khao nhắm nháp hương vị càng nếm càng say lòng người.

Đầu lưỡi tham tiến khoang miệng hẳn thập phần linh hoạt, nhẹ nhàng liếm qua hàm răng hắn, dâng tràn lên một luồng nhiệt nóng bỏng. Đoàn Lăng không cam lòng yếu thế, liền lập tức phản kích. Hắn quán lấy đầu lưỡi đang tác quái kia, làm cho chính mình cùng đối phương gần bó giao triền.

Những giọt canh không kịp nuốt tràn xuống theo khóe miệng.

Đoàn Lãng liếm cằm người nọ, còn cố ý cắn nhẹ một hơi.

Người kia “Ừm” một tiếng, trong xoang mũi khẽ phát ra âm thanh hư hư rên rỉ thật nhỏ, rồi nhẹ nhàng lui người quay đi.

Đoàn Lãng chợt nhớ tới ngày đó chạy khỏi ma giáo, sau khi Lục Tu Ngôn hôn hắn, cũng y như vậy xoay người chạy vào bóng đêm, từ đó về sau chính là mười năm ly biệt.

Kí ức và hiện tại đan xen vào nhau.

Đoàn Lãng đột nhiên từ trên giường bật dậy, ôm chầm lấy người nọ.

“Đừng đi...”

Người nọ giật mình, kéo tay hắn xuống: “Còn chưa tỉnh rượu sao? Đừng làm rộn.”

Đoàn Lãng càng siết chặt không buông, đem môi đến sát bên tai người kia, thấp giọng nỉ non: “Tu Ngôn... Tu Ngôn...”

Đối phương ban đầu còn giãy dụa, nghe hắn gọi vài tiếng thì dần dần ngừng lại. Thân thể vốn căng cứng từ từ mềm đi trong lòng hắn, cuối cùng êm ái như dòng nước sâu.

Đoàn Lãng tận đáy lòng cũng như nhũn ra hắn vừa hôn vành tai vừa đẩy người kia xuống giường.

Ván giường cứng như đá, nhưng dưới thân hắn lúc này là người nọ, ấm áp sống động.

Đoàn Lăng rút cuộc không thể không chế nổi nhiệt ý trong cơ thể đã bị nhen nhóm từ lúc trước. Hắn cúi đầu hôn loạn trên khuôn mặt tuấn tú của người nọ, bàn tay như bị xui khiến lần mò trên cổ áo hơi hé mở của đối phương. Trước mặt hiển lộ mảng da thịt tuyết trắng hơi run rẩy vì hơi lạnh ập đến, ngón tay hắn chỉ nhẹ nhàng vân vê, hai viên đậu hồng hồng liền khẽ dựng thẳng.

Đoàn Lăng hơi dụng lực ở một bên thường thức, người nọ không khỏi rướn người lên, đem khuôn ngực trắng muốt dâng đến bên miệng hắn.

Đoàn Lăng nhịn không nổi, há mồm cắn một ngụm, dùng đầu lưỡi đảo qua vài vòng.

“A...”

Người nọ phát ra tiếng kêu đã cố gắng kìm nén nhưng lập tức dừng lại, gắt gao cắn lấy tay mình, đôi mắt ngập nước rưng rưng nhìn Đoàn Lăng.

Hạ thân Đoàn Lăng tưởng phát đau, dứt khoát đem xiêm y vốn đã lỏng lẻo của người kia trút xuống, để lộ ra đôi chân đồng dạng trắng đến chói mắt. Đoàn Lăng tách đôi chân kia ra, đem chính mình cứng rắn chen vào. Nhưng khẩu huyết kia quá mức nhỏ hẹp, hắn thử vài lần, thủy chung không cho hắn đi vào.

Người dưới thân cười rộ lên, thanh âm có chút khàn, “Tên ngốc này, như vậy làm sao mà vào được?”

Vừa nói vừa nắm lấy tay Đoàn Lăng, nhẹ nhàng hôn lên đầu ngón tay của hắn.

Đầu ngón tay Đoàn Lăng tê rần, ngay cả trái tim hắn cũng bắt đầu phát run.

Người kia cười khế liếc mắt nhìn hắn một cái, đuôi mày nhếch lên, lộ ra một chút yêu dị phong tình.

Đoàn Lăng dừng lại một chút, cảm thấy bộ dáng của đối phương có điểm giống một người, nhưng hắn lại không thể nhớ nổi người đó là ai, mà ngón tay đã bị người dưới thân ngậm vào trong miệng. Người nọ đem cả miệng cả lưỡi cùng sử dụng, không bao lâu đã liếm ngón tay hắn đến ướt át, khi rút ra khỏi miệng còn phát ra âm thanh mập mờ của nước miếng hút dính lại.

Người nọ thấp giọng thì thầm: “Việc còn lại không cần ta dạy cho người đi?”

Đoàn Lăng dù ban đầu lơ ngơ, lúc này cũng tự động hiểu ra, đưa ngón tay bị liếm ướt xuống dưới tìm kiếm, ở lối vào nhỏ hẹp xoay tròn vài vòng rồi đâm mạnh vào.

“Ư...”

Người nọ khó nhịn đống đưa thất lưng, lại đem hai chân càng mở rộng, Đoàn Lăng chỉ cảm thấy ngón tay tiến vào địa phương kia vừa ẩm ướt vừa mềm mại, gắt gao hút chặt lấy hắn không buông. Hắn cố gắng nhẫn nại thăm dò thêm trong chốc lát, bên trong càng co chặt lại, rất nhanh liền ướt sũng.

Đoàn Lăng vội vàng lại thêm một ngón tay, vừa mới động vài cái, chợt nghe thấy tiếng đối phương: “Đủ rồi, tiến vào đi.”

Đoàn Lăng đã sớm nhẫn nại đến vất vả, nghe vậy liền rút ngón tay ra, nâng lên một chân của người nọ, đem vật nóng rực của chính

mình tiến vào. Sau khi đưa được phần đầu vào hán vệt tiến quân thần tốc, nhằm mục tiêu hoàn toàn tiến nhập nơi ẩm ướt mềm mại kia.

Bên trong mặc dù đã trải qua tiền hí, nhưng vẫn cực kỳ chặt như cũ hai người hít sâu một hơi, nhất thời không ai dám lộn xộn.

Sau một lúc lâu, người nọ mới hơi động đậy, rung động trực tiếp truyền vào phân thân của ai đó. Ai đó quả nhiên khác chế không nổi, một phen đề lại bả vai người kia, bắt đầu thúc vào sâu bên trong cơ thể người dưới thân.

“A, đừng... quá sâu...”

Đoàn Lăng ngay từ đầu đã không tuân theo bất cứ quy tắc nào, chỉ theo bản năng mà tham tiến đến tận khi người dưới thân liên tục cầu xin tha thứ, hán mới dần dần chậm lại, lúc sâu lúc nông trừu sáp khe hở bí mật kia.

Người nọ trên giường thập phần phóng dãng, hai chân gắt gao cuốn lấy thất lưng Đoàn Lăng, thốt lên thật nhiều từ ngữ *** mỹ, một chốc gọi hán “A Lăng,” chốc lát lại gọi hán “Hảo ca ca.”

Đoàn Lăng đỏ bừng mặt, nóng đến nỗi có thể chưng trướng được. Sau khi trừu động đến hơn mười lần, hán đột nhiên đẩy nhanh tốc độ, thở hổn hển: “Tu Ngôn, ta...”

Người nọ nghe Đoàn Lăng gọi hán như vậy, thân thể bỗng run rẩy. Nhưng rất nhanh y lại cười rộ lên, đáy mắt giống như bị bao phủ bởi một màn sương mù vô hình, hai tay đặt lên hai vai Đoàn Lăng, dùng môi chặn lại lời hán sắp nói.

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 5

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Ngày hôm sau, khi Đoàn Lăng tỉnh lại thì trời đã sáng.

Có một người nằm bên cạnh hắn, mái tóc đen tản mát trên giường, tay chống cằm nhìn hắn, mở miệng gọi: “A Lăng.”

Đoàn Lăng từ từ hồi tưởng lại khung cảnh kiêu diễm đêm qua, lại gặp ánh mắt đối phương nhu tình như nước, khóe miệng còn khẽ nhếch, tiểu ý như có như không, y... rõ ràng không phải là người trong lòng mình. Nhất thời hắn cảm thấy toàn thân phát lạnh: “Lục Tu Văn?”

Lục Tu Văn bị hắn nhận ra, không giả vờ làm em trai mình nữa, liền ra vẻ kinh ngạc thốt lên: “Ồ, sự đệ làm thế nào mà nhận ra ta rồi?”

Đoàn Lăng toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh, tự thuyết phục bản thân tất cả chỉ là ác mộng. Nhưng rõ ràng đang là ban ngày ban mặt, mặt trời đã lên quá đỉnh đầu, mơ thế nào được nữa?

Hắn hít sâu một hơi, khó khăn lắm mới phát ra tiếng: “Đêm qua... là người?”

“Dĩ nhiên là ta.” Lục Tu Văn đưa tay cuốn lấy tóc hai người vào cùng một chỗ, giọng nói của y vẫn khàn khàn như cũ, vẫn còn phảng phất một chút phong tình đêm qua, “Sự đệ thể lực không tồi, nhưng kỹ xảo lại dưới mức trung bình nha Niệm tình người nỗ lực, hôm nào sư huynh sẽ tặng một quyển Đông cung đồ cho người mở mang một chút.”

(Đông cung đồ = sách đen thời xưa:v)

Đoàn Lăng vừa thẹn vừa giận, cắn răng giả điếc, thầm nghĩ phải cách người này càng xa càng tốt. Hắn trông thấy quần áo của hai người bị ném ở một bên, vội tới nhặt lên mặc vào, không biết thế nào mà lại mặc nhầm quần áo của Lục Tu Văn. Giống như bị rắn độc cắn, hắn lập tức cời ra ném xuống đất, còn lấy chân giày xéo không thương tiếc.

Lục Tu Văn thấy một màn như vậy, không nhịn được cười ra tiếng.

Đoàn Lăng cảm thấy mình sắp nổ tung luôn rồi, chuyển bực tức thành năng lượng, mấy giây sau quần áo liền chính tề. Hắn trừng mắt nhìn y: “Lục Tu Văn! Người vì sao... Vì sao...”

Nghẹn nửa ngày vẫn không thốt ra được chữ kể tiếp.

Nếu nói là Lục Tu Văn khinh bạc hắn, ai sẽ tin? Huống chi đêm qua vốn là hắn chủ động. Nhưng đó là do hắn say rượu nhận nhầm người, Lục Tu Văn không biết vì lý do gì lại giả vờ làm Lục Tu Ngôn lừa gạt hắn.

“Thế nào? Sự đệ đây là muốn tính sổ với ta? Ai nha, ngày hôm qua là người tình ta nguyện, ta đâu có ép uống đệ a.” Lục Tu Văn

thấy hấn không biểu hiện gì, ngược lại có chút lo lắng, nói tiếp, “Sự đệ sẽ không phải là muốn khóc nháo đòi thất cổ như đàn bà chứ? Cũng không phải đại cô nương mất trinh tiết, còn muốn ta bồi thường sự trong sạch sao?”

Y cười cười thêm vào: “Sự đệ nếu nhất định bắt ta chịu trách nhiệm, thật ra cũng không phải là không được. Bất quá ta không sống được bao nhiêu ngày nữa, thực không nỡ để người làm quả phụ.” Ngữ khí cợt nhả không khác gì hái hoa tặc.

Lục Tu Văn vẫn nằm ở trên giường không nhúc nhích, chặn trên người vén mở, lộ ra hơn phân nửa bộ ngực trắng nõn, hồng ngân vết đậm vết nhạt trên da thịt, là minh chứng rõ ràng của một đêm phóng túng.

Đoàn Lăng không nhìn nổi nữa, như bị ma đuổi chạy ra khỏi phòng, cách thật xa rồi mà vẫn có thể nghe thấy tiếng cười vắng vắng của Lục Tu Văn.

Hấn hôm nay dậy muộn, không gặp được Tu Ngôn, đành phải một mình luyện kiếm bên dòng suối. Ngày thường dù có tâm phiền ý loạn, luyện một bộ kiếm pháp xong cũng tỉnh táo lại, thế nhưng hôm nay làm thế nào cũng không thể tĩnh tâm. Mỗi khi nhắm mắt lại, trong đầu hấn lại hiện lên bộ dáng Lục Tu Văn triền miên trên giường.

Kỳ thực hấn đã sớm cảm thấy không đúng, Tu Ngôn làm sao lại thành cái dạng kia được? Chỉ có tai họa Lục Tu Văn này, trên giường mới có thể *** đặng như thế...

Đoàn Lăng nhớ lại ánh mắt ướt át của y, thân thể lại nóng lên từng đợt.

Hắn cố gắng lấy lại bình tĩnh, thầm mắng chính mình bị ma nhập rồi. Vỗ nước lạnh lên mặt, hắn tiếp tục luyện kiếm một hồi lâu, tốc độ chém xuống không kém gió bão là bao. Nếu có Lục Tu Văn đứng trước mặt, đã sớm bị hắn chặt thành tám khúc.

Luyện kiếm xong, nổi lòng không biết tỏ cùng ai rốt cục cũng được giải tỏa phần nào.

Thật ra cũng chưa đến đường cùng, dù sao cũng không thể mắng Lục Tu Văn là *** tặc, rồi chém y vài nhát. Nhưng nếu gặp mặt lần nữa, bọn họ khó tránh khỏi xấu hổ. Đoàn Lăng nghĩ tới nghĩ lui, biện pháp duy nhất chính là lập tức chào tạm biệt Lục Tu Ngôn. Cho dù hắn có tiếp tục ở lại, cũng chỉ đành nhìn gia đình người ta hòa thuận vui vẻ, hà tất phải tự làm khổ mình như thế?

Đoàn Lăng ý đã quyết liền cầm kiếm quay về phòng. Không ngờ hắn chờ đến buổi trưa, Lục Tu Ngôn cũng chưa thấy trở về, đến Lục Tu Văn cũng không thấy dùng cơm.

Đoàn Lăng hỏi Lục phu nhân, mới biết là Lục Tu Văn bị bệnh.

“Đại ca từ sáng sớm đã phát sốt, thân nhiệt nóng đến dọa người, phu quân đang vào trong núi hái thuốc.”

Đoàn Lăng hơi giật mình, lúc này mới nhớ tới lần trước, Lục Tu Văn chỉ là ngủ trong sài phòng một đêm liền ốm suốt mấy ngày, hướng hồ... lăn qua lăn lại như hôm qua? Không thể hiểu y nghĩ cái gì, đã sống dở chết dở như thế còn muốn làm chuyện hạ lưu. (←←)

Đoàn Lăng đã cương quyết thì không gặp lại Lục Tu Văn nữa, nhưng vừa nghe nói y bị bệnh, lòng hắn bỗng dừng lại phiến muộn.

Đi qua đi lại trong phòng chực lần, rút cuộc hấn phá lờn thề, đẩy cửa phòng người kia bước vào.

Lục Tu Văn quả nhiên vẫn còn ngủ. Giường nhỏ như vậy mà y chỉ nằm co ro ở một bên, vẫn là vị trí cũ từ ban sớm, hiển nhiên là chưa hề động đậy từ lúc hấn bỏ đi. Đoàn Lăng nhớ lại sáng hôm nay, y mặc dù cười cợt với hấn, nhưng trước sau đều không đứng dậy, có lẽ khi đó đã bệnh.

Đoàn Lăng trong lòng ngũ vị tạp trần, thấy cánh tay y buông thõng ở bên ngoài, liền đi đến chỉnh lại góc chăn.

Lục Tu Văn bỗng tỉnh dậy, liếc qua hấn: “Sư đệ còn giận ta?”

Đoàn Lăng cười lạnh: “Hận không thể một kiếm giết chết người.”

“Một kiếm e rằng còn không đủ, chỉ cần sư đệ vui vẻ, chém thêm vài kiếm ta cũng không phiền.” Ngữ khí mềm mại, nghe thế nào cũng ra vẻ lấy lòng, “Sư đệ, đều là do lỗi của ta.”

Y vốn là kẻ kiêu ngạo như thế, lúc này lại thẳng thắn nhận sai, cơn giận của Đoàn Lăng nhất thời nguôi ngoai không ít. Sau lại nghe thấy y nói: “Đêm qua sư đệ say, nên còn chưa đủ lạc thú lần sau chờ người tỉnh táo lại làm một lần.”

Đoàn Lăng khiếp sợ: “Người còn muốn có lần sau?”

Lục Tu Văn sóng mắt lưu chuyển, đáp: “Thực tủy tri vị.”

(食髓知味: Thành ngữ TQ, nghĩa đen là ‘ăn cốt tủy rất ngon, còn muốn ăn lần thứ hai.’ Nghĩa bóng thường dùng để chỉ những hành động lén lút, yêu đương vụng trộm nhằm thỏa mãn lòng tham hoặc

tìm mới mẻ, nhưng sau lại cảm thấy quá thỏa mãn hoặc kích thích nên muốn lặp lại lần nữa, thậm chí trở thành ham mê)

Đoàn Lăng lập tức nhảy dựng lên, cách y một khoảng xa thật xa chỉ sợ ở quá gần sẽ không kiềm chế được mà bóp chết người kia.

“Là ai nói mình chỉ còn sống được mấy ngày? Là ai đang hấp hối nằm trên giường vậy?”

Lục Tu Văn rất tự cho mình là đúng đáp lại: “Chính vì như vậy mới phải tận hưởng lạc thú trước mắt. Không nên lãng phí a.”

Đoàn Lăng ghen hòng, đương nhiên không có biện pháp phản bác.

Lục Tu Văn thực sự mệt mỏi, đối đáp với hắn một hồi đã không chống đỡ nổi, rất nhanh liền ngủ mất.

Lục Tu Ngôn lên núi hái thuốc, Lục phu nhân còn phải trông Thần Nhi, chỉ có Đoàn Lăng nhàn rỗi, không thể làm gì khác hơn là ở trong phòng thủ bên giường người kia. Lục Tu Văn ngủ không an ổn lắm, dù đang mơ cũng cau mày lại. Đoàn Lăng giúp y uống nước hai lần, còn đổi lại chăn chiếu, vì đã chăm sóc y cả một quãng đường dài nên những việc này đã sớm thuần thục.

Chờ đến khi Lục Tu Ngôn hái thuốc trở về, trời đã tối sầm.

Tự mình sắc thuốc cho Lục Tu Văn uống, còn ngồi bên giường y suốt cả một đêm, sáng hôm sau hai mắt Lục Tu Ngôn đều đỏ ngầu.

Cứ liên tục như vậy hai ba ngày, bệnh tình của Lục Tu Văn cuối cùng cũng chuyển biến tốt đẹp. Y tỉnh táo hơn một chút, giật giật tay đê đê nói: “Tu Ngôn, ta có vài lời muốn dặn dò ngươi.”

Lục Tu Ngôn ngẩng đầu nhìn sang Đoàn Lãng.

Đoàn Lãng coi như thức thời, lập tức tránh ra ngoài, cũng không tọc mạch nghe trộm hai huynh đệ bọn họ nói chuyện.

Hai người đóng cửa rì rầm đến hơn nửa canh giờ, Lục Tu Ngôn mới đẩy cửa đi ra, nói: “A Lãng, đại ca gọi người vào.” Rồi vỗ vỗ vai Đoàn Lãng.

Tim Đoàn Lãng thót lên một nhịp, rồi hấn lại cảm thấy có chút cổ quái cuối cùng khi đi vào, câu nói đầu tiên của Lục Tu Văn chính là: “Sự đệ, người thay ta làm một chuyện.”

Ngữ khí thập phần tự nhiên, tựa như khi xưa còn ở trong ma giáo, y dùng roi chỉ vào hấn, cười nhẹ mà nói: Sự đệ, thay ta làm một chuyện nha.

Có lúc là đi bắt rắn độc, có khi là cho độc trùng ăn, còn có... Dù thế nào thì mỗi lần nhờ ơn người này mà cực khổ gì Đoàn Lãng cũng đều ném đủ. Từ đó trở đi hấn liền hiểu được, Lục Tu Văn cười càng đẹp, người khác lại càng gặp nhiều chuyện không may.

Nhưng đã luyện thành phản xạ có điều kiện, dù gai ốc có nổi lên một tầng, hấn vẫn không tự chủ được hỏi tiếp: “Chuyện gì?” (anh đúng là M chính hiệu rồi ==)

Lời vừa thốt ra, hấn đã muốn cắn rớt luôn đầu lưỡi của mình. Thời thế đổi thay, hấn cần gì phải răm rắp nghe lệnh Lục Tu Văn? Hết lần này lại tới lần khác, quả thực mãi không dứt ra được.

Lục Tu Văn không biết trong đầu hấn đang loạn xì ngậu, tựa vào đầu giường hỏi: “Người bao giờ sẽ rời khỏi đây?”

“Vốn đã sớm muốn đi, nhưng vì người bị bệnh nên ta mới ở lại giúp Lục Tu Ngôn thêm vài ngày.”

“Lúc người đi, tiện đường cho ta theo một đoạn.”

Đoàn Lăng giật mình: “Ta tưởng người muốn lưu lại chỗ này với Tu Ngôn.”

“Ban đầu đúng là cũng có ý định này, nhưng ta mới vừa hơi sốt sốt chút xíu mà nó đã sốt ruột thành như vậy, về sau nếu kịch độc phát tác, chẳng phải lại khiến nó lo lắng muốn chết? Để Tu Ngôn không phải lo nghĩ, ta nên ly khai càng sớm càng tốt.”

“Nhưng người tứ cố vô thân, một mình có thể đi đến nơi nào?”

Lục Tu Văn im lặng, chỉ cười tủm tỉm nhìn Đoàn Lăng.

Đoàn Lăng bỗng dưng cảm thấy mí mắt giật giật.

“Nhà sư đệ không phải rất có điều kiện sao? Có lẽ không ngại thêm một miệng ăn đâu nhỉ.”

“...” Cái này nên gọi sao đây? Thỉnh thần dễ tống thần nan?

(请神容易送神难 – mời thần thì dễ đuổi thần thì khó: thành ngữ TQ, ý nói nếu người ta quá sẵn sàng giúp đỡ mình, họ sẽ tiếp tục đeo bám và khó đuổi đi)

Lục Tu Văn ngấm đủ biểu tình khó xử trên mặt Đoàn Lăng, mới cất tiếng: “Ta đùa đấy. Sư đệ chỉ cần đưa ta ra khỏi sơn cốc là được, ở thành trấn phụ cận thuê một tiểu viện, rồi mua một tiểu tư hầu hạ, ta cũng sống qua được mấy tháng.”

Đoàn Lăng vừa nghe đã thấy không thích hợp: “Tu Ngôn sao lại đồng ý được?”

“Ta nói với Tu Ngôn là hai ta sẽ cùng nhau đi tìm danh y, có sư đệ ở đây nó đương nhiên yên tâm.”

“...Người, đến cả Tu Ngôn cũng lừa?”

Lục Tu Văn ý vị thâm trường đáp: “Đúng, Tu Ngôn là đệ đệ của ta, cho nên càng phải gạt nó.”

Đoàn Lăng nghĩ ngợi, hai người huynh đệ tình thâm, thay vì để Lục Tu Ngôn tận mắt nhìn ca ca bệnh tình ngày càng trầm trọng, chẳng bằng lừa dối phương một lần.

Hắn trầm ngâm chốc lát, rồi gạt đầu: “Ta sẽ đi thu thập hành lý. Đợi bệnh của người tốt lên, chúng ta ly khai.”

“Được.”

Không biết Lục Tu Văn khuyên nhủ em trai ra sao, nói chung Lục Tu Ngôn cực kỳ tin tưởng lời nói của y, đến ánh mắt nhìn Đoàn Lăng cũng trở nên nhiệt tình, chia sẻ với hắn vô số chuyện lớn nhỏ về việc chăm sóc ca ca ra sao, nếu không phải vì còn có vợ con, tiểu đệ họ Lục thực hận không thể theo chân bọn họ.

Vài ngày sau Lục Tu Văn lành bệnh, vẫn là do Đoàn Lăng công ra khỏi sơn cốc như trước.

Địa thế hiểm trở xa xôi, xe ngựa rong ruổi hai ngày mới đến thị trấn gần nhất. Sau khi ổn định trong phòng khách trọ, Lục Tu Văn tiếp tục chỉ tay năm ngón, Đoàn Lăng tiếp tục làm tay sai, hết đi thuê tiểu viện lại mua tiểu tư.

“Sao lại là ta?”

“Trong người ta không có tiền, đành phải nhờ sư đệ hỗ trợ.”

“...” Nguyên lai đến bạc cũng phải bắt hấn bỏ ra?

“Sư đệ không muốn? Không sao cả, dù sao chỗ này cũng gần nơi ở của Tu Ngôn, ta quay lại tìm nó...”

“Được rồi! Ta đi.”

Đoàn Lăng sầm mặt bước khỏi cửa, ở bên ngoài dạo một vòng, đến khi trời tối mịt mới về.

Lục Tu Văn đang ăn cơm tối, giờ đưa hỏi hấn: “Sự tình đều hoàn thành thỏa đáng rồi?”

“Không.”

Lục Tu Văn nghi hoặc nhích mày.

Đoàn Lăng thấy trên bàn bày hai bộ chén đĩa, liền cũng ngồi xuống ăn, nói: “Ta vừa mới đến trạm dịch Liễu Tranh, truyền tin cho mấy bằng hữu trên giang hồ, nhờ họ giúp ta hỏi thăm tin tức của thần y.”

Lục Tu Văn ngừng đĩa, ngẩng đầu nhìn hấn.

Đoàn Lăng tiếp lời: “Chúng ta trước tiên cứ ở khách *** nghỉ ngơi vài ngày, chờ khi có tin tức xác thực, tiếp tục lên đường cũng không muộn.”

“Sư đệ đây là có ý gì?”

“Đương nhiên là đi tìm thần y chữa bệnh cho người, việc này tuy rằng xa vời, nhưng vẫn còn hơn là ngồi yên chờ chết.” Đoàn Lăng dừng một lát, sợ Lục Tu Văn hiểu lầm, liền vội vã bổ thêm một câu, “Ta cũng không quan tâm người đến như vậy. Chỉ vì ta đã đáp ứng Tu Ngôn, không muốn làm hấn thất vọng mà thôi.”

“Ta hiểu, tất cả đều là vì Tu Ngôn.”

Lục Tu Văn vừa dứt lời liền cúi đầu chuyên tâm ăn uống. Y rũ xuống mi mắt, làm người ta thấy không rõ thần sắc trong đáy mắt, chỉ có khóe miệng cong cong như có như không, tựa như đang mỉm cười.

Đoàn Lăng lại tâm phiền ý loạn một hồi.

Trước đây khi hấn ở trong ma giáo, kẻ đáng hận nhất dĩ nhiên là ma giáo giáo chủ, thứ hai tất yếu là Lục Tu Văn thường xuyên bắt nạt hấn. Đêm nào cũng phải lần lượt hỏi thăm họ hàng mấy đời hai kẻ này hấn mới có thể ngủ ngon. Không ngờ vòng vo qua mười năm, hấn hiện tại lại có ý định đi tìm danh y để cứu một trong hai kẻ hấn thù nhất trên đời.

Đoàn Lăng càng nghĩ càng thấy vô lý, đành phải tự thôi miên chính mình, hấn làm như vậy bất quá là vì ân tình với Lục Tu Ngôn. Người kia quan tâm nhất là anh trai của mình, nếu hấn có thể chữa khỏi bệnh của Lục Tu Văn, cũng coi như đã báo đáp ân cứu mạng năm đó.

Hấn nghĩ như vậy, tâm tình cuối cùng cũng thanh thản hơn không ít.

Em nà phân cách dòng dễ thương nà Tuôi k thấy em dễ thương gì hết á

Trên giang hồ chưa bao giờ thiếu tin đồn.

Trong đó, lời đồn về thần y lại càng vô số, nào là có thể cải tử hoàn sinh, nào là biến xương thành người, lời kể thì vô cùng kỳ diệu, nhưng kẻ có bản lĩnh thực sự lại chỉ đếm trên đầu ngón tay. Huống chi cao nhân hơn phân nửa là tính tình cổ quái, người bình thường muốn gặp mà dễ dàng sao?

Mấy bằng hữu mà Đoàn Lăng liên hệ đều chu du bốn phương, cực kỳ thông thạo tin tức trên giang hồ mặc dù như vậy, chờ hơn nửa tháng vẫn chưa thấy hồi âm.

Lục Tu Văn đối với việc này không thêm để ý, trái lại Đoàn Lăng lại như ngồi trên đống lửa. Mát thấy đã gần đến cuối năm, chờ qua năm sau, thoáng chốc là sẽ hết thời hạn nửa năm. Hắn thậm chí có chút hối hận, sớm biết vậy ngay từ đầu đã mang Lục Tu Văn đi tìm thần y rồi. Dù sao thì Lục Tu Ngôn vẫn sẽ ở trong sơn cốc, đến muộn một năm nửa năm cũng không phải sẽ biến mất, nhưng Lục Tu Văn thì qua một ngày là lại ít đi một ngày.

Lại đợi thêm vài ba hôm sau, cuối cùng cũng có người truyền tin đến. Đoàn Lăng đọc thư xong vui mừng thiếu điều nhảy cẫng lên.

Một bằng hữu làm nghề vận chuyển của hắn nghe được, có một ẩn sĩ tên Ngụy Vô Ưu y thuật cao minh, hơn nữa cực kỳ am hiểu giải độc, khả năng rất lớn có thể chữa được bệnh của Lục Tu Văn.

Trùng hợp là, vị Ngụy thần y này cách không xa trấn nhỏ bọn họ đang ngụ, thúc ngựa chạy vài ngày là tới nơi.

Đoàn Lăng không dám chậm trễ liền chuẩn bị hành trang kỹ lưỡng, sáng sớm hôm sau xuất phát.

Lục Tu Văn thấy hấn sôi nổi như vậy, nhịn không được hắt cho một gáo nước lạnh: “Cho dù thật sự có thần y, cũng không chắc hấn đồng ý chữa bệnh cho ta mà dù có đồng ý, cũng chưa chắc đã chữa khỏi.”

Đoàn Lăng tâm tình đang tốt, cũng không thèm đôi co với y, chỉ nói: “Ý trời ra sao, đến lúc đó sẽ biết. Ta trông tướng của người cũng không giống người đoán mệnh.”

“Sự đệ còn biết xem tướng? Nói ta nghe coi đường tình duyên của đệ khúc khuỷu làm sao nà?”

“Lục Tu Văn!”

Hai người lời qua ý lại cười đùa, bất tri bất giác đã chạy một ngày đường. Đoàn Lăng quá vội vàng, không cẩn thận bỏ lỡ điểm dừng chân đầu tiên, buổi tối đành phải qua đêm trong rừng núi hoang vắng.

Cũng may xe ngựa coi như rộng rãi, Đoàn Lăng lấy áo khoác lên người Lục Tu Văn, chính mình ngồi xuống bên cạnh, cùng đắp một cái áo mà ngủ.

Ban đêm, gió rít lạnh thấu xương.

Đoàn Lăng sợ Lục Tu Văn bị cọng, nhích lại gần bên người y, thuận tiện chắn gió cho đối phương.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, xa xa liền truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Thính lực của Đoàn Lãng rất tốt, nghe được chủ nhân của những tiếng bước chân này đều có võ công, bước tiến của người đầu tiên không có trật tự, phía sau lục tục có mấy người dường như đang truy bắt người này.

Không qua bao lâu, người này đã bị đuổi kịp, sau đó là tiếng binh khí tương giao truyền lại.

Âm thanh lạnh lạnh vào buổi đêm vang lên đặc biệt rõ ràng.

Lục Tu Văn vốn ngủ không sâu, lát sau đã tỉnh dậy hỏi: “Sự đệ, xảy ra chuyện gì?”

“Có thể là sơn tặc nửa đêm cướp đường, ta đi qua xem.” Nói xong hắn lại có chút do dự, cho dù thật có sơn tặc hay không, để Lục Tu Văn ở lại một mình đều không an toàn.

Lục Tu Văn biết hắn nghĩ gì, đứng dậy nói: “Sự đệ đỡ ta, hai người cùng đi.”

Đoàn Lãng vội vã dìu y xuống xe ngựa.

Bọn người kia đánh nhau, đã dần tiến vào địa phận gần hai người. Hôm nay ánh trăng rất sáng, chỉ cần ló ra khỏi khe núi một chút là có thể thấy trận đấu trong rừng.

Người đứng giữa vòng vây cầm một bảo kiếm hàn quang lấp lánh, công pháp lại chuệch choạc, hiển nhiên đã bị thương hẳn đỡ trái hờ phải, dồn hết sức chống đỡ tấn công của kẻ địch. Có năm người đang vây quanh hắn, mỗi người sử dụng một loại binh khí khác nhau, kẻ cầm kiếm, kẻ cầm chiết phiến(=quạt xép), còn có cả phán quan bút. Năm người này công phu đều cao hơn hẳn người bị tấn công kia, nhưng vẫn không thể nhanh chóng kết thúc trận đấu, vì

trong tay người nọ là một thanh bảo kiếm thời kim đao ngọc (=rất sắc bén), nhờ vào lợi thế về binh khí mà người này mới cầm cự được đến hiện tại.

Đoàn Lăng không rõ lai lịch bọn họ, vốn chỉ định yên lặng theo dõi kỳ biến, thế nhưng khi nhìn kỹ lại nhận ra người bị vây đánh ở giữa, chính là đệ tử phái Thanh Sơn, Liễu Dật, cùng hán giao tình rất tốt.

Liễu Dật lúc này đã kiệt sức, cầm thẳng bảo kiếm xuống đất, cắn răng nói: “Muốn giết cứ giết, dư nghiệt ma giáo các người làm nhiều việc ác, tất sẽ có báo ứng!”

Cái gì?

Giao thủ với Liễu Dật là người của ma giáo?

Đoàn Lăng vốn đã muốn ra tay cứu người, lại nghe thấy hai chữ ‘ma giáo’, càng không chút chần chừ thi triển khinh công vụt qua.

Năm người kia vốn đã bức Liễu Dật đến tuyệt lộ, coi hán như cá nằm trong chậu, đương nhiên xử lý dễ như trở bàn tay. Không ngờ đột nhiên có một người vọt ra từ sườn núi, kiếm trong tay chợt lóe, xé gió đâm về phía hán tử sử dụng phán quan bút.

Một kiếm này nhanh như chớp, chiêu thức thần kỳ, mấy đại huyệt trước ngực hán tử kia đều bị vây vào tầm ngắm của kiếm quang, trong chốc lát liền nguy hiểm đến tính mạng.

Hán tử kia phản ứng cực nhanh, vội vàng giơ lên phán quan bút đỡ lấy, chỉ nghe ‘Keng’ một tiếng, bị chấn động mà lùi về sau vài bước, đủ thấy nội kình của một kiếm kia mạnh đến cỡ nào.

Năm người trông thấy một cường địch xuất hiện, tất cả đều thất kinh.

Liễu Dật cũng vừa mừng vừa sợ, kêu lên: “Đoàn đại ca!”

“Liễu huynh đệ.”

Đoàn Lăng đáp lại, vừa lúc trở tay thêm một kiếm hướng về phía nam tử mặt trắng cầm chiết phiến.

Kẻ kia biết lợi hại, không dám lấy trứng chọi đá, lập tức vờ xuất hư chiêu, hữu kinh vô hiểm né thoát.

Đoàn Lăng vừa mới chỉ xuất hai kiếm đã đem hai người bức lui, hấn đột phá vòng vây, cùng Liễu Dật đứng chung một chỗ. Đối phương nhất thời hưng trí trở lại, một lần nữa giơ lên kiếm, cùng hấn sóng vai ngăn địch.

“Đoàn đại ca, người vì sao lại ở chỗ này?”

Đối diện sinh tử trước mắt, Đoàn Lăng vẫn kiêu lời như cũ, nói đơn giản: “Ta đúng lúc đi ngang qua đây, nghe thấy động tĩnh bên này.”

Thừa dịp hai người đang nói chuyện, năm người kia lần nữa ổn định lại vị trí, vây hai người thành một vòng. Hán tử cầm phán quan bút vung lên vũ khí trong tay, quát to: “Chúng ta là người của Thiên Tuyệt giáo, người nếu còn muốn sống, đừng xen vào việc của người khác.”

Đoàn Lăng giơ kiếm ngang ngực, cười lạnh: “Không muốn sống chính là dư nghiệt ma giáo các người!”

“Ha, thật to gan. Người là người phương nào? Mau báo tính danh.”

“Đoàn Lăng.”

Hắn vừa dứt lời, nữ tử duy nhất trong năm người bỗng “Ồ” một tiếng, thanh âm mềm mại mà tức giận chất vấn: “Người, người chính là Đoàn Lăng? Cái tên đã giết Hữu hộ pháp?”

“Chính là tại hạ.”

Nghe vậy, cả năm người Thiên Tuyệt giáo đều biến sắc.

Đoàn Lăng vốn là một kẻ vô danh tiểu tốt trên giang hồ, sau khi chém đầu Hữu hộ pháp trong trận thảo phạt Thiên Tuyệt giáo mới dương danh thiên hạ. Người của Thiên Tuyệt giáo đương nhiên biết rõ trình độ võ công của Hữu hộ pháp, lúc này nghe đến tên tuổi của Đoàn Lăng, trong lòng không khỏi lo sợ.

Nam tử mặt trắng ngược lại gan lớn, phe phẩy chiết phiến nói: “Tốt lắm, hôm nay vừa lúc giết tên họ Đoàn này, báo thù cho Hữu hộ pháp.”

Kẻ đứng bên cạnh hắn lại phun phì phì: “Chúng ta là thủ hạ của Tả hộ pháp, sao lại phải báo thù cho lão gia hỏa kia?”

“Mặc kệ hắn là Tả hay Hữu, chẳng phải đều là người của Thiên Tuyệt giáo sao.”

“Được rồi được rồi, có cái gì mà phải tranh cãi? Tả hộ pháp đã nói, phạm là kẻ dám đối đầu với Thiên Tuyệt giáo... Hết thấy đều đáng chết!”

Giây phút xuất ra từ ‘chết’ kia, bốn người còn lại đồng thời giơ cao vũ khí, hướng về phía Đoàn Lăng đánh tới.

Đoàn Lăng cũng không sợ bọn chúng, kiếm hoa nhất vẫn, một bộ kiếm pháp xé gió lả lướt, chỉ phút chốc đã thấy kiếm ảnh tung bay khắp trời. Mũi kiếm chỉ đông đã tây, hướng nam đánh bắc bốn phương tám hướng đều là sát chiêu.

Nữ tử võ công yếu nhất trong năm người, trong nháy mắt đã bị đâm trúng hai kiếm, ôm cánh tay lùi về phía sau.

Liễu Dật hô một tiếng ‘Hảo,’ cũng giương kiếm gia nhập chiến cuộc.

Đoàn Lăng nháy mắt với hắn, nói: “Liễu huynh đệ, thay ta áp trận.”

Liễu Dật đáp ứng, bảo kiếm trong tay vung lên, thế kiếm như cầu vòng. Đoàn Lăng thừa cơ xông ra, ý vào một thân khinh công tuyệt hảo, phiêu nhiên vọt đến phía sau nam tử mặt trắng. Mũi kiếm chọc thẳng tới, liền một người bị thương.

Hắn không chỉ võ công cao cường, dũng cảm cũng có thừa. Ba người còn lại không dám cố chấp chống lại, một hán tử thấp lùn trong đó hô lên: “Đúng là thọc gậy bánh xe, chúng ta rút lui trước!”

(Nguyên gốc là 点子太硬 = đến chỗ máu chót thì gặp khó khăn)

Năm người đào thoát cũng rất có nghề, nói chạy liền chạy, tuyệt đối dứt khoát, mỗi người một hướng tản ra, khiến Đoàn Lăng muốn đuổi theo cũng không được.

Nếu như bình thường, hán chắc chắn sẽ không tha cho người của ma giáo, nhưng nghĩ đến Lục Tu Văn còn đang ở gần đó, lại không dám để y ở một mình quá lâu. Bởi vậy, hán chỉ giương tay phải lên, phóng trường kiếm về một hướng.

Hán tử sử dụng phán quan bút chạy chậm nhất, Đoàn Lăng một kiếm phi ra, lực đạo kinh người, ngay lập tức xuyên thẳng qua ngực người nọ, đóng đinh hán xuống mặt đất. Đối phương còn không kịp kêu một tiếng đã tắt thở.

Liễu Dật vừa trải qua một đêm ác chiến, từ lâu đã là nỗ lực hết đà, lúc này liền ngồi sụp xuống mặt đất, than thở: “Công phu của Đoàn đại ca thực sự là càng ngày càng lợi hại, hôm nay nếu không nhờ người ra tay cứu giúp, ta đã sớm chôn thân.”

“Người làm sao mà lại lẻ loi một mình ở đây? Thế nào mà lại chọc vào ma giáo yêu nhân?”

Liễu Dật đang muốn nói gì đó, lại thấy một người chậm rãi bước ra từ trong bóng tối. Người này tóc vừa đen vừa dài, lại thêm một thân quần áo đen thẫm, khuôn mặt thế nhưng trắng sáng như ngọc, dung mạo tinh xảo như họa.

Trong khi Liễu Dật còn đang ngẩn ngơ, Đoàn Lăng đã nhanh chóng xen miệng, giành nói: “Đây là bằng hữu của ta.”

Liễu Dật gật đầu: “Ta biết, là vị công tử mà đại ca cứu ra từ ma giáo phải không? Đoàn đại ca hiếm khi nào có được bằng hữu đẹp đến vậy.”

Đoàn Lăng hừ một tiếng, nghĩ thầm Lục Tu Văn mặt mày ủ bệnh như thế, đẹp ở chỗ nào? Đáng đáp trước kia của y... mới thật sự

khiến người ta đui mù.

Lục Tu Văn xuất thân từ ma giáo, nhưng lại không có ác cảm với nhân sĩ chính đạo y đi tới trước mặt Liễu Dật nói: “Vị tiểu huynh đệ này chân bị thương, trên xe ngựa có thuốc trị thương, người qua đó lấy rồi băng bó lại đi.”

Liễu Dật ứng thanh đồng ý, vừa đứng dậy vừa hỏi thăm tên tuổi lai lịch của Lục Tu Văn. Đoàn Lăng sợ y tiết lộ thân phận, vội giục hai người trở về chỗ xe ngựa. Chờ đến khi lên xe, hấn lục tìm thuốc trị thương rồi ném cho Liễu Dật, hỏi: “Người lần này xuất môn một mình sao?”

Vành mắt Liễu Dật đỏ lên, bắt đầu râm rút: “Ta vốn là cùng vài sư huynh đệ kết bạn đồng hành, không ngờ nửa đường gặp phải người của ma giáo, các sư huynh đều bị giết hại, chỉ có ta nhờ vào bảo kiếm của sư phụ, mới liều mạng mở đường máu thoát thân.”

Đoàn Lăng nhíu mày: “Đúng là gan to bằng trời.”

“Bọn họ là thủ hạ của Tả hộ pháp, mấy tháng nay đã gây ra bao sóng gió trên giang hồ. Trong số các đồng đạo tham gia bao vây tiêu trừ ma giáo, rất nhiều người đã bị bọn chúng hại, mỗi người chết mặc dù phương pháp khác nhau, thế nhưng... tất cả đều bị cắt đi thủ cấp.”

Ài, chap này dài bất thường... Mà lại toàn để nâng hàng anh Lăng T^T feeling như dịch kiếm hiệp

Chặc, cũng phải tạo chỗ đứng cho bạn í chứ, ngốc ngốc vậy mà mẹ ghẻ thương lắm nha

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 6

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Đoàn Lăng hơi giật mình, lập tức nhớ tới thi thể của ma giáo giáo chủ ngày đó. Hắn vốn là trong lúc quyết đấu thì tẩu hỏa nhập ma mà chết, không rõ Tả hộ pháp sử dụng thủ đoạn gì, ngay dưới mí mắt cả các cao thủ võ lâm, thần không biết quỷ không hay đoạt đi thủ cấp của hắn.

Hành động này vừa mang tính khiêu khích mà lại vừa uy hiếp, quả nhiên chỉ qua mấy tháng, liên tục có người bị cắt mất đầu, hiện trạng thi thể giống y hệt giáo chủ kia. Hắn là Tả hộ pháp đang hạ chiến thư, muốn báo thù cho tên giáo chủ đã chết.

“Hiện tại trên giang hồ nhân tâm đang hoảng sợ, nhất là những người đã từng tham gia bao vây tiểu trừ ma giáo, không khéo có ngày mình vừa mới thức dậy, đã mất đầu trong tay kẻ khác.” Liễu Dật nói đến đây không khỏi rùng mình một cái, hắn tối nay nếu không gặp Đoàn Lăng, dĩ nhiên cũng đã chịu chung số phận.

“Bất quá chỉ là một đám vong đồ, cứ giết hết là xong, có gì mà phải sợ?”

“Đoàn đại ca, người không biết đó thôi, những kẻ này cực kỳ âm hiểm, bọn chúng...”

“Chúng gặp đối thủ mạnh thì không chiến mà rút, đến khi tìm được con mồi võ công không cao hay đi đơn lẻ, mới đuổi tận giết tuyệt hạ sát thủ, đúng chứ?” Lục Tu Văn từ khi lên xe ngựa vẫn nhắm mắt dưỡng thần, lúc này lại đột nhiên mở miệng.

“Chính là như vậy!” Liễu Dật kinh ngạc, “Lục công tử làm sao biết được?”

“Chỉ là phỏng đoán thôi. Mấy người hôm nay người đụng phải, bắt quá chỉ là hàng tép riu trong Thiên Tuyệt giáo, phải tu mấy kiếp nữa mới có cơ hội ngóc đầu lên Tả hộ pháp phái chúng đi, chỉ sợ có mục đích khác.”

Đoàn Lăng sợ Lục Tu Văn nói quá nhiều sẽ làm lộ thân phận, cố ý ho khan vài tiếng cắt đứt câu chuyện. Ai ngờ Liễu Dật hồn nhiên còn chưa phát giác, còn gật gù phụ họa: “Sư phụ ta cũng sợ có âm mưu gì đó, nên mới bảo sư huynh đệ chúng ta đến Lạc Dương tham gia đại hội võ lâm, ấy vậy mà trên đường lại...”

Liễu Dật ủ rũ một hồi, rất nhanh lại tươi tỉnh: “Hôm nay sư huynh xảy ra chuyện, ta càng không thể không đi. Đoàn đại ca, người có đi cùng không?”

Đoàn Lăng mấy tháng nay đều chạy đi chạy lại vì hai huynh đệ Lục gia, đã lâu không quan tâm đến chuyện trên giang hồ, hiện tại hẳn biết dư nghiệt ma giáo đang tự tung tự tác, đương nhiên không có khả năng khoanh tay đứng nhìn. Chẳng qua...

Hắn liếc sang Lục Tu Văn: “Ta đang bận chuyện khác, chờ khi nào hoàn thành rồi đến Lạc Dương cũng không muộn.”

Liễu Dật từ trước tới nay vẫn luôn thân thiết với hắn, nên cũng không ngại mà trực tiếp hỏi: “Đoàn đại ca đang bận chuyện gì vậy? Ta tuy rằng võ công thấp kém, nhưng bảo kiếm sư phụ truyền cho cũng coi như sắc bén, có thể giúp được gì thì giúp.”

Đoàn Lăng không dám cho Liễu Dật đi cùng Lục Tu Văn, đang muốn khéo từ chối lại nghe Lục Tu Văn nói: “Liễu huynh đệ chân bị thương, một người bôn ba đến Lạc Dương cũng không tiện, trước cứ cùng chúng ta đồng hành đi.”

“Hảo a, các người muốn đi đâu?”

“Trần gia thôn cách đây không xa.”

Hai người chuyện trò ríu rít, Đoàn Lăng đáng ra phải là nhân vật chính lại bị vớt sang một bên. Ai kia bị bỏ rơi rất không hài lòng, các người cũng không ngẩng lại xem, người là do ai cứu, xe ngựa là do ai mua, thuốc trị thương là ai chuẩn bị? Cứ như vậy mà qua sông đoạn cầu sao?

Nhưng hiển nhiên cơn giận của hắn không hề có phân lượng sáng hôm sau lên đường, trên xe ngựa có thêm một Liễu Dật, mà Đoàn Lăng vẫn cô đơn ở ngoài tiếp tục đánh xe. (yê, anh lại bị dìm)

Liễu Dật xuất thân từ danh môn chính phái, lại là sư đệ ít tuổi nhất, ở trong môn phái được sư phụ sư huynh sủng lên tận trời, nên tính cách có chút đơn thuần, dĩ nhiên không phải là đối thủ của Lục Tu Văn vốn đã thành tinh. Hai người ở chung chưa đầy một ngày, tiểu đệ còn trẻ người non dạ đã một câu “Lục đại ca” hai câu “Lục đại ca,” gọi đến cực kỳ thân thiết.

Lục Tu Văn rất có chừng mực, trước mặt người ngoài không hề đề cập đến hai chữ “Sư đệ,” chỉ gọi Đoàn Lăng là Đoàn thiếu hiệp, làm Đoàn Lăng nghe mà gai hết cả người. Y còn bịa đặt ra một quá khứ không một kẽ hở, khiến Liễu Dật tin sái cổ khi hắn nghe nói y muốn tìm thần y chữa bệnh, còn nhiệt tình nói: “Nếu vị Ngụy thần y đó không thể trị hết bệnh của người, liền theo ta đến phái Thanh Sơn đi, ta có một sư thúc tinh thông y lý, so với thần y gì đó của huynh tuyệt đối không kém đâu nha.”

Đoàn Lăng hừ một tiếng: “Sư thúc nhà người chỉ biết luyện đan, có hiểu y thuật là cái gì đâu, lẽ nào muốn cho Lục đại ca của người ăn đan trường sinh bất lão?”

Liễu Dật đỏ mặt, cũng không thanh minh, chỉ kéo màn che xuống, hạ thấp giọng tiếp tục câu chuyện với Lục Tu Văn.

Đoàn Lăng tuy có nghe thấy tiếng nói chuyện của bọn họ, nhưng đến tột cùng là nói cái gì lại nghe không rõ, chỉ thấy Liễu Dật thường xuyên cười ra tiếng. Không hiểu nổi Lục Tu Văn bản lĩnh cao siêu đến đâu, khi muốn trêu chọc thì làm cho người ta hận đến nghiến răng, khi muốn làm người yêu mến, lại vờn họ đến mức đông tây không phân biệt được.

Trong khi Đoàn Lăng đang miên man suy nghĩ, Liễu Dật cũng vừa lúc nhắc tới hắn: “Đoàn đại ca căm ghét cái ác, đặc biệt cực kỳ thống hận người trong ma giáo, thấy một người liền giết một người, chưa từng thủ hạ lưu tình. Bất quá huynh ấy nổi danh anh hùng như vậy, uống rượu ăn thịt đều không kém ai, thế mà lại không dám bước chân vào thanh lâu.”

“Sao lại thế?”

“Có một lần mọi người rủ nhau đi uống hoa tửu, hai hoa nương xinh đẹp thấy Đoàn đại ca tuần mỹ liền quần lấy huynh ấy mời rượu, ai gu, nhớ đến hai nàng ấy thỏ thẻ oanh vàng đã thấy hấp dẫn muốn chết. Ai ngờ Đoàn đại ca cứ ngồi như tượng gỗ, suốt buổi đều không hề động đến một sợi tóc của các nàng.”

(Hoa tửu: tiệc rượu có kỹ nữ hầu hạ)

Liễu Dật liếc qua cái bóng của Đoàn Lăng phản chiếu trên màn xe, hạ giọng thì thầm: “Về sau ta hoài nghi, Đoàn đại ca chính là đang luyện Đồng Tử Công, nên mới không thể gần nữ sắc.”

(童子功: công pháp trai zin:v)

Lục Tu Văn đang uống nước, vì một câu này mà trực tiếp sặc luôn.

“Lục đại ca, ngươi làm sao vậy?”

“Không, không có việc gì, không cần thận bị sặc nước mà thôi.”
Lục Tu Văn khoát tay áo, cũng nhìn về phía bóng lưng thẳng tắp của Đoàn Lăng, đáy mắt lung linh ánh cười, nhẹ giọng nói: “Hắn hiện tại luyện không thành rồi.”

Đoàn Lăng ngây thơ không hề biết hai người trong xe đang bôi xấu hắn, ruồi ngựa chạy suốt một đoạn dài, thấy mặt trời đã ngã về tây liền dừng xe lại: “Trước tiên nghỉ ngơi một lúc đã.”

Lần thứ hai xuất phát, hắn ném cái roi ngựa cho Liễu Dật: “Liễu huynh đệ, đến lượt ngươi đánh xe.”

Liễu Dật được Đoàn Lăng cứu mạng, đương nhiên không có ý định ăn cơm không trả tiền, liền đổi vị trí cho hắn.

Đoàn Lăng cũng học đối phương kéo mình xuống, xụ mặt ngồi bên cạnh Lục Tu Văn, ánh mắt lạnh như băng: “Người tốt cuộc có âm mưu gì? Lôi Liễu Dật đi cùng chúng ta, lại thân thiết với hắn như vậy, không sợ hắn phát hiện ra thân phận thật của người sao?”

“Tiểu Liễu tính tình cởi mở, ai gặp cũng thích, ta chẳng qua chỉ muốn tâm sự với hắn một chút mà thôi.”

“Tiểu Dương Tiểu Liễu cái gì, nếu ta không lên tiếng, có phải người còn muốn kết nghĩa huynh đệ với hắn nữa không?”

“Đoàn thiếu hiệp đây là đang ghen? Ấy nha, ta cũng có thể gọi người là Đoàn Đoàn a” Lục Tu Văn mỉm cười nhìn Đoàn Lăng, mắt như hoa đào, bỗng nhiên thốt lên: “A Lăng.”

Y cũng từng gọi hắn như vậy vài lần, nhưng đều là lúc giả vờ làm Lục Tu Ngôn.

Chỉ duy nhất lần này không phải.

Trái tim Đoàn Lăng đập thành thịch, hai má bỗng dưng nóng như có lửa, cả tai cũng đỏ rần hết cả lên. Hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau mới nói: “Người... Đừng dùng xưng hô này, chỉ có Tu Ngôn mới có thể gọi ta như thế.”

Lục Tu Văn lặng đi, nhàn nhạt “Ừm” một tiếng.

Đoàn Lăng đợi mãi không thấy đối phương nói tiếp, nhìn lại mới phát hiện y đã nhắm mắt ngủ. Y hàn huyền với Liễu Dật lâu như vậy, xác thực cũng nên mệt rồi, liền kéo tấm chăn qua bao lấy y.

Bọn họ ngày hôm đó vận khí coi như không tồi, lúc trời sắp tối thì vừa kịp tìm được một khách *** nghỉ trọ, bắt quá chỉ còn lại hai gian

khách phòng, Đoàn Lăng đành phải ở chung với Liễu Dật.

Gần đến lúc đi ngủ, Liễu Dật mơ màng hỏi: “Đoàn đại ca, người với Lục đại ca đã xảy ra chuyện gì? Thế nào mà hai người cả buổi tối đều bất thường như vậy, không chịu nói với nhau câu nào?”

Đoàn Lăng trầm nghĩ, có phải ai cũng làm nhảm suốt ngày như người đâu? Nhưng ngoài miệng hắn lại đáp: “Không hòa hợp, tự nhiên là không có gì hay để nói.”

“Sao lại thế? Suốt dọc đường, Lục đại ca ngược lại đã hỏi ta thật nhiều chuyện về người.”

Đoàn Lăng trong lòng khẽ động: “Y hỏi những thứ gì?”

“Cái gì cũng hỏi.” Liễu Dật ngáp một cái, thanh âm ngày càng nhỏ, “Người từ bao giờ bắt đầu bước vào giang hồ, kết giao bằng hữu nào, có bao nhiêu kẻ thù, còn có... Hí hí, Đoàn đại ca người có hồng nhan tri kỷ nào hay không.”

“Người đều nói cho y biết?”

“Đương nhiên. Lục đại ca không phải là bằng hữu của người sao? Y kể từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã của người, nhưng về sau lại lưu lạc mỗi người một phương, chẳng rõ mấy năm nay người sống ra sao.”

Cái thì gì vậy?

Lục Tu Văn nếu thật muốn biết những điều này, hỏi thẳng hắn không được sao, hà tất phải tốn công thăm dò từ Liễu Dật?

Đoàn Lăng nghĩ như vậy, nhưng làm sao cũng không ngủ được, cứ lẩn tới lẩn lui trên giường khiến Liễu Dật cũng mất ngủ cùng hần, ủy ủy khuất khuất mở miệng: “Đoàn đại ca, người nếu không quen ngủ chung với ta, ta sang phòng bên nằm với Lục đại ca cũng được a.”

“Câm miệng, ngủ.”

“...Dạ.”

Liễu Dật lúc này mới ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Đoàn Lăng chờ đến khi hần ngủ say, nhẹ nhàng lén lút bò xuống giường, đẩy cửa đi ra khỏi phòng.

Lục Tu Văn ngụ ở sát vách.

Tuy có ánh trăng chiếu rọi nhưng căn phòng vẫn mang một vẻ mờ ảo, không thấy rõ được thân ảnh người nọ. Đoàn Lăng lẳng lặng đứng ngoài cửa, chợt muốn rồi lại thôi, cuối cùng vẫn không có gõ cửa.

Buổi sáng ngày hôm sau, Liễu Dật phát hiện hai người còn lại đều mặt ủ mày dột.

Chẳng lẽ là do giường của khách *** quá cứng, ngủ không nổi?

Hần ngược lại ngủ rất ngon, sáng còn ăn hai cái bánh bao, mang cái bụng no căng ngồi lên xe ngựa. Vẫn là hần đánh xe như cũ, Đoàn Lăng và Lục Tu Văn ngồi trong xe, bầu không khí so với hôm qua càng thêm cứng ngắc, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, ai cũng không hé một lời.

Liễu Dật cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng may bọn họ cách điểm đến không còn xa, chỉ cần chạy thêm một ngày đường, vào lúc hoàng hôn sẽ đến Trần gia thôn.

Trần gia thôn là một thôn xóm nhỏ, chỉ thừa thớt vài chục hộ dân, hơn phân nửa đều mang họ Trần.

Liễu Dật vốn hào sảng, dễ bắt chuyện, liền tìm người hỏi thăm một phen, rất nhanh đã nắm được vị trí của Ngụy thần y.

“Trong thôn có rất ít người khác họ, chỉ có duy nhất một nhà họ Ngụy, đã trụ ở đây rất nhiều năm, thường ngày ru rú trong nhà, chắc hẳn chính là vị thần y mà chúng ta muốn tìm.”

“Hắn hiện ở đâu?”

“Chính là gian nhà bên rìa phía Đông của thôn.”

Đoàn Lăng gật gật, dẫn đầu đi tìm vị thần y kia. Liễu Dật và Lục Tu Văn theo phía sau, đi không bao lâu liền thấy một gian nhà tường trắng ngói đen, ngoài cửa trồng hai gốc cây hòe.

Lúc này đã là nửa đêm, nhưng đại môn Ngụy gia vẫn còn mở rộng. Trong viện có bày một bộ bàn ghế bằng đá, một người đang ngồi đánh cờ một mình. Người nọ tướng mạo thường thường, khuôn mặt không lộ chút biểu tình, trông qua có vẻ còn chưa đến ba mươi tuổi, nhưng hai bên tóc mai đã sớm ngả màu hoa râm.

Đoàn Lăng thấy hắn lộ vẻ phong sương từng trải, xác thực có dáng dấp ẩn sĩ, liền tiến lên ôm quyền chào hỏi: “Ngụy tiên bối.”

Ngụy thần y chớp mắt, liếc nhìn hắn: “Người là người phương nào? Vì sao lại đặt chân vào sân nhà ta?”

“Tại hạ Đoàn Lăng, nghe nói Ngụy tiên bói y thuật cao minh, có bản lĩnh khải tử hoàn sinh, nên đặc biệt đến đây cầu y.”

“Chết rồi nên đến cửa hàng bán quan tài, tìm ta cũng không có tác dụng.”

“Cái này... Bằng hữu của tại hạ còn chưa có chết.”

“Vậy là sắp tắt thở hả? Rồi, người làm thế nào mà tìm được nơi này?”

“Ngụy tiên bói đại danh鼎鼎...”

“Nói ngắn gọn.”

“Vâng, là một bằng hữu của ta làm nghề vận chuyển nhắc tới ngài, nói ngài cư ngụ ở thôn Trần gia này.”

Quân cờ đen trong tay Ngụy thần y nhẹ nhàng đặt xuống bàn cờ, hấn lại nhắc lên quân trắng, trầm ngâm: “Ta xác thực có biết chút y thuật.”

Đoàn Lăng vui vẻ: “Vậy tiên bói...”

“Bất quá vì sao ta phải chữa bệnh cho một kẻ không thân cũng chẳng quen? Ba người các người lai lịch bất minh, biết đâu lại là người kẻ thù của ta phải tới thăm dò thì sao?”

Lời nói của hấn cũng có chút đạo lý, yêu cầu người chữa bệnh, dù sao cũng phải xuất ra chút thành ý.

Đoàn Lăng suy nghĩ một lát, đáp: “Chẳng rõ kẻ thù của tiên bói là ai? Vãn bói bất tài, chỉ có chút ít quyền cước công phu, nguyện thay tiên bói phân ưu giải nạn.”

Ngụy thần y ngẩng đầu nhìn Đoàn Lăng, đột nhiên ném đi quân cờ trong tay, cất tiếng cười to. Tiếng cười của hắn trong trẻo, cười mãi đến khi hết hơi mới lắc đầu: “Kẻ thù của ta thập phần lợi hại, người bình thường sao có thể đối phó? Tiểu tử ngươi còn trẻ tuổi như vậy, đừng ngu ngốc tự tìm đường chết.”

Dứt lời, hắn lại lần nữa cúi đầu chăm chú vào bàn cờ, phát tay nói: “Các ngươi đi đi, đừng quấy rầy ta chơi cờ.”

Đoàn Lăng đứng không nhúc nhích: “Văn bối trong nhà có rất nhiều ruộng đất, phí chữa trị tất sẽ không ít.”

“Tiền tài động nhân tâm, đáng tiếc ta không có hứng thú.”

“Tiền bối không chịu chữa cho bằng hữu của ta, phải chăng là sợ không thể trị hết bệnh, hủy hoại danh tiếng thần y của ngươi?”

“Ha ha, còn trẻ mà bày đặt khích tướng ông già này hả, vô ích thôi.” Ngụy thần y không hề nổi giận, chỉ tiếp tục chuyên tâm đánh cờ.

Đoàn Lăng thấy hắn cứng mềm đều không ăn, chẳng biết phải làm sao cho phải. Lục Tu Văn vẫn trầm mặc không nói lại tiến lên hai bước, nói: “Ta thấy tiền bối rất thích chơi cờ, không biết liệu ta có may mắn được lãnh giáo vài chiêu?”

Ngụy thần y nhìn nét mặt y: “Ngươi chính là người cần chữa trị? Quả nhiên vẻ mặt đầy tử khí. Hô, ngươi muốn đánh cờ với ta sao? Dù ta có thua, cũng sẽ không chữa bệnh cho ngươi.”

“Không dám. Vô luận thắng thua, chúng ta cứ hạ xong ván cờ đi đã.” Lục Tu Văn mỉm cười, “Sống chết đều có số, há có thể cưỡng cầu?”

“Nói hay lắm! Đạo lý đơn giản như vậy mà rất nhiều người trên đời này không hiểu, không thể cưỡng cầu.” Ngụy thần y chỉ chỉ vị trí đối diện, “Ngồi đi.”

Lục Tu Văn liếc qua cục diện trên bàn cờ, chấp quân đen cùng vị kia đấu trí.

Đoàn Lăng kỳ nghệ không tốt, chỉ có thể hiểu đại khái, thấy quân đen một hồi bị đẩy vào tuyệt cảnh, lúc sau lại biến nguy thành an. Ngụy thần y trên mặt mặc dù không có biến hóa quá lớn, nhưng lông mày lúc thì nhăn lại khi thì giãn ra, có thể thấy được ván cờ này thế đánh quanh co, nhấp nhô khúc khuỷu.

Đến khi trời hoàn toàn tối đen, Liễu Dật lạnh lợi đốt đèn lên chiếu sáng cho hai người đánh cờ.

Gần tới hồi kết thúc, Ngụy thần y mỗi nước cờ đều hạ rất chậm, một mặt lại hỏi Lục Tu Văn: “Ta thấy ấn đường của người biến thành màu đen, thật là trùng độc?”

“Đúng.”

“Tựa hồ không chỉ có một loại?”

“Khoảng hơn mười loại.”

“Kịch độc đã xâm nhập phế phủ, lúc phát tác e rằng sống không bằng chết.”

“Sống không bằng chết, dù sao vẫn hơn là đã chết.”

Ngụy thần y “À” một tiếng, bỗng nhiên cầm lấy tay Lục Tu Văn đang cầm quân cờ, hai ngón tay dò xét mạch môn của y, hẩn khép

hờ mắt: “Mạch tượng của người trái lại thật cổ quái, như là đã từng bị thương nặng, bị người phế đi...”

“Tiền bối,” Lục Tu Văn ngắt lời hẳn, “Ta là luyện công tẩu hỏa nhập ma, mới trở thành như vậy.”

Ngụy thần y liếc trộm thần sắc trên mặt y, cũng không tiếp tục làm to chuyện, chỉ tiếp lời: “Hôm nay sắc trời quá tối, ván cờ cứ tạm dừng ở đây đi.”

Liễu Dật liền chen ngang: “Ngụy tiền bối, người và Lục đại ca còn chưa phân thắng thua đâu.”

Nghe vậy, Lục Tu Văn và Ngụy thần y đồng thời cười rộ lên.

Liễu Dật vẻ mặt mờ mịt, hỏi nhỏ Đoàn Lăng: “Đoàn đại ca, bọn họ cười cái gì?”

Đoàn Lăng ra sức trừng mắt, nói: “Lục đại ca của người đã nói, vô luận thắng thua, hạ xong ván cờ liền đi hiện tại nếu chưa phân thắng bại, dĩ nhiên là không cần đi, ngày mai lại đến.”

Liễu Dật lúc này mới ngộ ra: “Ngụy tiền bối đồng ý chữa bệnh cho Lục đại ca rồi?”

Ngụy thần y không đáp ứng cũng không phản bác lại, chỉ thở dài: “Để xem thiên ý thế nào đã.”

Liễu Dật mặc kệ cái gì thiên cái gì ý, nghe thấy chuyện chữa bệnh của Lục đại ca có chuyển biến tốt đẹp liền vui mừng hơn hở. Hí hửng một hồi mới nhận ra bụng dạ đang kêu òng ọc, hóa ra bọn họ đứng bên cạnh xem đánh cờ suốt cả buổi, một hột cơm cũng chưa vào bụng.

Ngụy thần y tính tình cổ quái, dĩ nhiên càng không phải là người hiếu khách Trần gia thôn nhỏ như vậy cũng không có khả năng có khách *** cho bọn họ nghỉ trọ, ba người đành phải quay lại xe ngựa gặm lương khô.

Liễu Dật ăn xong, duỗi thắt lưng nói: “Thần y này thật sự là cổ quái, cái này không trị, cái kia cũng không chữa may mà Lục đại ca lợi hại, chỉ đánh cờ với hắn một hồi đã có thể thuyết phục người ta ra tay tương trợ. Bất quá những cao nhân bậc này, tính tình càng kỳ quặc càng là có bản lĩnh, khẳng định có thể chữa khỏi bệnh cho Lục đại ca.”

Mặc kệ hắn lắm nhảm một hồi, hai người còn lại đều một bộ hồ hững hờ nhất thời Liễu Dật cảm thấy có chút mất mặt, liền chọc chọc cánh tay Đoàn Lăng thì thầm: “Đoàn đại ca, người còn chưa làm lành với Lục đại ca sao?”

Đoàn Lăng nhú nhú mày, không lên tiếng.

Hắn với Lục Tu Văn không cãi nhau, sao lại phải làm lành?

Huống chi...

Huống chi cho tới bây giờ đều là Lục Tu Văn tự mình bắt chuyện với hắn, sai sử hắn làm việc, đem hắn ra làm trò cười. Nếu đổi lại là hắn chủ động mở miệng, thật không biết nên nói cái gì, lẽ nào lại nhắc đến Lục Tu Ngôn?

Đoàn Lăng do dự hồi lâu mới nói: “Kỳ nghệ của người không tồi.”

“Là nhờ Ngụy tiên bồi thủ hạ lưu tình.” Lục Tu Văn đáp, “Từ khi ta không còn có thể luyện võ, mỗi ngày ngoại trừ đọc sách, chơi cờ, cũng không có việc gì làm.”

Đoàn Lăng nghe y nhắc tới, mới nhận ra chính mình hoàn toàn chẳng biết chuyện gì về y cả. Lục Tu Văn bị phế đi võ công, còn tự nguyện cho giáo chủ thí nghiệm thuốc, mười năm nay y sống như thế nào? Chẳng lẽ ngày ngày đều loanh quanh trong gian mật thất nhỏ hẹp ấy?

“Người bị nhốt trong ma giáo nhiều năm, có lẽ khó có được cơ hội xuất môn, đợi đến khi người khỏi bệnh, ngược lại có thể chu du khắp nơi, thường lãm phong cảnh sông nước.”

“Đoàn thiếu hiệp sẽ cùng đi với ta chứ?”

Đoàn Lăng hơi giật mình, đáp: “Ta... Nếu rảnh rỗi thì...”

Lục Tu Văn liền mỉm cười: “Kính nhờ cát ngôn của Đoàn thiếu hiệp, chỉ mong có thể như nguyện.”

Ngữ khí người kia nhàn nhạt, xa cách mà hữu lễ.

Đoàn Lăng bỗng cảm thấy trong ***g ngực khó chịu, tự dưng chỉ mong y cứ hồ ngôn loạn ngữ như ngày thường.

Liễu Dật thấy hai người cuối cùng cũng nói chuyện với nhau, lòng như trút bỏ được gánh nặng, ngáp một cái: “Được rồi được rồi, ngày mai không phải còn muốn đánh cò tiếp sao? Chúng ta mau mau ngủ đi.”

“Ừm,” Đoàn Lăng gật đầu, nói với Lục Tu Văn, “Người hôm nay đã tốn rất nhiều sức lực, đúng là nên sớm đi nghỉ ngơi.”

Lục Tu Văn cười cười, không nói thêm gì.

Xe ngựa tuy rộng rãi, nhưng cũng không chứa đủ ba đại nam nhân. Cuối cùng Đoàn Lăng ôm kiếm ngồi gần cửa xe, coi như là gác đêm.

Liễu Dật không có tâm sự gì, đảo mắt một cái đã ngủ say. Đoàn Lăng hơi trần trọc, tựa cảm thấy không chắc chắn lắm. Hấn và Lục Tu Văn thực sự đã làm lành sao? Hay là... lại càng cách xa?

Đoàn Lăng không rõ mình lúc nào đã chìm vào giấc ngủ, thẳng đến nửa đêm, chớp mũi bỗng dưng ngửi thấy một luồng hương khí nồng đậm. Hương thơm này giống như mùi hoa, nhưng so với hoa lại càng mê người, khiến người ta nhin không được muốn hít vào một hơi thật sâu.

Hấn hít sâu một hơi, lập tức phát hiện có điểm không đúng, vội vàng nín thở, xoay người nhảy xuống xe ngựa. Không ngờ khi hấn đáp xuống, hai chân trở nên mềm nhũn, “Phịch” một tiếng ngã xuống mặt đất.

Đoàn Lăng cả kinh, đây không phải chuyện đùa.

Với trình độ võ công của hấn, sao có thể ngã sấp xuống từ một cỗ xe ngựa? Thử vận công, hấn nhưng phát hiện đan điền trống rỗng, một điểm nội kinh cũng không còn.

Hai người kia nghe thấy động tĩnh cũng tỉnh dậy. Liễu Dật còn chưa rõ ràng chuyện gì đang xảy ra, làm bầm ngái ngủ: “Đoàn đại ca, giữa đêm hôm khuya khoắt người luyện công phu gì vậy? Hử, kỳ thật, trong xe ngựa sao lại thơm như vậy?”

Lục Tu Văn nhíu mày, lập tức cảnh báo: “Tiểu Liễu, hương thơm này có chút cổ quái, mau nín thở!”

Đoàn Lăng tay mềm chân nhuyễn, dựa vào càng xe đứng lên, cùng Lục Tu Văn liếc nhau, đồng thanh thốt ra: “Truy Hồn Hương!”

Đây là độc dược đặc biệt chỉ Thiên Tuyệt giáo mới có, Đoàn Lăng cũng từng nghe phong thanh: “Truy Hồn Hương còn cần một loại thuốc dẫn, chúng ta thế nào lại trúng độc?”

“Có thể là vào lúc tìm khách *** nghỉ trọ hôm qua.”

“Nói như vậy, đây nhất định là người của ma giáo quay lại trả thù.”

“Ma giáo?” Liễu Dật lúc này cũng hiểu ra, “Chẳng lẽ là tên Tả hộ pháp kia?”

“Không phải,” Lục Tu Văn bình tĩnh nói, “Nếu Tả hộ pháp trực tiếp ra tay, đã không cần dùng tới Truy Hồn Hương.”

“Truy Hồn Hương hương vị đặc dị, có thể khiến nội lực hoàn toàn tiêu thất, sau ba canh giờ mới có thể khôi phục lại. Cho dù thủ phạm không phải là Tả hộ pháp, nói vậy vẫn khó đối phó.”

Đoàn Lăng vừa nói vừa chậm rãi rút kiếm.

Thanh kiếm này hần ngày ngày đều đeo bên người, giờ này nắm trong tay, bỗng nặng tựa ngàn cân.

Màn đêm dày đặc.

Trong bóng tối đen kịt, dần dần vang lên tiếng bước chân.

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 7

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Tiếng bước chân không nặng không nhẹ, sần sạt ma sát vào đám lá rụng trên mặt đất. Đoàn Lăng vừa nghe đã biết, kẻ đang tới nhất định là một cao thủ. Võ công đến trình độ này thế nhưng lại cố tình nửa đêm hạ độc, không cần nói cũng rõ hẳn là một tên tâm tính ngoan độc, không từ thủ đoạn.

Đoàn Lăng vừa rời hít phải không ít Truy Hồn Hương, một thân nội lực đã không còn sót lại chút gì. Hắn âm thầm tính toán canh giờ, trước hừng đông khó có thể khôi phục công lực, có muốn trốn cũng không kịp, giờ chỉ còn cách...

Đoàn Lăng ý niệm vừa chuyển, quay đầu nói với hai người đồng hành: “Các người mau xuống xe.”

Liễu Dật trúng độc, vừa nhảy ra liền ngã lộn nhào. Lục Tu Văn trái lại không gặp trở ngại gì, y không có nội lực nên Truy Hồn Hương không có ảnh hưởng gì với y.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Đoàn Lăng quyết định thật nhanh, “Liễu huynh đệ.”

“Vâng?”

“Người mau mang Lục đại ca đến nhà Ngụy tiền bối. Nhớ kĩ, phải thật nhẹ nhàng, trên đường không được phát ra thanh âm, hiểu chưa?”

Liễu Dật nắm chặt thanh kiếm, “Ta hiểu rồi... Nhưng còn người?”

Đoàn Lăng xoay người leo lên lưng ngựa, cố chấp đáp lại: “Cũng may chỉ có một người tới, ta sẽ tìm cách đánh lạc hướng hắn.”

Liễu Dật cũng từng trải qua sinh tử, biết trong đó có hung hiểm, vội nói: “Đoàn đại ca, người... hãy cẩn thận.”

Lục Tu Văn cũng không phản đối, gọi một tiếng “Su đệ” rồi tiếp lời: “Đừng quên người đã đáp ứng ta, nhất định phải theo ta chu du sơn hà.”

Đoàn Lăng nhìn y thật sâu, “Chờ ta trở về.”

Dứt lời, hắn giơ cao kiếm quát vào mông ngựa con ngựa đau quá, hí thật dài, cuồng chân chạy thẳng lên phía trước.

Lục Tu Văn và Liễu Dật nhân cơ hội lui vào trong bụi cỏ. Cả hai cùng nín thở ngưng thần, ai cũng không lên tiếng trong chốc lát, quả nhiên nhìn thấy một đạo bóng đen xẹt qua trước mắt, đuổi theo xe ngựa của Đoàn Lăng. Trong bóng đêm nhìn không rõ tướng mạo của kẻ kia, nhưng kinh công trác tuyệt đã lên đến đỉnh cao, lên xuống vài cái liền không thấy bóng dáng.

Đoàn Lăng bị kẻ như vậy bám sát, đương nhiên là cứu tử nhất sinh.

Lục Tu Văn trong lòng hiểu rõ, bàn tay nắm chặt lại, móng tay ấn sâu vào da thịt. Rốt cục y hướng Liễu Dật nháy mắt, đối phương gạt gạt đầu, cẩn thận từ trong bụi cỏ đứng lên, hai người nâng đỡ nhau hướng về một phương hướng khác đi đến.

Ngụy Thần y ngụ ở rìa phía đông của thôn.

Con đường này chập tối bọn họ vừa đi qua, lúc này quay trở lại, bỗng dừng lại cảm thấy đường dài thật dài. Liễu Dật nhớ kĩ phân phó của Đoàn Lăng, một câu cũng không dám nói. Tới trước cửa nhà Ngụy thần y, mới đưa tay đập cánh cửa đang đóng chặt.

“Thùng Thùng” Tiếng đập cửa vang lên giữa màn đêm nghe đặc biệt rõ ràng.

Liễu Dật thuận lời đến được đây, trong lòng vẫn lo sợ muốn chết, chỉ e người của Ma giáo đột nhiên xuất hiện, nghe thấy tiếng bọn họ.

Cảm giác như đã đứng chờ cả một đời, cánh cửa trước mặt rốt cuộc cũng mở ra. Ngụy thần y đứng đó, trên gương mặt một tia cảm xúc cũng không thấy. Hắn hiển nhiên là vừa bị đánh thức, trên người chỉ khoác một kiện ngoại sam, không kiên nhẫn quát: “Khuya khoắt thế này rồi, đập cửa cái gì mà đập cửa? Bộ chết người hả?”

“Ngụy tiên bối, chúng ta gặp phải người của Ma giáo, nếu không đến tìm ngài, cũng không khác chết là bao nhiêu.”

“Ma giáo? Là Thiên Tuyệt giáo? Thế quái nào mà lại chọc phải lũ người đó vậy?” Ngụy thần y vừa cảm râm vừa tránh đường cho hai người Liễu Dật tiến vào.

Liễu Dật độc tính phát tác, trên người sớm đã không còn khí lực, vừa đi vào liền ngã sóng soài trên mặt đất.

Ngụy thần y nắm lấy tay hắn bắt mạch, ánh mắt khẽ động, “Truy Hồn Hương? Tiên sư cái lũ vén tay áo xô đốt nhà táng giấy! Đây chính là bảo bối của Thiên Tuyệt Giáo, luyện chế khó khăn đến mức nào, sao lại lãng phí trên người mấy kẻ các người?”

Nói xong còn dậm chân tiếc của giùm người ta một hồi.

Liễu Dật dùng chút hơi tàn gắng sức cắt ngang vị thần y kia, đem sự tình kể lại tóm tắt.

Ngụy thần y vừa nghe xong cười khẩy, “Nói như vậy, mấy người các người vài ngày trước gặp một đám người của Thiên Tuyệt giáo, đánh bị thương bốn người còn giết một người?”

“Không sai.”

“Ai da, người trẻ tuổi đúng là thiên cận, các người gây thù chuốc oán lớn như vậy với Thiên Tuyệt giáo, còn dám nghênh nghênh ngang ngang đi tìm thầy thuốc? Là sợ người ta tìm không ra các người sao?”

“Vậy làm sao giờ? Đoàn đại ca còn đang ở bên ngoài.”

Ngụy thần y xòe hai bàn tay trắng, chép miệng: “Ta đây chỉ thông y thuật, võ công mù tịt, nơi này có thể cho các người mượn lánh nạn ít hôm, những việc khác tự mà lo lấy.”

Dù chỉ vồn vẹn chừng ấy, cũng đã gánh đủ mạo hiểm.

Liễu Dật vội vàng tạ ơn, nhìn lại thấy Lục tu Văn vẫn đứng ngoài cửa, từ nãy đến giờ không mở miệng, chỉ lặng yên lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

“Lục đại ca, người nói Đoàn đại ca có thể...”

“Không thể.” Lục Tu Văn nói chắc nịch, “Những chuyện sư đệ đã đáp ứng ta, hẳn chưa từng nuốt lời.”

Thanh âm của y không lớn, lại khiến người ta không tự chủ được cảm thấy tin phục.

Liễu Dật nhẹ nhàng thở ra, hỏi Ngụy thần y: “Tiền bối, ngài đã là thần y, hẳn có thể giải được độc tính của Truy Hồn Hương?”

“Độc này ba canh giờ sau tự giải, cần giải được làm cái quái gì?”

“Ba canh giờ... ít nhất phải chờ tới hừng đông, ngộ nữa người của Ma giáo đuổi tới, không chỉ chúng ta, ngay cả Ngụy tiền bối cũng sẽ bị liên lụy.”

“Thế nên ta mới không làm cái nghề chữa bệnh cứu người này nữa, trên giang hồ ân oán bao nhiêu, không cần thận một chút y như rằng phiền toái tới nhà, ngay cả tại sao mình phải chết cũng không biết.” Miệng mắng mỏ không thôi, nhưng tay lại nâng lên chỉ vào bàn đá bên trong viện, “Dưới bàn đá có mật thất, vốn là lo xa cho cái thân già này, không ngờ lại phải để các người khai trương mật.”

Bàn cờ vốn được cố định trên mặt bàn đá, nhưng dưới đế lại có thể chuyển động. Liễu Dật đi qua xoay vài cái, liền nghe “Lạch cạch” vài tiếng, sàn đá dưới chân hẳn chạm rãnh di động, cuối cùng hé ra một cái khe.

Cơ quan huyền diệu đến mức này, người thường tất nhiên không thể ngờ đến, thảo nào Ngụy thần y coi như là phương pháp bảo vệ tính mạng.

Liễu Dật đang muốn mở hoàn toàn mặt thất ra, lại nghe bên ngoài vang lên một trận vó ngựa. Hắn vội vàng đem bàn cờ xoay về chỗ cũ, vui vẻ chạy đến: “Lục đại ca, Đoàn đại ca đã trở lại?”

Lục Tu Văn ra dấu im ắng, một câu không nói.

Đoàn Lăng là dùng xe ngựa rời đi, còn kẻ kia của Ma giáo là thi triển khinh công đuổi theo. Người đang cưỡi ngựa đi tới... là Đoàn Lăng sao?

Trong viện yên tĩnh không tiếng động.

Chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa đi tới đi lui, như là đang tìm kiếm người nào. Qua một hồi lâu mới dừng lại, đổi thành một tràng cười kéo dài.

Tiếng cười kia không rõ là nam hay nữ, yêu dị vô cùng, nghe đến làm da đầu muốn run lên. Mặc dù khoảng cách rất xa nhưng kẻ tới nội lực thâm hậu, mỗi một âm thanh phát ra đều giống như thật gần bên tai.

Kẻ tới đột nhiên mở miệng, rành rọt từng chữ nói: “Lục Tu Văn, không cần trốn tránh, ta biết ngươi ở trong này.”

Lục Tu Văn đột nhiên nghe đến tên mình, không khỏi hốt hoảng nhưng rất nhanh đã trấn định lại, tiếp tục bảo trì im lặng.

Liễu Dật có chút khẩn trương nhìn y.

Lục Tu Văn lắc đầu, ý bảo hắn chớ trúng kế.

Đối phương hẳn là vẫn chưa phát hiện ra bọn họ, nên mới nói hai câu kia, chỉ vì muốn lừa y xuất hiện.

Quả nhiên không lâu sau, giọng nói vừa rồi lại tiếp tục: “Tả hộ pháp vốn cử ta đến giết chết tên tiểu tử họ Đoàn kia, ta đây thật lòng chẳng thềm động tay, bất quá nghe nói người ở bên cạnh hắn, ta có muốn ngồi yên cũng không được rồi. Lâu rồi không gặp mặt, cũng nên ôn chuyện một chút chứ nhỉ?”

Đoạn cuối ngữ điệu hơi lên cao, thập phần câu nhân.

Liễu Dật nhin không được rùng mình, trên mặt hiện lên nghi hoặc, sao người của ma giáo lại quen biết Lục Tu Văn?

Lục Tu Văn nghe xong mấy câu này, đã đoán ra được thân phận của kẻ bên ngoài. Đối phương dù không quen biết thì cũng cùng y có cừu oán. Hắn nói là tới để giết Đoàn Lăng, như vậy...

Lục Tu Văn nhắm mắt lại, không để cho mình nghĩ thêm nữa kẻ kia lại tiếp tục nói: “Lục Tu Văn, năng lực của người chẳng phải là không ai bì nổi sao? Từ trước đã ỷ vào giáo chủ sủng ái, trong giáo hoành hành không có kỵ, cũng không để ai vào mắt, sao lại trở thành con rùa đen rụt đầu thế này?”

Hắn một phen dùng nội lực truyền âm như vậy, người dân trong thôn đại đa số đã tỉnh lại, dần dần nổi lên tiếng huyên náo không yên.

“Tốt thôi, nếu người đã không chịu ra, ta đây đành phải tự mình đi tìm người rồi. Cũng may nơi này cũng không có mấy người, cứ đi từng nhà mà tìm thôi. Gặp một người giết một người, cùng lắm đến khi giết sạch, mặt chuột nhà người ắt phải lòi ra.”

Thủ đoạn ngoan độc đến vậy... Liễu Dật vừa nghe vừa toát mồ hôi lạnh.

Lục Tu Văn nén lại cơn giận, thậm chí còn tráo phúng nhếch khóe miệng.

Kẻ kia đợi hồi lâu cũng không thấy y mắc mưu, nhân tiện nói: “Ta thiếu chút nữa quên mất, Lục Tu Văn tâm ngoan thủ lạt, chưa bao giờ để ý đến tính mạng của người khác. Có giết bao nhiêu người đối với người cũng không có tác dụng. Ấy vậy nhưng mà lại có một người, người không thể mặc kệ, đúng hay không?”

Tâm như bị bóp nghẹt, sắc mặt Lục Tu Văn thoáng chốc biến đổi.

“Ai, ta đây đuổi theo xe ngựa chạy về hướng Tây, không bao lâu liền đuổi kịp. Tiểu tử họ Đoàn trúng độc, một chút công phu cũng không dùng được. Ta chỉ cần nhấc kiếm lên chém xuống... Hì hì...” Người nọ lại cười to một trận, tận đến khi làm người ta dựng đứng tóc gáy, “Người đoán xem, hấn có chết hay không?”

Lục Tu Văn cắn chặt răng, cảm thấy trong họng tràn lên vị máu.

“Ta định bụng một nhát chém chết luôn, nhưng bỗng nhớ đến người từ trước đến nay lúc nào cũng che chở hấn, bảo vệ hấn từng li từng tí, nên niệm tình để lại cho hấn một cái mệnh, chỉ chém đứt hai cánh tay. Nhưng dù có không giết hấn, ta cũng có thể chậm rãi để hấn nếm thử tư vị sống không bằng chết.”

Tiếng vó ngựa lại chạy quanh thôn một vòng.

Chỉ có điều, lần này xuất hiện thêm một thanh âm khác, nghe giống như vật nặng bị trói kéo lê trên nền đất.

Lục Tu Văn nghe xong, trong lòng đã mơ hồ đoán trước, quả nhiên lại nghe kẻ kia nói: “Lục Tu Văn, tiểu tử này cũng thật bướng bỉnh nha, bị thương nặng như vậy mà kêu cũng không kêu một

tiếng. Ai nha, máu chảy đầy ra đất rồi kìa, người mà không ra, hẳn không sống nổi đâu.”

Gương mặt Lục Tu Văn trắng đến đáng sợ, ngón tay bám vào vách tường phát run, âm thanh kia giống như kim châm vào lòng y. Bàn tay vươn ra, định đẩy cửa.

Ngụy thần y hướng y khoát tay, dùng khẩu hình cảnh báo: cẩn thận có trá.

Lục Tu Văn lúc này lại nở nụ cười, “Ngụy tiền bối, mật thất kia có an toàn không?”

“Đương nhiên, trong mật thất có một cơ quan, khi phát động, trừ khi là người bên trong tự mở, nếu không bên ngoài sẽ không thể vào được.”

“Vậy là tốt rồi. Tiểu Liễu, người cùng Ngụy tiền bối trốn đi, vô luận phát sinh chuyện gì cũng không được bước ra.”

Liễu Dật vội phản ứng, “Lục đại ca, ta không nghe được tiếng của Đoàn đại ca, kẻ đó không chừng là lừa gạt người thôi.”

Đạo lý kia đương nhiên y biết, nhưng vạn nhất... Y không có can đảm lấy tính mạng Đoàn Lăng ra đánh cược.

Lục Tu Văn thờ dài, đẩy cửa bước ra, cất cao giọng: “Đỗ Phong, người người muốn tìm ở trong này.”

“Ha ha ha, Lục Tu Văn, người quả nhiên luyện tiếu tên tiểu tử họ Đoàn.”

Tiếng cười to vừa dứt, một con tuấn mã phi như bay mà đến, dừng ngay sát trước mặt Lục Tu Văn. Con ngựa này đúng là con Đoàn Lăng đã cưới trước khi biến mất. Tuy rằng trời đã tối mịt, nhưng vẫn nhìn ra được bị kéo trên mặt đất chỉ là một chiếc bao tải.

Không phải Đoàn Lăng.

Lục Tu Văn nhẹ nhàng thở ra, cũng không hối hận vì vừa rồi đã bước ra.

Đoàn Lăng là điểm yếu của y.

Người khác lấy hấn ra lừa y một nghìn lần, y sẽ mắc mưu một nghìn lần.

Kẻ kia ngồi trên lưng ngựa khoác trên mình trường sam màu lục, chất liệu đẹp đẽ quý giá, quả thực như vừa bước xuống từ sân khấu kịch. Tướng mạo kẻ kia nguyên bản cực kì tuấn tú, nhưng bên trái gương mặt lại có một vết sẹo dài, từ thái dương thẳng đến bên tai, khiến cho một con mắt bị hủy, khuôn mặt vì thế mà trở nên dữ tợn.

“Lục Tu Văn,” Đỗ Phong cười gập cả lưng, dùng một con mắt còn lại trừng lớn nhìn y, “Đã lâu không gặp.”

Lục Tu Văn hướng hấn tươi cười: “Ta đang tự hỏi kẻ nào mà thiếu bản lĩnh như vậy, đối phó với người không khác gì phế nhân như ta đây mà lại dùng đến cả Truy Hồn Hương. Ha, nguyên lai là thủ hạ đã bại dưới tay ta. Người hiện tại theo Tả hộ pháp, hấn cũng không chê người quá ngu ngốc sao? Hay là người làm chó ngoan đủ giỏi rồi?”

Tia giận dữ chợt lóe trên gương mặt Đỗ Phong, “Xưa đâu bằng nay, người hiện giờ đến vậy một ngón tay cũng không nổi, cũng chỉ

có thể dùng cái miệng mà khua môi múa mép.”

Hắn xuống ngựa, bước từng bước một lại gần Lục Tu Văn, gương mặt càng vặn vẹo dữ tợn.

“Lục Tu Văn, hôm nay ta tới tìm người tính sổ.” Đỗ Phong đưa tay sờ lên vết sẹo trên má trái, “Ngày trước không phải uy phong lắm liệt lắm sao? Năm đó người một roi quất trúng mắt ta, có từng ngờ tới được ngày hôm nay?”

Con mắt còn sót lại của hắn gắt gao nhìn thẳng Lục Tu Văn, toát ra thù hận thấu xương.

Lục Tu Văn làm như không thấy, chỉ hỏi: “Đoàn Lăng đâu?”

“Hắn?” Đỗ Phong ác độc phì cười, phun ra hai chữ, “Đã chết.”

Biểu tình trên mặt Lục Tu Văn trở nên trống rỗng.

Nhưng chỉ tích tắc sau khóe miệng y đã cong lên, nhẹ nhàng nở một nụ cười.

Đỗ Phong hỏi: “Người cười cái gì?”

Lục Tu Văn không để ý đến hắn, chỉ tha thiết nhìn vào bóng đêm phía sau hắn, ánh mắt trong suốt như ngọc lấp lánh ôn nhu: “Sự đệ.”

Đỗ Phong cả kinh, vội quay đầu nhìn lại, không thấy một bóng người, chỉ có màn đêm dày đặc. Hắn cho là Lục Tu Văn bị kích động, nhất thời phát điên, đang muốn tận tình chế nhạo một phen, đột nhiên qua khóe mắt thoáng nhìn thấy hàn quang chợt lóe. Một thanh trường kiếm đâm xiên tới, nhằm tim hắn mà đi.

Võ công của Đỗ Phong quả thật không tồi, trong lúc chỉ mảnh treo chuông, hắn có thể vận dụng khinh công tuyệt diệu tránh đi một kiếm lấy mạng. Dù là vậy, cũng không tránh được trên tay trái bị khắc mở một lỗ hồng, máu tươi chảy ròng.

Mà người đâm hắn một kiếm này, mày kiếm mắt sáng, tương mạo đường đường, lại đúng là người bị hắn “giết”, Đoàn Lăng.

“Người còn chưa chết?”

“Cũng trúng một chưởng, ngã nhào vào vách núi, chết thì chưa chết được.”

Đoàn Lăng nói nhẹ như không, nhưng người hắn đầy bụi đất, trên vạt áo còn vết máu lấm tẩm, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Lục Tu Văn đi đến bên cạnh hắn, ” Sư đệ, người thế nào rồi?”

“Không có việc gì, vội trở về hơi mất sức.” Đoàn Lăng nhìn sắc trời, “Bất quá kéo dài được đến giờ Thìn, công lực của ta cũng khôi phục được chút ít.”

Truy Hồn Hương chỉ có hiệu lực ba canh giờ, nếu có thể đợi đến hừng đông như hắn nói, Đoàn Lăng đương nhiên có thể đấu cùng Đỗ Phong một trận.

Nhưng Đỗ Phong sao có thể dễ yên? Ngay cả vết thương trên tay trái cũng không để ý đến, Đỗ Phong liền rút kiếm xông trận, “Không chết cũng tốt, vừa lúc ta có thể giết người ngay trước mặt Lục Tu Văn.”

Kiếm pháp cũng không thể gọi là cao minh, nếu so với một thân khinh công vừa thể hiện, chỉ có thể nói là bình thường của bình

thường, nhưng lợi hại ở chỗ xuất tay tàn nhẫn, mỗi một kiếm đều nhắm thẳng vào yếu hại trên người Đoàn Lăng.

Đoàn Lăng đứng ngay sát cạnh Lục Tu Văn, tất nhiên không thể tránh né, đành cắn răng ứng chiến. Võ công của hắn dù khôi phục được mấy thành nhưng nội lực không đủ, càng đấu càng rơi vào thế hạ phong.

Lục Tu Văn ở bên quan sát, đã sớm rõ nội tình võ công của hai người đến nhất thanh nhị sở, lúc này liền cúi xuống bốc một vốc cát, ném về phía Đỗ Phong, miệng hô lớn: “Cẩn thận, độc sa!”

(=cát độc)

Thời cơ được chọn cực chuẩn xác, Đỗ Phong phải đỡ kiếm của Đoàn Lăng, liền tránh không khỏi “Độc sa” này. Mà nếu muốn tránh, sẽ lãnh đủ một kiếm kia. Hắn rút cuộc vẫn là kiêng kỵ Lục Tu Văn, rút cuộc xoay ngang người tránh được “Độc sa,” đầu vai tất nhiên bị Đoàn Lăng đâm vào.

Chẳng qua đang lúc trúng phải Truy Hồn Hương, nếu là khi dư thừa nội lực, kiếm này đã đủ để lại trên người hắn nguyên một lỗ thủng.

Đỗ Phong ăn quả lừa, tức xì khói quát ầm lên: “Lục Tu Văn, ngươi thật đê tiện vô sỉ!”

“Cám ơn khen tặng.” Lục Tu Văn khiêm tốn nói, “So với ngươi thật có chút hổ thẹn.”

Đỗ Phong giận dữ, đột ngột xoay người trên không, hung hăng tung một cước trúng ngực Đoàn Lăng. Một cước này khiến Đoàn

Lăng không có nội lực hộ thể bay ra ngoài, ngã thật mạnh trên bậc thềm Ngụy gia.

“Khụ khụ...”

Đoàn Lăng trên người vốn đã sẵn có thương thế, lại thương chông thêm thương, nhất thời đứng dậy không nổi.

Đỗ Phong lập tức tiến lên, đang muốn rút kiếm chém xuống, chợt nghe thấy trong viện có người lao tới, huy kiếm đón đỡ. Chỉ nghe “keng” một tiếng hai lưỡi kiếm va chạm.

Võ công của người này kém xa Đoàn Lăng, không những vô lực, chiêu thức cũng rất bình thường, chỉ có bảo kiếm trong tay là sắc bén vô cùng. Đỗ Phong cùng người nọ song kiếm nhất giao, trên thân kiếm của hắn thế nhưng mẻ luôn một miếng.

“Tiểu Liễu,” Lục Tu Văn nói, “Người sao không trốn đi?”

Liễu Dật lui ra phía sau một chút, xoay ngang kiếm đứng chắn trước người Đoàn Lăng, “Người và Đoàn đại ca ở bên ngoài liều mạng, ta sao có thể ham sống sợ chết? Ta mặc dù võ công chẳng đến đâu, cũng không phải hạng người gan thỏ đế, cùng lắm thì chết chung là được.”

“Hảo!” Đoàn Lăng cười dài một tiếng, chống kiếm đứng lên, “Liễu huynh đệ, chúng ta cùng đồng vai sát cánh.”

Liễu Dật ứng thanh cùng Đoàn Lăng liên thủ tấn công Đỗ Phong.

Tiếng đao kiếm tương giao không dứt bên tai, ba người rất nhanh lâm vào hỗn chiến.

Trong ba người, Liễu Dật võ công kém nhất, khí lực còn chưa hoàn toàn khôi phục, phải dựa vào bảo kiếm sắc bén mới miễn cưỡng ứng phó mấy chiêu, nhưng đều là đỡ trái hờ phải.

Đỗ Phong kinh nghiệm chiến đấu đầy mình, cố ý lộ sơ hở, nhân lúc Liễu Dật tiến đến liền đánh một chưởng vào ngực đối phương.

Liễu Dật nhất thời lùi lại mấy bước, phun ra một búng máu, bảo kiếm trên tay rơi trên mặt đất.

Đoàn Lăng cắn chặt răng, hấn hắng còn cùng Đỗ Phong so chiêu không dứt. Thế nhưng thể lực đã tới cực hạn, kiếm pháp sớm không còn trình tự, nhưng hấn vẫn một kiếm lại một kiếm chém đến, như là muốn cùng Đỗ Phong đồng quy vu tận.

Lục Tu Văn nhận ra, không khỏi liếc mắt nhìn Ngụy thần y.

Ngụy thần y thấy y nhìn về phía mình, vội vàng lắc đầu: “Ta chỉ coi náo nhiệt thôi nha, không có ý định cùng các người đồng sinh cộng tử. Nếu chẳng may lặn ra chết hết, ta sẽ giúp mấy người nhặt xác.”

“Vậy làm phiền Ngụy tiên bối rồi.”

Lục Tu Văn cũng không ép buộc, ngược lại còn nói tạ ơn.

Lúc này đùi phải của Đoàn Lăng bị đâm trúng, rớt cuộc không đứng thẳng nổi, ngã trên mặt đất. Mới vừa rồi một phen chém giết, trên người tràn ngập vô số miệng vết thương. Dù máu cứ lũ lũ tràn ra, hấn cũng nhất định không nhận thua, vẫn gắng gỏi huy kiếm.

Đỗ Phong sao có thể để cho Đoàn Lăng như ý? Hấn cười, một cước đạp lên mu bàn tay đối phương, giẫm xuống đất nghiền nát.

“Đoàn đại ca!” Liễu Dật lao lên cứu người, bị Đổ Phong đá bắn ra.

Trên người Đổ Phong cũng bị thương, màu xanh của sam tử (=áo trong) đã bị nhuộm đỏ quạch, vết sẹo trên khuôn mặt hắn càng khiến người sợ hãi. Lúc này đã chiếm thế thượng phong, Đổ Phong không vội giết người, ánh mắt quét qua một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Lục Tu Văn, cười lớn: “Lục Tu Văn, người không phải coi trọng nhất vị sự đệ này sao? Người bảo ta nên giết hắn thế nào? Móc mắt hắn hay moi tim hắn? Hay là lột da rút gân, mổ bụng xẻ ruột? Yên tâm đi, ta sẽ lưu lại cho người một hơi tàn, cho người tận mắt chứng kiến hắn chết như thế nào.”

Hắn hận Lục Tu Văn đến thấu xương, lòng tràn ngập ý nghĩ muốn nhìn thấy bộ dáng quỳ xuống cầu xin tha thứ của Lục Tu Văn ai ngờ y vẫn thản nhiên, giống như cái gì cũng chưa nghe thấy, chỉ thở dài thật nhẹ. Tiếng thở dài cất giấu ý chế giễu rõ ràng, sau đó Lục Tu Văn cúi xuống nhặt lên thanh kiếm của Liễu Dật rơi trên mặt đất.

Mũi kiếm từ từ nâng lên, cuối cùng chỉ thẳng vào con mắt còn lại của Đổ Phong. Lục Tu Văn chậm rãi cất tiếng: “Người đùa giỡn thế đã đủ uy phong chưa? Tiếp theo cũng nên thưởng thức kiếm pháp của ta chứ nhỉ?”

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 8

Lời vừa nói ra, những người có mặt đều cả kinh, đồng thời quay đầu nhìn y. Đỗ Phong là người đầu tiên tỉnh táo lại, cười ha hả như không dừng lại được: “Không cần nhọc công nói khoác, người cho là ta không biết sao? Một thân công phu của người đã bị phế từ lâu.”

Ngón tay của Lục Tu Văn thon dài trắng nõn, thoạt nhìn chỉ có thể dành cho việc chơi cờ mà không phải cầm kiếm, nhưng bảo kiếm nằm trong tay y lại thực thành thực vững vàng: “Một người không có võ công, chẳng lẽ không thể luyện lại từ đầu được sao? Ta cũng không phải hạng phế vật như người, qua mười năm cũng không thấy tiến bộ chút nào.”

Đỗ Phong đối với lời nói của y bán tín bán nghi: “Dù người có luyện lại một lần nữa, người cũng đã trúng độc của Truy Hồn Hương!”

Lục Tu Văn cười nói: “Nếu không phải vì Truy Hồn Hương, ta còn để cho người sống đến bây giờ? Có điều người ngẩng đầu liếc nhìn một chút xem, trời sắp sáng rồi.”

Đỗ Phong cả kinh, hiện tại mới phát hiện qua một phen ác chiến, phía chân trời quả nhiên đã hiện ra một tia sáng nhạt. Hiệu lực của Truy Hồn Hương chỉ có ba canh giờ, đến khi trời sáng sẽ hết! Lục Tu Văn cầm kiếm đi về hướng Đỗ Phong, vừa bước vừa hỏi: “Còn nhớ tại sao hồi đó ta đánh hỏng một bên mắt của người không?”

“Hừ, chẳng phải vì ta động vào đệ đệ bảo bối của người ư.” Đỗ Phong đối với y vừa hận vừa sợ, không tự giác lùi về phía sau.

Lục Tu Văn liếc qua thương thế trên người Đoàn Lăng, nói: “VẬY người hẳn là biết, trên đời này có một số người có thể động, còn có một số người... đến một cọng tóc cũng không được sờ.”

Gương mặt y vẫn giữ vẻ trầm tĩnh, ngữ khí nhàn nhạt như thường ngày, không khác gì đang mời người uống rượu ngắm hoa. Chỉ có duy nhất đôi mắt sâu không thấy đáy, khiến Đỗ Phong nhìn thấy mà lạnh cả người.

Nhiều năm qua, bại trận trở thành thủ hạ của Lục Tu Văn, cộng thêm mắt trái bị chốt vẫn là đại hận trong lòng Đỗ Phong. Hẳn do dự giây lát, không biết nên liều mạng với Lục Tu Văn, hay trước tiên bắt Đoàn Lăng làm con tin?

Lúc này hẳn lại nghe thấy tiếng y nói: “Nếu người sợ, không bằng hiện tại xoay người bỏ chạy?”

Đỗ Phong nghe xong, ngược lại liền ra quyết định, cười ha hả: “Lục Tu Văn, người bày không thành kế tốt lắm, ta thiếu chút nữa đã mắc mưu.”

(không thành kế: kế để trồng thành vườn không nhà trồng – một câu chuyện trong tiểu thuyết “Tam Quốc Diễn Nghĩa”. Sau khi tướng nước Thục là Mã Tốc bị thất thủ, Tư Mã Ý (tướng nước Ngụy) đem quân đến vây ép thành, Gia Cát Lượng cho mở toang các cổng thành, một mình điềm tĩnh ngồi trên mặt thành gảy đàn. Tư Mã Ý hoài nghi bên trong thành đã được mai phục chu đáo nên đã ra lệnh rút quân về. Về sau, khi nói đến “không thành kế” là ý muốn ám chỉ thực lực yếu nhưng qua mặt được đối phương)

Dứt lời, hắn không còn để ý tới Đoàn Lăng, mũi chân nhẹ nhàng nhún lên, phiêu nhiên lướt tới trước mặt Lục Tu Văn, giờ kiếm đâm tới.

Lục Tu Văn thấy hắn xuất thủ, môi khẽ cong lên không hề nao núng.

Trong khoảnh khắc, hai người đã giao thủ vài chiêu.

Kiểm pháp của Đỗ Phong cực nhanh, làm người xem hoa cả mắt. Lục Tu Văn cử trọng nhược khinh, ung dung nâng kiếm, thông thả xuất kiếm, nhưng mỗi kiếm đâm tới đều tính toán thời điểm cực kỳ tinh chuẩn, mũi kiếm sáng loáng liên tiếp hướng vào mắt phải đối phương.

(cử trọng nhược khinh: xử lý những việc nặng nhọc một cách nhẹ nhàng)

Đỗ Phong rõ ràng muốn giết y, nhưng để bảo trụ mắt phải của mình, hắn vẫn phải thu kiếm về đỡ đòn. Cổ tay Lục Tu Văn run lên, rất nhanh đã lánh khai từ đầu đến cuối, kiếm hai người vẫn chưa hề tương giao lần nào.

Trong lúc quyết đấu, bước chân của Lục Tu Văn biến ảo, từng bước một thối lui về đằng sau. Đỗ Phong tiến công liên tục, bất tri bất giác theo y đi vài bước hai người một đường từ ngoài đại môn Ngụy gia đánh vào trong sân.

Đỗ Phong công kích không hiệu quả, đột nhiên xuất ra độc chiêu hắn đổi kiếm sang tay trái, tay phải một chưởng đánh vào đầu vai Lục Tu Văn.

Lục Tu Văn không kịp trở tay, bị hấn đánh một chưởng, bảo kiếm trong tay “Keng” một tiếng rơi xuống đất. Y lão đảo rút lui vài bước, thân thể đập vào bàn đá trong sân.

Đỗ Phong đánh trúng một chưởng, đã xác minh được suy đoán trong lòng, liền quát lớn: “Lục Tu Văn, võ công của ngươi quả nhiên đã hoàn toàn tiêu thất kiếm chiêu trống rỗng, ngay cả một điểm nội lực cũng không có.”

“Đúng vậy,” Lục Tu Văn hé miệng cười, “Ta lừa ngươi đấy.”

Đỗ Phong bưng bưng nộ khí, vung kiếm muốn lấy tính mạng y.

Lục Tu Văn không tránh không né, vươn tay bắt lấy mũi kiếm của hấn, một tay kia giấu ra sau lưng, chuyển động bàn cờ trên mặt bàn đá.

Chỉ nghe thấy tiếng “Lạch cạch,” sàn đá dưới chân chậm rãi chuyển động, dưới chân Đỗ Phong xuất hiện một cái khe tối đen hun hút.

Đỗ Phong không ngờ tới trong tiểu viện này lại có cơ quan, ngây người một lúc mới phát hiện mình đã rơi vào quỷ kế của Lục Tu Văn. Luyện lại võ công là giả, không thành kế cũng là giả, Lục Tu Văn cứ giả vờ hết lần này đến lần khác, thực chất là để lừa hấn đến bên cạnh bàn đá.

Thân thể hấn vụt sa xuống, mắt thấy sẽ bị nhốt vào trong mật thất ngầm dưới lòng đất nhưng dù sao Đỗ Phong cũng là nhân vật hùng bá một phương, trong lúc nguy cấp cũng không bối rối, hai tay vỗ lên mặt đất dụng lực để nhảy lên.

Lục Tu Văn cố gì lại để hấn chạy, y hợp hết toàn lực đẩy đối phương xuống.

Đỗ Phong gương mặt dữ tợn, gắt gao giữ chặt tay Lục Tu Văn.

“Lục Tu Văn, nếu ta phải chết, cũng là cùng chết với ngươi.”

“VẬY, NHƯ NGƯỜI MONG MUỐN.”

Lục Tu Văn cười cười, trong mắt lại lộ ra thần tình lạnh lẽo. Y thả người nhảy xuống, cùng đối phương chui vào trong mật thất.

“CẠCH CẠCH...”

Không biết là ai đã khởi động cơ quan trong mật thất, sàn đá lần thứ hai chuyển động, khe hở dần dần đóng lại, không còn một tia vết tích.

Sự tình xảy ra quá bất ngờ, từ khi Lục Tu Văn chọc giận Đỗ Phong đến lúc hai người so kiếm, lại tới khi Lục Tu Văn khởi động cơ quan của bàn cờ, bất quá chỉ ngắn ngủi trong chớp mắt. Đợi đến lúc mọi người phục hồi tinh thần lại, hai người đã song song ngã xuống mật thất.

“Lục Tu Văn —— ”

Đoàn Lăng giãy dụa cố gượng dậy từ mặt đất, chạy về hướng bàn đá nhưng do hấn quá vội vã, mới bước được một nửa đã ngã ạch xuống. Hấn cũng không quan tâm cả người đầy vết thương, rất nhanh lại đứng lên, chạy vọt tới nơi Lục Tu Văn biến mất.

Nền đá khít lại không kẽ hở, hấn dùng sức đâm vài quyền trên mặt đất nhưng chỉ là công dã tràng, liền quay đầu hỏi Ngụy thần y:

“Ở dưới này là nơi nào?”

Ngụy thần y lúc này cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được nữa, đi tới: “Đây vốn là để phòng bị kẻ thù của ta, là mật thất bảo mệnh. Yên tâm, người ngã xuống không chết được.”

Liễu Dật khập khiễng bước đến, vội la lên: “Lục đại ca không hề có võ công, ở cùng một chỗ với tên ma giáo đó, chẳng phải...”

Đoàn Lăng cắt ngang lời hấn, nói với Ngụy thần y: “Cơ quan ở đâu? Mau mở mật thất này ra!”

“Hôm qua đến cầu y thì ăn nói khép nép, hôm nay thế nào lại hùng hù hỏ hỏ như đi đòi nợ vậy? Bộ ta nợ người chắc?” Ngụy thần y nhỏ giọng mắng thăm, vươn tay di chuyển bàn cờ trên mặt bàn đá.

Bàn cờ chuyển động, nhưng sàn đá trên mặt đất vẫn im lặng sừng sững, không có chút phản ứng.

Ngụy thần y “Hả” một tiếng, không khỏi nhăn nhó mặt mày.

Đoàn Lăng vội hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không được, không thể mở ra được nữa.” Ngụy thần y đáp, “Trong mật thất có một cơ quan, nếu bị khởi động, sẽ không thể mở ra từ bên ngoài. Đây cũng là vì phòng ngừa vạn nhất, nhờ đâu kẻ thù của ta phát hiện ra bí mật của bàn đá, cũng không có cách nào đi đến mật thất bắt ta.”

Đoàn Lăng cũng không kiên trì nghe hấn lái nhải chuyện kẻ thù, lập tức truy vấn: “Còn đường khác tiến vào mật thất không?”

“Đã không còn, bất quá bên trong có chuẩn bị nước trong và lương khô, ở trong đó một tháng cũng không đói chết.”

Đoàn Lăng trong lòng nóng như lửa đốt.

Hắn tuy chỉ nghe được vài ba câu, nhưng cũng lờ mờ cảm thấy giữa Lục Tu Văn và tên ma giáo kia có cừu oán dường nói là một tháng, hắn chỉ sợ đến một nén nhang y cũng không cầm cự nổi.

Đoàn Lăng nghĩ tới đây liền không dám càn kê thêm chút nào nữa, hai mắt đảo qua, nhặt lên bảo kiếm của Liễu Dật rơi trên mặt đất: “Liễu huynh đệ, kiếm của người cho ta mượn dùng một lát.”

Dứt lời, hắn liền đem lưỡi kiếm cắm thẳng vào giữa hai khối đá trên sàn, cố sức tách ra khe hở.

Thanh kiếm này của Liễu Dật chính là bảo kiếm chém sắt như chém bùn, hắn lại dùng lực mạnh như vậy, sàn đá ngược lại thực sự nứt ra một chút.

Liễu Dật cũng không tiếc bảo vật, rút chủ thủ ra: “Đoàn đại ca, ta đến giúp người một tay.”

Trong chốc lát, vụn đá bay tán loạn.

Hai người phối hợp với nhau, đúng là muốn dùng vũ lực để phá mở cửa vào mật thất.

Ngụy thần y khi trước đã mất rất nhiều tâm huyết mới tạo ra được mật thất này, thấy hai người ngang nhiên phá hoại, nhin không được nói xen vào: “Cơ quan trong mật thất kia người bình thường đều không biết, nhưng tiểu tử họ Lục kia đã nghe ta nhắc đến, ta

ngĩ y căn bản là một lòng chịu chết, muốn cùng người của Thiên Tuyệt giáo kia đồng quy vu tận...”

Đoàn Lăng không lên tiếng, chỉ quay đầu lại liếc đối phương một cái, nhĩ thần dị thường băng lãnh.

Ngụy thần y sợ run người, lập tức ngậm miệng.

Sàn đá trên mặt đất có chút dày, hai người dùng kiếm đào một hõm lâu cũng mới khoét được một lỗ nhỏ nếu muốn đi vào cứu người, không biết phải đào đến ngày tháng năm nào.

Liễu Dật đang cảm thấy nản lòng, nhưng lại chợt nghe phía dưới truyền đến một âm thanh cổ quái.

“Chát!”

Liễu Dật trong lòng run rẩy, vội hỏi Đoàn Lăng: “Đoàn đại ca, người có nghe thấy âm thanh gì không?”

Đoàn Lăng cúi người xuống, áp tai vào mặt đất. Nhĩ lực của hắn tốt hơn Liễu Dật nhiều, chỉ nghe trong chốc lát đã tái mặt, tay cầm kiếm hơi run run, mu bàn tay nổi lên gân xanh.

“Đoàn đại ca?”

Đoàn Lăng hít sâu một hơi, giọng nói có chút nghẹn: “Là tiếng roi quật.”

Liễu Dật nhỏ giọng thì thầm: “Ta nhớ tên ma giáo kia có nói, mắt của hắn là do một roi của Lục đại ca đánh hỏng.”

Mà võ công của Lục Tu Văn đã hoàn toàn tiêu thất, đương nhiên không có khả năng dùng lại roi, như vậy... Âm thanh này...

Liễu Dật không dám nghĩ tiếp.

Đoàn Lăng trái lại trấn định hơn: “Ít ra có thể xác minh, Lục Tu Văn bây giờ vẫn còn sống.”

Hắn nói xong liền ngẩng lên nhìn sắc trời: “Trời đã sáng.”

Liễu Dật chưa hiểu ẩn ý trong lời nói đó, đã thấy Đoàn Lăng ném bảo kiếm đi, cúi đầu nhìn đôi bàn tay của mình, sau đó một chưởng đánh xuống mặt đất.

“Răng rắc!”

Một chưởng này có ẩn nội kình, quả nhiên đánh vỡ được sàn đá, bên trên đã xuất hiện một vết nứt.

Liễu Dật xác thực từng nghe nói qua chưởng lực có thể làm nứt đá đổ bia, nhưng nội công của Đoàn Lăng hiển nhiên còn chưa tới mức này. Hơn nữa Truy Hồn Hương còn chưa hết tác dụng, hắn vội vã thôi động nội lực, thân thể tuyệt đối chịu không thấu.

Liễu Dật tuy rằng một lòng muốn cứu Lục đại ca, nhưng vẫn không nhận được khuyên nhủ: “Đoàn đại ca, đừng đánh nữa, tay người sẽ phế mất.”

“Không sao,” Đoàn Lăng thần tình bất biến, nói, “Tay phải phế đi, còn có tay trái.”

Hắn mạnh mẽ thôi động nội lực, liên tục đánh ra vài chưởng xong, đột nhiên phun ra một ngụm máu tanh. Hắn đưa tay lên lau miệng, liền thấy một mảnh đỏ sẫm.

Hắn biết, nội tức đã loạn, đây là gặp phản phệ, thế nhưng không dám dừng lại.

Lục Tu Văn còn sống.

Nhưng cũng chỉ là còn sống mà thôi.

Âm vang trong mật thất truyền đến ngày càng rõ ràng, hắn có thể nghe thấy tiếng roi quật lên thân thể con người, đôi lúc xen lẫn vài tiếng kêu đau đớn – gấp mà ngắn, vừa thoát ra khỏi miệng liền lập tức liền bị đè ép xuống.

Đoàn Lăng đã từng ném mùi đòn roi, đương nhiên hiểu như vậy là đau đớn đến mức nào. Mà hôm nay, hết roi này đến roi khác đều rơi xuống người Lục Tu Văn.

Chính là người kia, cao cao tại thượng, cho tới bây giờ vẫn luôn nhìn người bằng nửa con mắt.

Cũng chính là người kia, võ công tấn phệ, sinh mệnh chỉ còn lại có vài tháng.

Y rõ ràng đã có cơ hội đào tẩu, thế nhưng hết lần này tới lần khác tại thời khắc nguy cấp đứng ra trước mắt hắn, nâng kiếm cùng Đỗ Phong giằng co.

Đoàn Lăng biết y làm thế để cứu ai.

Nhưng tại sao lại cứu hắn?

Trong lòng Đoàn Lăng loạn thành một đống, hai tay vung chưởng đánh trên mặt đất không ngừng. Dù sao cũng không phải mình đồng da sắt, bàn tay hắn rất nhanh đã bị máu nhiễm đỏ.

“Chát!”

Một tiếng roi lại vang lên.

Đoàn Lãng không nhận được kêu lên: “Lục Tu Văn!”

Không có người đáp lời hắn.

Hắn chỉ nghe thấy một tiếng rên mỏng manh.

Trái tim như bị người hung hăng giày xéo, đột nhiên thắt chặt lại, da tróc thịt bong, huyết nhục không rõ.

Tuôi là phân cách tuyến xinh đẹp

“Chát!”

Một roi lại hạ xuống.

Lần này là đánh vào bên thái dương Lục Tu Văn chỉ thấy trước mắt nhói lên ánh đỏ, tiếp theo là dịch thể ấm áp từ trên trán chảy xuống, tiến vào trong ánh mắt y.

Toàn bộ thể giới tựa như nhiễm một tầng huyết sắc.

Lục Tu Văn trộm liếc qua Đỗ Phong đang đứng trước mặt y, nói: “Tiên pháp của người xem ra, so với ta còn quá kém.”

Đỗ Phong lắc lắc cây roi trong tay, nheo mắt lại: “Ta không hơi đâu mà nghe người múa mép khua môi, nói mau, làm thế nào để rời khỏi nơi quỷ quái này?”

“Ta không biết.”

“Người biết cách khởi động cơ quan, thế nào lại không biết đi ra ngoài ra sao?”

“Mật thất này là do Ngụy tiền bối xây dựng, ta chỉ biết rằng di chuyển bàn cờ có thể khởi động cơ quan, những thứ khác hoàn toàn không biết.”

Đỗ Phong hừ lạnh, tuyệt đối không tin lời y, cổ tay run lên, lại một roi quất xuống thân thể Lục Tu Văn.

Lục Tu Văn không có võ công, trước lại đã trúng một chưởng, sau khi ngã xuống rất nhanh liền bị Đỗ Phong chế trụ. Gian mật thất này bất quá chỉ khoảng vài thước vuông, ánh sáng hôn ám (=lờ mờ), diện tích nhỏ hẹp, Đỗ Phong tìm một vòng, không phát hiện được thông đạo đi ra ngoài, mà sàn đá trên đỉnh đầu đã sớm đóng lại. Vậy nên hẳn không thể làm gì khác hơn là cưỡng ép Lục Tu Văn nói ra phương pháp ly khai.

Lục Tu Văn thật vất vả mới lừa được Đỗ Phong vào trong này, dĩ nhiên cái gì cũng không chịu nói, mặc dù bị quất roi nhưng đến kêu rên cũng không thốt ra một tiếng.

“Người không nói cũng không sao, dù thế nào thì gã sư đệ kia của người cũng đang ở trên đó, ta không tin hẳn không tới cứu người.”

“Đúng vậy, bất quá chờ đến khi hẳn mở cửa đá, Truy Hồn Hương đã sớm mất tác dụng. Nếu như quang minh chính đại quyết đấu một trận, người thật sự cho rằng mình có thể thắng hẳn?”

Đỗ Phong đã giao thủ với Đoàn Lăng, rõ ràng võ công của đối phương xác thực không kém. Quanh quẩn trong mật thất này càng

lâu càng bất lợi cho hắn. Vì vậy, hắn giơ roi lên, hung hăng quát Lục Tu Văn như tạt phong sậu vũ. (=mưa gió bão bùng, ý chỉ liên tiếp và cường độ rất mạnh)

Một thân hắc y của Lục Tu Văn sớm đã bị huyết thủy và mồ hôi làm ướt nhẹp, vài vết rách lộ ra máu chảy đầm đìa, vết thương gần thái dương lại đặc biệt nghiêm trọng, máu chảy tí tách từng đợt khiến nửa bên mặt y đều nhiễm đỏ. Nhưng từ đầu đến cuối y đều im lặng chịu đựng, thỉnh thoảng rên một tiếng cũng ngay lập tức nuốt vào trong.

Đỗ Phong hỏi không ra đáp án, trái lại tay đánh cũng có chút mỏi. Hắn biết Đoàn Lăng chính là người Lục Tu Văn quan tâm nhất, cố ý nói: “Họ Đoàn kia lâu như vậy còn không có động tĩnh, xem ra hắn không dự định cứu người rồi.”

Lục Tu Văn cả người đều tràn đầy vết thương, ngay cả đứng thẳng cũng không nổi, y dựa vào tường chậm rãi trượt xuống, cười nói: “Vậy cũng không sao, ta thấy trong mật thất có chuẩn bị nước trong và lương khô, sống qua một tháng không thành vấn đề. Đợi đến khi người chết, ta ăn thịt người uống máu người, còn có thể chống đỡ tiếp một tháng nữa.”

“Hừ, xem ra người vội vã muốn tìm đường chết.” Đỗ Phong giận dữ phản cười, đi từng bước đến trước Lục Tu Văn, dùng roi nâng cằm y lên, hỏi: “Người đoán xem... Ta vì sao luôn mang roi bên mình?”

“Để ngày nào đó gặp lại ta, tìm ta báo thù hả?”

“Không sai. Bất qua ta không nham hiểm như người, một roi là đã đập nát mắt người, bởi vậy...” Đỗ Phong sờ sờ cán cầm roi, đột

nhiên giật mạnh lên, rút ra một chủy thủ sắc lẹm, lạnh lùng nói, “Ta nằm mơ cũng đều tự hỏi, tự tay móc tròng mắt của ngươi ra như thế nào.”

Dứt lời, chủy thủ lạnh lẽo dí sát lại gần gò má của Lục Tu Văn, cuối cùng dừng lại trên mắt y.

Lục Tu Văn cũng không né tránh, bình tĩnh nhắm lại hai mắt.

Đỗ Phong nhếch khóe miệng, dự định dần vạt y thêm một hồi cổ tay chuyển động, một đao cắm vào trên vai y.

Lục Tu Văn lập tức chảy máu ròng ròng, Đỗ Phong thế nhưng không buông tha y, tay cầm chuôi chủy thủ lạnh như băng, chậm rãi khoét sâu vào miệng vết thương.

“Ư...”

Vết thương bị mũi đao day tới day lui, đau đớn khó nhịn, vượt xa trình độ mà trận đòn roi lúc trước gây nên. Sắc mặt của Lục Tu Văn trắng nhợt, trên lưng mồ hôi lạnh chảy ròng, đến môi cũng đều bị chính y cắn bật máu.

Đỗ Phong vừa thưởng thức biểu tình cố nén đau đớn của y, vừa ngâm nga: “Mặc dù hiện tại giết ngươi ngay cũng không sao, người bên ngoài sớm muộn gì cũng sẽ mở gian mật thất này ra, đến lúc đó ta ném thi thể ngươi ra ngoài, tự nhiên sẽ có thể nhân lúc lộn xộn mà đào tẩu. Hay là, ta cũng giết sư đệ của ngươi luôn, cho hẳn bồi ngươi xuống Hoàng tuyền?”

Lục Tu Văn nghe xong những lời này, đột nhiên mở to hai mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm Đỗ Phong.

Đỗ Phong đối với biểu tình này của y thống hận đến cực điểm, lập tức rút ra chủy thủ hướng đến mắt đối phương, không ngờ ngón tay tự động cứng lại, vô pháp động đậy. Tiếp theo đến cánh tay, cơ thể, thậm chí cái cổ... Toàn thân giống như bị tê liệt, hoàn toàn mất đi tri giác.

Hắn cả kinh trừng mắt nhìn Lục Tu Văn, chỉ có mồm miệng còn có thể hơi nhúc nhích: “Thế nào mà...”

“Cuối cùng đã phát tác?” Lục Tu Văn cười cười, tựa hồ tất cả đều nằm trong dự liệu của y, “Nếu muộn hơn một chút, ta có thể đã chột mắt một bên không chừng.”

“Ngươi... Rất cuộc...”

“Ngươi cũng là người sử dụng độc dược, chẳng lẽ không biết mình trúng độc gì?”

Trong lúc nói chuyện, khóe miệng Đỗ Phong bắt đầu chảy ra máu, sau đó là hai mắt và hai tai, nhưng hắn vẫn giữ biểu tình không thể tin được: “Ngươi vào... Lúc nào... Hạ độc?”

“Ngay từ lúc mới vào mật thất, thời điểm ngươi đánh ta roi đầu tiên.”

“Không có khả năng...”

“Ngươi hoàn toàn không phát hiện manh mối nào phải không? Ngươi có thể không biết, ta đã từng thay giáo chủ thử nghiệm độc dược.” Lục Tu Văn vươn tay lau đi vết máu trên trán, sau đó đưa tay tới bên môi, dùng đầu lưỡi thông thả liếm, khuôn mặt tuấn mỹ hiện ra một tia yêu dị, “Độc tố trong cơ thể ta đã nhập vào phế phủ, mà trong đó độc nhất chính là... Máu của ta.”

“Bất quá kẻ này không thể sử dụng được ở nơi rộng rãi, chỉ có tại kiểu phòng nhỏ hẹp như thế này, người người vào mới có thể trúng độc.”

Đỗ Phong bây giờ mới hiểu ra: “Tất cả... Người đều tính toán tốt...”

“Đương nhiên. Nếu không người nghĩ vì sao ta phải nhảy theo vào? Lại vì sao phải cố ý chọc giận người?”

Đỗ Phong hiện tại đã độc phát hoàn toàn, thất khiếu chảy máu, ngã gục xuống, nhưng vẫn còn chút hơi tàn: “Người là... Để giết ta?”

(thất khiếu: 7 lỗ trên mặt gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

Lục Tu Văn mình đầy thương tích, ngay cả đứng lên cũng không còn khí lực, liền dúi khoát ngã sấp xuống, chân tay dán trên mặt đất, từng chút từng chút lết về phía trước, cuối cùng cũng đến được bên cạnh Đỗ Phong, nói với hắn: “Không sai.”

“Vì sao? Người bị thương nặng như vậy, dù có giết ta, chính người cũng không sống nổi.”

Lục Tu Văn cười cười, ngữ khí thập phần mềm nhẹ: “Còn nhớ rõ người lúc trước có nói, chẳng phải là muốn đối phó với sư đệ nhà ta sao? Người nói phải lột da rút gân, khai tràng phẫu bụng hắn. Như thế...”

Thanh âm của y càng lúc càng lạnh lẽo: “Ta làm sao có thể để người sống sót?”

Lục Tu Văn dứt lời, tay nắm lấy chuôi chủy thủ đang cắm trên vai mình, mạnh mẽ rút ra. Đau đớn lần này thật sự không thua gì lúc bị đâm vào, thương tích nứt toác, thật vất vả máu mới ngừng chảy. Y lại như không có cảm giác, trái lại thấp giọng cười, cầm chủy thủ đặt sát vào cổ Đỗ Phong, gằn từng chữ từng chữ một: “Chỉ có giết người, mới có thể diệt trừ hậu họa.”

Tay nâng, đao lạng.

Ngày càng mê Tiểu Văn Văn nha:3 Ngầu quá đi ờ

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 9

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Khi trận tuyết đầu tiên rơi xuống, Lục Tu Văn cuối cùng cũng từ trong mê man tỉnh lại.

Y đã hôn mê suốt ba ngày, tỉnh lại chỉ kịp nhìn Đoàn Lăng kêu Sư đệ” một tiếng rồi lại chìm vào giấc ngủ. Đoàn Lăng vội vàng lôi Nguy thần y đang ở trong viện nghịch tuyết lại đây, hối hận bắt mạch cho Lục Tu Văn.

Nguy thần y thần tình không kiên nhẫn, tùy ý dò xét mạch đập của y, “Người là con vịt hủ, dội nước bao nhiêu lần cũng không thấy động lại được một chút! Bệnh của y không thể trị được, thời điểm có thể tỉnh lại tự nhiên sẽ hồi tỉnh, nếu vẫn chưa thể tỉnh lại...”

Đoàn Lăng đưa mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt kia so với những bông tuyết lớn ngoài kia còn lạnh hơn vài phần.

Nguy thần y biết điều nuốt lại ý cũ, chuyển sang ý mới: “Ai da, nếu y đã tỉnh dậy một lần, bệnh tình hắn sẽ chuyển biến tốt đẹp, chắc chắn sẽ tỉnh lại, chỉ có điều không biết là sớm hay muộn, đành chậm rãi chờ thôi.”

Đoàn Lăng lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, như cũ ở bên giường túc trực. Hai tay của hắn cuốn băng thật dày, nếu không nhờ có Ngụy thần y y thuật cao minh, lại dùng kim sang dược tốt nhất chữa trị cho hắn, hai tay này đã sớm bị phế đi.

Ngày đó, hắn liều mạng tự lại phần nội lực ít ỏi trong cơ thể, dùng tay không mà xuất chưởng, gắng hết sức tàn mới có thể đánh nát cửa đá. Bước vào mật thất, Đoàn Lăng suốt đời có lẽ cũng không thể quên cảnh tượng hắn nhìn thấy, thạch thất chật hẹp vương vãi máu tươi, mùi máu nồng đến gay mũi. Đỗ Phong nằm ngửa trên mặt đất, trên yết hầu có một vết cắt dài, hiển nhiên không sống nổi. Con mắt còn lại trợn trừng thật lớn, chính là chết không nhắm mắt. Lục Tu Văn không nhúc nhích ngã ngồi bên cạnh, toàn thân đều là miệng vết thương, hắc y trên người đều đã bị nhuộm thành màu đỏ sậm, nhìn không ra là sống hay chết.

Tim Đoàn Lăng như muốn ngừng đập ngay khoảnh khắc hắn nhìn thấy thân ảnh kia. Chân như bị đóng đinh lại, hắn không có can đảm bước lên kiểm tra hơi thở của y.

Sau đó Ngụy thần y tiến vào, hô một tiếng: “Mật thất này có vấn đề rồi, mau ôm người ra ngoài.” Lúc này Đoàn Lăng mới hồi phục tinh thần, vội vàng bế Lục Tu Văn dậy, chạm đến cơ thể ấm áp của người nọ, cảm nhận được hô hấp mỏng manh của y, tim của hắn mới yên ổn đập trở lại.

Ngụy thần y coi như hảo tâm, thấy thương thế của Lục Tu Văn như vậy cũng không ép bọn hắn rời đi, ngược lại còn cho họ trụ trong khách phòng, dùng hoa kim châm cầm máu, lại kê đơn bốc thuốc, tổn không ít dược liệu quý báu.

Đoàn Lăng tất nhiên là liên tục nói lời cảm tạ.

Ngụy thần y cũng không khách khí, khoát khoát tay, “Ta là thầy tiểu tử họ Lục kia thuận mắt mới cứu mạng y, chẳng phải vì nể mặt người, cảm tạ làm cái gì.”

Lúc sau Liễu Dật đem thi thể Đỗ Phong từ trong mật thất ra, Ngụy thần y quan sát một phen, ngạc nhiên thốt lên: “Lạ nhỉ, tên này là trúng độc rồi mới bị một đao cắt đứt yết hầu.”

“Trong mật thất có giấu độc dược?”

“Lấy đâu ra. Lúc vừa mở được mật thất ra, ta đã biết mùi hương kia vô cùng bất thường, chắc chắn là tiểu tử họ Lục giờ trò quỷ. Chắc, nhưng thật sự bản lĩnh không tồi a.”

Lúc ấy trong mật thất chỉ có hai người Lục Tu Văn và Đỗ Phong, Đỗ Phong đương nhiên sẽ không tự mình cắt cổ tìm chết, kẻ ra tay giết hán, tất nhiên chính là Lục Tu Văn. Nhưng khi đó Lục Tu Văn đã hấp hối, làm thế nào lại đánh bại được một Đỗ Phong võ công cao cường? Ngụy thần y thảo luận cùng Liễu Dật nửa ngày, cũng không đoán ra nội tình.

Đoàn Lăng thì không rảnh đến vậy, vẫn chăm chăm thủ hộ bên giường, chờ Lục Tu Văn tỉnh lại.

Lục Tu Văn bị thương rất nặng, trên người đầy vết roi tạm thời không nhắc tới, nguy hiểm nhất là vết thương trên vai, sâu đến mức thấy được cả xương, huyết nhục giảo lạn, giống như một lỗ thủng máu chảy đầm đìa.

Kiến thức rộng rãi như Ngụy thần y khi băng bó miệng vết thương cũng không nhịn được hít một ngụm lãnh khí, người bình

thường bị thương như vậy đã sớm đau đến chết ngất, làm sao mà còn khả năng cầm đao giết người?

Y bị thương như vậy, đối với thân thể đã vốn ốm yếu là họa vô đơn chí, độc dược bị kích thích phát tác trước thời hạn, dù là thuốc hay châm cứu cũng không còn tích sự gì. Chiếu theo cách nói của Ngụy thần y, người này thậm chí có thể ngủ luôn không tỉnh lại.

Hiện giờ Lục Tu Văn rốt cuộc đã tỉnh, không thể nghi ngờ là tin tức tốt với Đoàn Lăng. Mấy ngày trước ác chiến, hắn bị thương không nhẹ, lại trông chừng y mấy đêm liền, thật sự đã buồn ngủ đến cực điểm. Giờ tâm đã yên, bất tri bất giác dựa vào đầu giường ngủ thiếp đi.

Chợp mắt một lúc đã đến nửa đêm, cảm thấy có một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve hai bàn tay quấn kín vải trắng của hắn.

Nén trong phòng chưa tắt, Đoàn Lăng nhất thời mở to mắt, nhận ra tuần nhan quen thuộc, sắc mặt tuy rằng tái nhợt, nhưng đôi mắt đen vẫn phát sáng như thường, còn hơi hàm chứa ý cười.

“Lục Tu Văn...”

“Sự đệ,” Lục Tu Văn nhìn đôi tay hắn, “Tay người sao lại bị thương.”

Vì cứu người ra, đôi tay chút nữa đã bị phé bỏ loại chuyện như thế Đoàn Lăng đương nhiên sẽ không mở miệng, chỉ hàm hồ đáp lại: “Một chút tiểu thương mà thôi.”

Tiếp theo như sực nhớ ra, hắn liên thanh hỏi: “Vừa mới tỉnh dậy, người muốn uống nước không? Hay ăn chút gì? Hay là ta đi tìm Ngụy tiên bối đến xem người thế nào?”

Lục Tu Văn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nói: “Nửa đêm rồi, đánh thức người khác làm gì?”

“Nhưng thân thể của người...”

“Thân thể của ta tốt thật rồi, chỉ là có chút khát.”

Đoàn Lăng vội đi tới bàn rót nước, hai tay hiện tại không quá linh hoạt nên phá lệ hành động thật cẩn thận.

Lục Tu Văn dựa vào tay hấn uống mấy ngụm nước, “Còn lâu trời mới sáng, sư đệ cũng nghỉ ngơi đi.”

“Ta vừa ngủ ban nãy rồi, hiện tại cũng không buồn ngủ, vừa lúc ở lại với người.”

Lục Tu Văn cũng không miễn cưỡng, y nhìn quanh bốn phía: “Đây là nhà Ngụy tiên bối?”

“Ừm, thương thể của người quá nặng, không thể chịu được sức ép. Ngụy tiên bối cho chúng ta mượn phòng khách, lại tận tâm tận lực chữa trị thương thể của người, cái gì là hảo dược liệu đều đã dùng tới, ngay cả tiên khám cũng không nhận.”

“Bệnh của ta... Ngụy tiên bối nói thế nào?”

“Hấn nói...” Đoàn Lăng dừng một chút rồi nói nhanh, “Hấn đã nghĩ xong vài phương thuốc, chỉ cần hảo hảo điều dưỡng, thân thể người sẽ có chuyển biến tốt.”

Công phu nói dối đã luyện đến trình độ mặt không đổi sắc, nhìn vào không lộ ra chút manh mối.

Lục Tu Văn “Ừm” một tiếng, trên mặt cũng không thể hiện gì, chẳng rõ là tin hay không tin, chỉ hỏi: “Ngày đó người bị thương, cũng là Ngụy tiên bối chữa trị?”

“Đương nhiên.”

Lục Tu Văn gật gật đầu, nương nhờ ánh nến mờ nhạt trong phòng, tỉ mỉ ngắm nhìn Đoàn Lăng.

Bị nhìn quá mức chuyên chú, Đoàn Lăng cả người không được tự nhiên, “Nhìn cái gì?”

Lục Tu Văn không nhin được, cười rộ lên.

Vai y thương thế quá nặng, chỉ có một cánh tay còn cử động được. Y vươn tay kia đến, nhẹ nhàng chạm vào má Đoàn Lăng, ánh mắt nhu tình như nước, “Vẫn còn may, sự đệ người bình an vô sự.”

Đoàn Lăng thoát cái thành con tôm luộc, không khỏi nghiêng đầu tránh đi.

Lục Tu Văn có phần thất vọng, tay lơ lửng ở giữa không trung trong chốc lát mới chậm rãi thu hồi.

Đoàn Lăng xoay đầu lại, nhìn y nói: “Lúc đó nếu như không có người, ta đã chết dưới tay Đỗ Phong, xem như... người đã cứu ta một mạng.”

Lục Tu Văn chớp mắt mấy cái, “À ra là vậy, sự đệ muốn lấy thân báo đáp sao?”

Vừa nói vừa xốc chần lên, ý bảo Đoàn Lăng chui vào.

“Đừng nháo nữa,” Đoàn Lăng vội đứng dậy dém lại góc chăn cho kĩ, mở miệng trách mắng, “Người đang bị thương, nếu còn cảm lạnh nữa thì làm thế nào?”

Lục Tu Văn trong lòng ngọt lịm, cười cho đủ rồi mới nói: “Đỗ Phong cùng ta có cừu oán, không phải hấn giết ta, thì là ta giết hấn, sự đệ không cần để tâm.”

Đoàn Lăng không lên tiếng, chỉ cúi đầu chỉnh lại chăn cho thật kín, “Trời còn chưa sáng, người ngủ tiếp đi.”

Lục Tu Văn tiếp chuyện hấn một lúc, quả thật đã mệt mỏi, nhắm mắt lại là ngủ ngay.

Đoàn Lăng lẳng lặng ngồi bên cạnh.

Một lát sau, chỉ nghe “xuy” một tiếng, ngọn nến trên bàn tắt mất. Đoàn Lăng vẫn như cũ không nhúc nhích, ngồi yên trong bóng đêm tĩnh lặng.

Sáng hôm sau, Liễu Dật nghe nói Lục Tu Văn đã tỉnh, lập tức lôi Ngụy thần y chạy tới.

Ngụy thần y theo lệ thường bắt mạch cho Lục Tu Văn, một lần nữa kê thuốc, vừa xong việc liền bị Liễu Dật đuổi ra ngoài, chỉ thấy hấn bám lấy Lục Tu Văn miệng liền thoảng: “Lục đại ca, người tỉnh dậy hơi bị đúng thời điểm nha, vừa kịp uống cháo tịch bát nha.”

腊八粥: cháo mồng 8 tháng chạp (dùng nếp, đậu, và các loại quả khô như táo, hạt dẻ, hạt sen...nấu thành. Bắt nguồn từ Phật giáo, tương truyền Thích Ca Mâu Ni đắc Đạo vào ngày này, nên chùa chiền nấu cháo cúng Phật, về sau trong dân gian lưu truyền mãi thành tục lệ. (Cre: từ điển Lạc Việt)

“Hôm nay là mừng tám tháng chạp?”

“Đúng, người lần này hôn mê suốt ba ngày. Hôm đó Đoàn đại ca ôm người từ mặt thất đi ra, thật dọa người muốn chết. Ít nhiều cũng nhờ Ngụy tiên bói diệm thủ hồi xuân, mới cứu được tính mạng.”

“Ngụy tiên bói y thuật cao minh.”

“Đúng rồi, ta và Ngụy tiên bói đánh cược với nhau, đoán xem người làm thế nào giết chết cái tên Đỗ Phong kia, mau nói cho ta biết, xem ta đoán có đúng không nào ”

Thừa dịp Liễu Dật lú lo quên trời quên đất, Đoàn Lăng lạng lẽ kéo Ngụy thần y ra ngoài cửa, thấp giọng hỏi: “Bệnh của y rốt cuộc thế nào?”

Ngụy thần y liếc sang hắn hỏi lại: “Người muốn ta nói thật hay nói dối?”

Đoàn Lăng nhú mày, hiển nhiên kiên nhẫn đã không còn lại bao nhiêu.

Ngụy thần y thờ dài nhìn hắn: “Dù là nói thật hay nói dối, trong lòng hai chúng ta đều biết rõ, thậm chí tiểu tử kia cũng đã nhận ra từ lâu. Người duy nhất cái gì cũng mù tịt, sợ là chỉ có thằng nhóc Tiểu Liễu kia.”

Đoàn Lăng liếc nhìn Liễu Dật đang cười đến cao hứng phần chán, Lục Tu Văn đang bồi hắn đùa giỡn, trong lòng như có tảng đá đè nặng.

Đối với tình trạng thân thể mình, Lục Tu Văn so với bất cứ ai càng hiểu rõ, nhưng y vẫn bất động thanh sắc giấu diếm, rồi cũng

yên lặng mà chấp nhận vận mệnh.

Trái lại, Đoàn Lăng lại là người không thể chấp nhận.

“Thật sự không có cách nào khác sao? Máy thứ như linh dược khởi tử hoàn sinh...”

“Sống chết có số, ta và người đều là phàm nhân, há có thể nghịch thiên mà đi?”

“Nếu ngày đó, Đỗ Phong không tìm tới cửa thì sao? Nếu Lục Tu Văn không bị thương, người có thể cứu y không?”

Ngụy thần y trầm ngâm nói: “Ngày đó các người tới cầu y, tiểu tử kia tuy vẻ mặt đầy tử khí, nhưng trong mạch tượng vẫn có khả năng chuyển đổi. Nếu có thể ngăn chặn kịch độc trong cơ thể, rồi chậm rãi điều trị thân thể, tuy không thể chữa khỏi, nhưng có thể giúp y sống thêm ba, bốn năm cũng không thành vấn đề.”

“Ta hiểu.” Đoàn Lăng nhắm mắt lại che kín đôi mắt, hướng Ngụy thần y nói tạ ơn, rồi xoay người đi tới trù phòng.

Ngụy thần y nhìn bóng lưng hắn, trong lòng có chút không đành, “Có thời gian thì tranh thủ bồi y, nếu ta đoán không sai, y không qua được năm nay...”

Cước bộ Đoàn Lăng đột nhiên lão đảo nhưng rất nhanh liền ổn định, tiếp tục đi về phía trước.

Tới giữa trưa, hắn bưng hai chén cháo trở về phòng.

“Cháo tịch bát!” Liễu Dật hoan hô một tiếng, “Đoàn đại ca ra bên ngoài mua hả?”

Hắn không đáp, bưng một chén đưa cho Lục Tu Văn, “Ta vừa nói chuyện với Ngụy tiên bối, thương tích trên người người ăn chút cháo là vừa vụn.”

Lục Tu Văn ném thử một miếng, ánh mắt sáng lên, khẳng định nói: “Là sư đệ tự tay nấu.”

“Không thể nào?” Liễu Dật miệng đầy cháo còn cố bon chen, “Phụ thân của Đoàn đại ca đường đường là chưởng môn một phái, giờ tay nhắc chân cũng đều có người hầu kẻ hạ, làm gì có chuyện huynh ấy tự mình nấu cháo?”

Lục Tu Văn cười cười không nói, chỉ ăn sạch sẽ chén cháo trong tay.

Đợi hai người ăn xong, Đoàn Lăng vì muốn để Lục Tu Văn nghỉ ngơi, quyết đoán quăng Liễu Dật ra ngoài.

“Liễu huynh đệ rất không biết chừng mực, cả ngày cãi nhau, cũng không sợ quấy rầy người.”

“Không sao, có Tiểu Liễu ở đây cũng rất náo nhiệt mà.”

Đoàn Lăng trong lòng vừa động, hỏi: “Người có muốn ta gửi thư cho Tu Ngôn, bảo hắn lại đây với người?”

Bọn họ cách sơn cốc Lục Tu Ngôn ẩn cư cũng không quá xa, nếu khoái mã kiêm trình (=đi gáp), mấy ngày là tới nơi.

“Không nhất thiết.” Lục Tu Văn nhìn tuyệt rơi ngoài cửa sổ, “Mấy ngày nữa là lễ mừng năm mới, Tu Ngôn có vợ có con, sao lại phải để nó bôn ba?”

Y nghĩ một lúc rồi nói thêm, “Chờ sang năm mới liền gọi đệ đệ qua đây.”

Đoàn Lăng nhớ tới lời nói ban nãy của Ngụy thần y, tâm tình không khỏi chùng xuống. Yên lặng một hồi hẵn mới đáp lại: “... Được.”

Lục Tu Văn nói thêm dăm ba câu nữa rồi tựa vào vai Đoàn Lăng mà thiếp đi. Đoàn Lăng giúp y kéo chăn lên, nhìn thấy bàn tay buông thõng bên cạnh, hẵn vươn tay tới nhẹ nhàng nắm chặt.

Hôm nay là ngày mừng tám tháng chạp, cách trừ tịch hai mươi mấy ngày.

...Chỉ còn lại hai mươi mấy ngày.

Tuôi là phân cách tuyến xinh đẹp

Thương thế của Lục Tu Văn bình phục rất chậm, vài ngày sau mặc dù đã có thể đi lại nhưng vẫn chỉ có thể ở yên trong phòng phát ngốc. Bên ngoài thời tiết rất lạnh, Đoàn Lăng thủy chung không cho y ra khỏi cửa.

Liễu Dật lo y buồn, liền xông ra nhào nặn ba người tuyết, đặt ngay trước cửa sổ nơi y hay nhìn ra ngắm cảnh. Người tuyết tinh xảo nhất đứng ở giữa đương nhiên là Liễu Dật, hai người tuyết còn lại mặt lệch mũi lạc, ngũ quan biến dạng, không là Đoàn Lăng thì cũng là Lục Tu Văn.

Qua một đêm, Liễu Dật sáng hôm sau phát hiện ba người tuyết đứng ngoài cửa sổ đã đổi vị trí. Hai người tuyết xí trai đã gắt gao đứng cùng một chỗ, người tuyết hôm qua còn sáng láng đứng giữa đã bị dạt sang một bên.

Liễu Dật nghi hoặc hỏi: “Lục đại ca, có ai động tới mấy người tuyết này sao?”

“Ai biết?” Lục Tu Văn đang cúi đầu đọc sách, ngay cả khước mắt cũng không nâng lên, thản nhiên nói: “Chắc là bị gió cuốn đi thôi.”

Gió thế quái nào mà cuốn được cả một tảng tuyết vậy?

Rối rắm của Liễu Dật rốt cuộc không có ai tình nguyện gỡ hộ.

Nhưng hắn cũng không có cơ hội tự mình giải đáp nghi vấn này. Xế chiều hôm đó, bồ câu của sư môn đưa tin đến. Thì ra hắn chậm chạp còn chưa xuất phát đi Lạc Dương, sư phụ hắn rốt cuộc ngồi không yên, đành xuất môn đi tìm người. Liễu Dật lập tức gửi thư hỏi đáp, lần này nếu sư phụ cũng tới, hắn đương nhiên phải đến gặp sư phụ.

Liễu Dật quen biết Lục Tu Văn chưa được bao lâu nhưng lại vô cùng thân thiết. Trước khi đi, hắn còn cố lải nhải thật nhiều, lại hẹn khi có thời gian, nhất định sẽ quay về thăm Lục Tu Văn.

Lục Tu Văn cười đáp ứng.

Đoàn Lăng tâm tư kín đáo, sợ Liễu Dật nửa đường gặp chuyện không may, cố ý tiễn hắn một đoạn đường, sau khi xác định an toàn vô hiểm mới giục ngựa trở về.

Khi về đến Ngụy trạch đã là hoàng hôn, sắc trời tranh tối tranh sáng. Đoàn Lăng bước vào cửa, chỉ thấy một người đang ngồi bên bàn đá đánh đàn. Người nọ đưa lưng về phía hắn, tiếng đàn ngân lên đứt quãng, như chỉ đang tùy ý gảy ra.

Đoàn Lãng tiến lại gần, người nọ mới quay đầu trở lại, những tia sáng le lói mờ ảo hắt lên khuôn mặt tuấn mỹ nghiêng nghiêng, trên miệng vẽ lên một nụ cười, ôn nhu gọi: “A Lãng.”

Đoàn Lãng chợt cảm thấy quen thuộc đến hốt hoảng, “Tu Ngôn?”

“Ừm, ta qua thăm ngươi một chút.” Người nọ nói xong đưa tay vẫy vẫy về phía Đoàn Lãng.

Đoàn Lãng kìm lòng không được, bước từng bước lại gần.

Người nọ chủ động vòng tay qua thắt lưng Đoàn Lãng, cúi đầu thì thầm: “A Lãng, ngươi không biết ta nhớ ngươi thế nào đâu...”

Đoàn Lãng hơi loãn hạ thắt lưng.

Người nọ liền ngẩng đầu hôn hấn.

Khi đôi môi sắp chạm vào nhau, Đoàn Lãng đột nhiên quay mặt sang chỗ khác, “Lục Tu Văn.”

Lục Tu Văn có chút mất khí lực, trên gương mặt y phẳng phất về chán chường, “Sao lại biết là ta?”

Đoàn Lãng hỏi lại: “Sao ngươi cứ thích giả làm Tu Ngôn?”

Lục Tu Văn ngậy người trong chốc lát, chậm rãi buông tay khỏi thắt lưng Đoàn Lãng, “Ai bảo sư đệ thủ thân như ngọc, ta đây muốn hôn một cái mà lừa ngươi cũng không được nữa.”

Đoàn Lãng coi như không nghe thấy, chỉ kéo người lại từ bên bàn đá, “Ngụy tiên bối đâu? Thế nào lại để ngươi một mình ở đây?”

“Sắp sang năm mới rồi, Ngụy tiên bối bận rộn sắm sửa.”

“Cây đàn này...”

“Là ta tìm thấy trong thư phòng.”

Đoàn Lăng gật gật đầu, cởi áo choàng của mình ra bao lấy người kia, rồi nửa đỡ nửa ẵm y về phòng vào bên trong, hẩn rót chén trà nóng đưa cho y cầm cho ấm tay. Thu thập hết thảy thỏa đáng, hẩn mới mở miệng nói: “Tu Ngôn nếu thật sự đến đây, tất nhiên sẽ ở trong này chăm nom người chứ không phải ngồi trong sân chờ ta. Ở trong lòng hẩn, người mới là trọng yếu.”

Lục Tu Văn im lặng trong giây lát, ủ chén trà trong tay đáp lại: “Nếu ta nói ta đã từng rất ghen tị với Tu Ngôn, người có tin không?”

Đoàn Lăng tất nhiên không tin: “Vì sao? Người cái gì cũng giỏi hơn Tu Ngôn, võ công tốt hơn, tâm cơ sâu hơn năm đó ở ma giáo, còn được giáo chủ đặc biệt yêu thích, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa...”

“Nhưng ta có thứ không bằng được nó.”

“Là cái gì?”

Lục Tu Văn sáng mắt vừa chuyển, cũng không nói thêm gì nữa. Y uống một ngụm trà, một lát sau mới tiếp tục: “Cha mẹ chúng ta mất sớm, từ nhỏ đã nương tựa vào nhau mà sống. Sau đó rất nhiều năm, trong mắt người khác, ta không phải Lục Tu Văn, mà là ca ca song sinh của Lục Tu Ngôn. Cho dù là giáo chủ, là sư phụ của ta, cũng sẽ có khi nhầm lẫn giữa ta và nó.”

“Rõ ràng lớn lên chỉ có khuôn mặt là giống nhau mà thôi. Tu Ngôn thích mặc đồ thuần trắng, ta lại thích mặc đồ đen, Tu Ngôn thích ăn cay, ta thử cũng không muốn thử, Tu Ngôn dễ dàng tin

tưởng người khác, ta trời sinh tính đã đa nghi, Tu Ngôn ôn hòa thiện lương, ta lại... ha, tâm ngoan thủ lạt.”

“Ta cố tình mặc đồ của Tu Ngôn, giả làm nó lừa gạt người khác bởi vì ta muốn biết, trên đời này có ai có thể nhận ra Lục Tu Văn này không?” Ý ngẩng đầu, nhìn thật sâu vào mắt Đoàn Lăng, “Ta muốn tìm xem, trên đời này, liệu có ai thấy ta là độc nhất vô nhị.”

Đoàn Lăng nghe trái tim mình giộng vào ***g ngực thành thịch, “Sau đó thì sao? Người có tìm thấy người kia?”

(mẹ anh, đầu óc có đến nỗi nào đâu mà ra đến miệng lại ngu thế hử đời)

Trong phòng chợt yên tĩnh, tiếng hít thở của hai người cũng trở nên rõ mồn một.

Lục Tu Văn đang muốn nói chuyện, lại nghe Ngụy thần y ở bên ngoài hô to: “Họ Đoàn kia, ra đây giúp ta khiêng đồ mau.”

Ngụy thần y lần này lên tận trần trên, thu hoạch không ít, vác về không biết bao nhiêu đồ Tết. Đoàn Lăng và Lục Tu Văn ngụ tại nhà hấn, lại nợ hấn ơn chữa bệnh cứu mạng, đương nhiên phải cống hiến chút sức lực.

Đoàn Lăng lên tiếng đáp ứng, dù không muốn vẫn phải cắn răng tới giúp đỡ Ngụy thần y.

Lục Tu Văn dựa người vào cửa sổ nhìn theo.

Hai người tới tới lui lui, hết chuyển sang đông lại chạy sang tây, phần nhiều là dược liệu vì Lục Tu Văn mà chuẩn bị. Đoàn Lăng thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lục Tu Văn đang ngồi.

Lục Tu Văn trong bóng tối mỉm cười với hắn.

“Tìm được rồi.”

Y lẩm bẩm như tự thì thầm với chính mình, trên môi vẫn là nụ cười không rõ là buồn hay vui, ngữ khí nhẹ nhàng như đang nói chuyện thời tiết, “Chỉ là hắn lại thích người khác.”

Đoàn Lăng phụ giúp Ngụy thần y xong xuôi, phát hiện Lục Tu Văn đã nằm trên giường ngủ từ lúc nào. Gần đây tinh thần y không quá phấn chấn, ngủ thì nhiều mà thanh tỉnh thì ít.

Đoàn Lăng đứng cạnh giường nhìn y ngủ, nhớ tới lời nói của y trước kia trong lòng hắn mơ hồ đoán được, chỉ là nửa muốn biết đáp án, nửa lại sợ hãi đáp án đó. Ngay người một hồi lâu, hắn mới quay lại phòng mình.

Đêm hôm đó hắn nằm mộng.

Dưới ánh hoàng hôn mờ ảo, hắn đẩy cửa bước vào Ngụy gia, thấy có một người ngồi cạnh bàn đá chơi đàn.

Tiếng đàn rời rạc không thành điệu, từng âm từng âm dính chặt vào màng nhĩ hắn.

Đoàn Lăng vừa nghe đã biết, Lục Tu Văn lại giả trang đệ đệ của y. Hắn bước tới, quả nhiên người nọ quay đầu lại, mi mục như họa, sóng mắt như nước.

“A Lăng.”

Y đưa tay choàng lấy thắt lưng hắn, bắt chước giọng điệu của Tu Ngôn gọi hắn, nhưng tiếng nói so ra lại trầm thấp hơn mấy phần.

Đoàn Lăng nghĩ, hấn sao có thể không nhận ra?

“A Lăng, người không biết ta nhớ người nhiều thế nào đâu...”

Đoàn Lăng hơi loãn hạ thất lưng.

Lục Tu Văn ngẩng đầu lên hôn hấn.

Khi đôi môi sắp chạm vào nhau, Đoàn Lăng biết mình nên tránh đi, Lục Tu Văn bỗng cong khóe mi, mỉm cười gọi: “Suw đệ.”

Đoàn Lăng trong lòng rung động, thế nhưng vẫn thật luyến tiếc dờn mắt.

Đôi môi ôn nhu của Lục Tu Văn nhẹ nhàng chạm đến ——

“Phịch!”

Đoàn Lăng mở choàng mắt, từ trong mộng giật mình tỉnh lại. Hấn là vì tiếng động từ cách vách truyền đến mà bừng tỉnh, trái tim đập mạnh giống như sắp nổ tung trong ngực, tựa như hấn vẫn còn đang ở trong mộng.

Nhưng hấn lập tức nhớ ra, ở cách vách chính là Lục Tu Văn.

Đoàn Lăng ngay cả quần áo cũng không kịp mặc, chỉ vội vàng khoác tạm một kiện ngoại sam rồi chạy qua. Lúc này sắc trời vừa mới tỏ, một chút ánh sáng nhạt nhòa len qua cửa sổ chiếu vào. Khi Đoàn Lăng vừa đẩy cửa ra đã thấy Lục Tu Văn ngã ngòi trên mặt đất, trên người chỉ có một kiện áo đơn bạc, gương mặt lộ ra vẻ mờ mịt.

Đoàn Lăng vội xông tới bắt lấy tay y: “Làm sao vậy? Chết độc trên người người phát tác?”

“Sự đệ...” Lục Tu Văn mở lớn hai mắt, biểu tình vừa rồi dần dần biến mất, “Không có việc gì, là ta vừa rồi nằm mơ, không cần thận mới té từ trên giường xuống.”

Y cũng nằm mơ? Mơ cái gì?

Đoàn Lăng không thể kiềm chế được, vừa đỡ Lục Tu Văn ngồi trở lại trên giường, vừa lúng túng: “Đêm qua, cái câu mà người nói...”

“Hửm?”

“Người nói người người muốn tìm...”

“Không có người này.” Lục Tu Văn đáp thật nhanh, “Ta tìm không ra.”

Đoàn Lăng giật mình.

Lục Tu Văn nói tiếp: “Nhân lực của sự đệ quả thực không tồi, nhưng đáng tiếc vẫn là nhầm một lần.”

Đoàn Lăng có chút không tin: “Khi nào?”

Lục Tu Văn cong cong khóe miệng, “Người tự mình đoán xem.”

Đoàn Lăng không hiểu sao có chút mất mát.

Hắn còn tưởng rằng...

Ai, Lục Tu Văn cứ thích nói mập mờ như vậy, nên mới làm hắn hiểu lầm.

Đoàn Lăng không nói thêm câu nào, chỉ lẳng lặng giúp Lục Tu Văn đắp chăn cho kín. Hắn đang muốn rời đi, Lục Tu Văn lại gọi với lại: “Sư đệ, hiện tại là giờ nào?”

Đoàn Lăng nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Trời đã gần sáng, hẳn là giờ mẹo. Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Đôi mắt đen không đáy của Lục Tu Văn thủy chung nhìn hắn, “Còn sớm, sư đệ ngủ thêm một chút đi.”

“Ừ, người cũng vậy.”

Đoàn Lăng ngoài miệng nói vậy, nhưng khi về phòng cũng không ngủ được, đành mặc quần áo, đi ra viện luyện một bộ kiếm pháp.

Trái tim hắn vẫn đập dồn dập, trong đầu hình ảnh của giấc mộng đêm qua cứ lặp đi lặp lại.

Ở trong mộng, hắn không tránh đi nụ hôn của Lục Tu Văn.

Là vì cái gì?

Nỗi lòng rối như tơ vò, luyện kiếm xong, hắn không thể không quay về bồi Lục Tu Văn ăn điểm tâm. Cháo đương nhiên là hắn tự tay nấu, bất quá, hôm nay y ăn rất ít, chỉ vài hớp đã ném đĩa, nói không muốn ăn nữa.

Đoàn Lăng cảm thấy rõ ràng có gì đó bất thường y lúc vui lúc buồn, nhất cử nhất động đều không giống mọi khi, nhưng đến tột cùng là khác ở chỗ nào, hắn lại không nói ra được.

Hắn lo lắng chất độc trong người Lục Tu Văn phát tác, còn cố ý nhờ Ngụy thần y lại đây kiểm tra, nhưng chỉ nhận được kết quả

không đáng ngại.

Một buổi sáng cứ như vậy trôi qua, buổi chiều Đoàn Lăng giúp Ngụy thần y đi lấy dược liệu, khi về gặp Lục Tu Văn cũng như ngày thường, ngồi bên cửa sổ đọc sách, hần liền thở phào một hơi. Dừng lại một chút liếc nhìn cuốn sách Lục Tu Văn đang xem, trong lòng hần đột nhiên nhảy dựng, tim như muốn đóng băng lại.

Cuốn sách trên tay Lục Tu Văn đặt ngược.

Nhưng y dường như không hề phát giác, còn thật sự cúi đầu yên yên ổn ổn xem quyển sách kia, cách một lát lại lật qua một tờ, cứ tiếp tục như vậy mà đọc sách.

Đoàn Lăng ngậy người, cái gì nên hiểu đã hiểu được, hần cố ý ẩn tàng tiếng bước chân, không một tiếng động đến sát cạnh Lục Tu Văn, khoát tay ngay trước mặt y.

Lục Tu Văn như trước không có động tĩnh, vẫn hết sức chuyên chú đọc sách.

Đoàn Lăng nhìn đôi mắt đen tuyền lấp lánh kia, trong lòng chua chát khổ sở, có điểm không thờ nổi.

Khó trách y ngã từ trên giường xuống, khó trách y ném dũa đi... Y hành động gì cũng kì lạ, là vì muốn che dấu một bí mật.

Đoàn Lăng đứng cạnh nhìn y một hồi lâu mới lên tiếng: “Lục Tu Văn.”

Lục Tu Văn hoảng sợ, vội vàng ngẩng đầu lên, biểu tình quẫn bách cùng bối rối rất nhanh bị che lấp, y cười cười: “Sự đệ đến đây lúc nào vậy? Một chút âm thanh cũng không có?”

“Không phát ra âm thanh người sẽ không biết ta đến sao?” Đoàn Lăng trầm giọng hỏi, “Mắt của người... không nhìn thấy nữa?”

Lục Tu Văn im lặng, ánh mắt ngây ngẩn nhìn Đoàn Lăng. Ánh mắt kia tuy dừng ở trên người hắn, nhưng lại trống rỗng vô thần, cùng ngày trước khác biệt rất lớn.

Lục Tu Văn thở dài, đem cuốn sách cầm trong tay ném qua một bên, “Không ngờ bị người phát hiện nhanh như vậy.”

“Khi nào thì bắt đầu?”

“Sáng hôm nay, tỉnh lại đã không thấy rõ thứ gì nên mới từ trên giường té xuống. Sau đó hỏi người canh giờ, mới biết đã là sáng sớm.” Y rõ ràng nhìn không thấy, nhưng vẫn cố chấp hướng về phía Đoàn Lăng, mỉm cười, “Đáng tiếc, về sau không được ngắm dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn của sư đệ nữa rồi.”

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 10

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

“Hai mắt bị mù... Chính là do độc tố trong cơ thể tích tụ lâu ngày mà ra. Nếu ta đoán không nhầm, đây mới chỉ là điểm bắt đầu, tình hình về sau sẽ ngày càng trở nên nghiêm trọng.”

Ngụy thần y bị Đoàn Lăng cấp tốc lôi đến, kiểm tra mắt của Lục Tu Văn xong liền ngay lập tức cho ra kết luận. Khi hắn đề cập tới những vấn đề này, hoàn toàn không hề có ý giấu diếm Lục Tu Văn.

Lục Tu Văn ngược lại cũng bình tĩnh, gật đầu nói: “Ta hiểu rồi, đa tạ Ngụy tiên bối.”

Ngụy thần y suy tư một hồi, viết thêm một phương thuốc cho y, cuối cùng lại nói: “Tuy rằng tác dụng không lớn, nhưng có thể kéo dài thêm ngày nào hay ngày đó a.”

Đoàn Lăng ở bên cạnh nghe được nhất thanh nhị sở, chỉ cảm thấy miệng đắng ngắt. Đợi đến khi Ngụy thần y đi khuất, hắn chất vấn Lục Tu Văn: “Vì sao không nói cho ta biết?”

Lục Tu Văn đạm nhiên đáp: “Chẳng qua chỉ là mắt nhìn không thấy mà thôi, cũng không có gì đáng ngại.”

Hai mắt mù thì đã sao, ngay cả đến mất đi tính mạng này, y cũng không quá để ý.

Đoàn Lăng nhớ tới hồi sáng sớm xông vào phòng Lục Tu Văn, thấy được bộ dáng người kia quần áo xộc xệch ngã ngò trên nền đất, vẻ ngờ ngàng thoáng qua trên gương mặt – có lẽ đó mới đích thực là Lục Tu Văn.

Nhưng y bình thường ngụy trang chính mình quá kín kẽ, ai cũng không thể tiến vào trong lòng y.

Đoàn Lăng chẳng hiểu sao có chút bực tức.

Thế nhưng hắn lại thực sự không có tư cách để nổi giận. Hắn và Lục Tu Văn có quan hệ gì chứ? Tuy rằng Lục Tu Văn suốt ngày kêu hắn sư đệ, nhưng bản thân hắn không hề chấp nhận vị sư huynh này, chẳng qua là vì Lục Tu Ngôn nhờ vả, hắn mới đưa Lục Tu Văn đi cầu y mà thôi. Dù Lục Tu Văn chuyện gì cũng gạt hắn, Đoàn Lăng cũng không hề có biện pháp.

Đoàn Lăng càng nghĩ càng thấy bực mình, cả chiều không thèm nói với Lục Tu Văn câu nào.

Lục Tu Văn cũng không để ý, rất nhanh đã thích ứng với chuyện hai mắt không nhìn thấy gì nữa đến buổi tối y đã có thể cầm thìa uống cháo được rồi. Động tác của y thông thả mà an tĩnh có vài lần đưa chệch hướng, có một lần thậm chí suýt làm bát rơi ụp xuống đất, nhưng y chỉ cười cười tự giễu, từ đầu đến cuối đều không cần Đoàn Lăng giúp đỡ.

Đoàn Lăng lại một hồi khó chịu.

Trong họng như có thứ gì mắc lại, một tiếng cũng không thể nói ra.

Hắn nhớ tới đôi mắt của Lục Tu Văn đã từng có thần thái như thế nào, nhưng về sau không còn có thể nhìn thấy được nữa. Kịch độc sẽ từ từ đoạt đi thanh âm của y, thính giác của y, rồi cuối cùng hơi thở của y cũng sẽ không còn nữa.

Quá trình này không lâu lắm, chỉ còn có hơn mười ngày mà thôi.

Thế nhưng đối với Đoàn Lăng lại chậm đến đáng sợ, từng chút từng chút một dần vật trái tim hắn.

Để tiện chăm sóc Lục Tu Văn, Đoàn Lăng dứt khoát kê thêm một cái giường trong phòng y.

Lục Tu Văn không có ý kiến gì, chỉ vỗ vỗ mặt giường nói: “Sự đệ hà tất làm điều thừa, cùng ngủ với ta không phải tốt hơn sao?”

Đoàn Lăng coi như không nghe thấy.

Hắn đêm nay hầu như không ngủ, lẩn qua lẩn lại nghĩ về chuyện của Lục Tu Văn. Y nói rằng hắn từng nhầm lẫn huynh đệ bọn họ, chuyện đó xảy ra hồi nào? Cái lần uống say kia sao? Đại đa số thời gian, hắn chỉ cần liếc qua ánh mắt của Lục Tu Văn là có thể nhận ra y ngay.

Ánh mắt...

Trái tim Đoàn Lăng bỗng dưng thất lại, hắn không muốn nghĩ tiếp nữa.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, người trên giường đối diện bỗng giật giật, hình như vừa trở mình.

Đây chẳng qua là chuyện cực kỳ bình thường, nhưng Đoàn Lăng rất nhạy bén, lập tức chú ý tới. Quả nhiên không qua bao lâu, Lục Tu Văn lại cựa quậy, tiếng hít thở trở nên gấp gáp.

Đoàn Lăng lặng lẽ xuống giường, tới bên kia nhìn thử, nương vào ánh trăng liền thấy sắc mặt Lục Tu Văn tái nhợt, mồ hôi chảy đầm đìa.

“Lục Tu Văn!” Đoàn Lăng vội nắm lấy tay y, “Người làm sao vậy?”

Lục Tu Văn cắn chặt răng, thần trí dường như không còn tỉnh táo cho nên không có trả lời câu hỏi của hắn.

Đoàn Lăng trước đây cũng đã từng thấy bộ dáng này của y, biết đây là dấu hiệu kịch độc đang phát tác, lúc đó Lục Tu Văn để kiềm chế đau đớn đã tự dùng mảnh sứ cắt tay mình đầy máu. Buổi chiều Ngụy thần y cũng đã nhắc nhở, rằng độc tố trong cơ thể Lục Tu Văn không còn có thể khống chế được nữa, lúc nào cũng đều có khả năng phát tác, chỉ là không ngờ lại tới nhanh như vậy.

Đoàn Lăng lúc này cũng không còn đầu óc mà lo ngại ngượng ngùng nữa, xốc chăn của y lên, ngồi bên cạnh Lục Tu Văn, ôm người vào trong lòng.

Thân thể Lục Tu Văn không ngừng run rẩy, không tự chủ được cuộn mình lại. Cho dù đến thời điểm này, y cũng chưa từng kêu đau, chỉ ở khi đau nhức tận cùng mới mở to hai mắt, gọi một tiếng: “Su đệ...”

“Ta đây.” Đoàn Lăng như bị gai đâm vào trong tim, tiếng nói cũng nghẹn ngào, “Ta ở đây.”

Mái tóc của Lục Tu Văn ướt đẫm mồ hôi thực sự không còn chịu nổi, y há miệng muốn cắn tay mình.

Đoàn Lăng vội chế trụ tay y, đem tay chính mình đưa qua. Lục Tu Văn không thể nhìn thấy gì, há miệng liền cắn một ngụm.

Đau nhức truyền đến từ mu bàn tay của Đoàn Lăng. Nhưng hẳn biết, đau đến mấy cũng không thể bằng những gì người nằm trong lòng hẳn đang phải chịu đựng.

Hắn nắm chặt lấy bàn tay của Lục Tu Văn, thủy chung không hề buông ra.

Đêm nay phá lệ dài đằng dặc.

Đến hừng đông, Lục Tu Văn cuối cùng đã ngừng run rẩy, thống khổ do kích động phát tác cũng dần dần giảm xuống. Nhưng thân thể y trở nên cực kỳ suy yếu, cả ngày đều mê man, ngay cả động đậy cũng không còn khí lực.

Ngụy thần y nghe được việc này, đến được giấu sâu dưới tận cùng đáy hòm cũng lôi ra cho y uống. Nhưng những cố gắng này chỉ có thể giảm bớt chút đau đớn của y, thời gian y thanh tỉnh càng ngày càng rút ngắn, số lần phát tác cũng càng ngày càng nhiều thêm.

Chỉ mới qua vài ngày, hai chân Lục Tu Văn liền mất đi tri giác, không thể bước đi được nữa.

Lục Tu Văn trái lại không thềm để ý: “Dù sao cũng lười đi đường, vừa lúc bảo sư đệ công ta.”

Đoàn Lăng không lên tiếng, nhưng vào ban đêm lại quán Lục Tu Văn trong chần như cái bánh chưng, cố y ở trong sân đi một vòng.

Cửa ải cuối năm sắp tới, lác đác vài bông tuyết rơi xuống sân nhà.

Lục Tu Văn không nhìn thấy tuyết, liền giơ tay tiếp lấy vài bông tuyết, cảm giác tuyết tan chảy từng chút một trong bàn tay mình, cuối cùng biến thành một mảnh lạnh lẽo.

Đoàn Lăng sợ y bị lạnh, hỏi: “Chúng ta vào nhà đi?”

Lục Tu Văn không đáp ứng, chỉ nói: “Sự đệ, ta muốn chạm vào mặt người.”

Đoàn Lăng đang do dự không biết có nên cho y sờ hay không, tay Lục Tu Văn đã vươn ra.

Ngón tay còn vương hơi lạnh nhẹ nhàng thăm dò gương mặt hấn, thấy chủ nhân không phản đối liền chậm rãi lần mò cẩn thận. Đầu tiên là dùng trên cằm hấn, sau lại mân mê mũi hấn, cuối cùng y dùng lại trên mắt hấn hồi lâu, động tác đầy ôn nhu mà tinh tế.

Đoàn Lăng cảm thấy ngứa ngứa trong lòng, liền hỏi: “Sờ xong chưa?”

“Ừm,” Lục Tu Văn chậm chậm thu tay lại, nói, “Cầm quá vuông, mũi không thẳng lắm, mắt cũng không đủ to... Sự đệ người có phải bị biến dạng rồi không? Ta nhớ người trước đây rất tuấn tú cơ mà.”

Đoàn Lăng hừ một tiếng.

Lục Tu Văn liền cười ha hả: “Gạt người đó, sự đệ nhà ta lúc nào cũng đẹp trai hết.”

Y nằm trên lưng Đoàn Lăng, dùng âm lượng mà chỉ có mình mình nghe thấy thềm thì: “Ta đã nhớ đến thanh thanh sở sở, dù có bước qua cầu Nại Hà, cũng tuyệt sẽ không quên.”

(cầu ở Âm Phủ mà người chết ai cũng phải đi qua để bước vào luân hồi)

Đoàn Lăng lại cũng Lục Tu Văn đi một vòng, thấy y không nói gì thêm, nhìn lại mới phát hiện y đã ngủ từ lâu. Những bông tuyết lặng lẽ đọng lại trên mặt y, hấn không kìm được giơ tay chạm vào. Lòng bàn tay hấn dường như không cảm thấy nhiệt độ của người nọ, chỉ thấy lạnh lạnh, ươn ướt của bông tuyết đang dần tan chảy. Đoàn Lăng nhìn khuôn mặt đang ngủ của y, trong lòng bỗng mềm nhũn ra như bông tuyết tan ngoài trời kia.

Hấn lặng lẽ cũng Lục Tu Văn về phòng.

Ngày hôm sau, Lục Tu Văn rất có tinh thần, đóng cửa lại nói vài câu với Ngụy thần y. Lúc hấn đi ra thì không ngừng lắc đầu, lẩm bẩm như bực mình lắm: “Ta từ bao giờ thì thành tiểu đồng của thằng nhóc này nha.”

Nhưng tới buổi chiều, hấn đã xách về những thứ mà Lục Tu Văn yêu cầu.

Đoàn Lăng ở bên cạnh nhìn qua, là hai cái túi hương cùng một ít hương liệu. Trên túi thêu bức tranh hoa điều thủy mặc, tú công thập phần vụng về, bất quá tại nơi thâm sơn cùng cốc như chỗ này, mua về được cũng không dễ dàng.

Lục Tu Văn cầm từng thứ hương liệu lên, đưa tới gần chóp mũi ngửi ngửi, lựa ra những loại y cần, rồi cẩn cẩn dực dực cho vào trong túi hương.

Công việc đơn giản như thế, đối với người không thể nhìn thấy mà nói, cũng dị thường rườm rà.

Đoàn Lăng nhìn mãi thấy chán, hỏi: “Cũng chưa đến tết đoan ngọ, người nghĩ gì mà lại làm túi hương?”

“Chính vì không đợi được đến tết đoan ngọ, nên ta mới muốn chuẩn bị xong xuôi trước.”

Đoàn Lăng không thích y nói những lời này, lại tiếp lời: “Ta giúp người một tay.”

“Không cần.” Lục Tu Văn dùng đôi mắt vô thần hướng về hắn mà nói, “Là đồ vật muốn đem đi tặng, ta tự mình làm là được.”

Y cực kỳ kiên trì, mỗi một loại hương liệu đều tỉ mỉ phân biệt rồi mới bỏ vào túi hương, không cho phép xảy ra bất luận sai lầm gì. Miệt mài cả buổi chiều đến khi trời tối mịt, Lục Tu Văn rốt cuộc cũng làm xong hai túi hương, buộc chặt lại sợi dây trên miệng túi.

Y đem một túi đưa cho Đoàn Lăng: “Sự đệ, người về sau có gặp lại Tu Ngôn, hãy thay ta giao cho nó.”

Đoàn Lăng nói: “Tu Ngôn đầu năm mới sẽ qua đây thăm người, người có thể tự mình tặng hắn.”

Kỳ thực hai người bọn họ đều biết, y không sống nổi qua năm nay.

Bất quá Lục Tu Văn cũng không vạch trần Đoàn Lăng, chỉ đáp: “Vậy sư đệ cứ giúp ta giữ trước đi.”

Đoàn Lăng lúc này mới cầm lấy túi hương. Hắn nhìn chằm chằm vào cái túi còn lại, cố gắng nhin xuống tò mò, cuối cùng vẫn là không nhin được hỏi: “Còn túi này là cho ai?”

Lục Tu Văn ý vị thâm trường cười cười.

Ngón tay y nhẹ nhàng mân mê túi hương này, vuốt ve hoa văn trên túi, tựa hồ có điểm lưu luyến, qua một hồi lâu mới vẫy vẫy tay gọi người kia: “Sư đệ, người lại đây một chút.”

Đoàn Lăng vì để chăm sóc Lục Tu Văn, nhiều ngày nay đều nằm chung một giường lúc này hắn liền tiến đến bên người y, hỏi: “Có chuyện gì?”

Lục Tu Văn lắc lắc túi hương trong tay, nói: “Ta đeo vào cho người.”

Dứt lời, cũng không quan tâm hắn có đồng ý hay không, y trực tiếp vươn tay tới.

Y không tìm được vị trí chính xác, đầu tiên là đặt nhằm lên ngực Đoàn Lăng, tiếp theo cái tay lại một đường trượt xuống dưới, lần mò đến thắt lưng, một lúc sau mới khom người thắt nút lại túi hương kia.

Đoàn Lăng không nói câu gì, mặc y tự tung tự tác trên người mình.

Lục Tu Văn hai mắt nhìn không thấy, buộc thắt nút vào cũng tốn chút thời gian, may mà y cũng không sốt ruột, vừa làm vừa nói với

Đoàn Lăng: “Những chuyện cần giao phó, ta đều đã nói cho Tu Ngôn, không có gì phải lo lắng.”

Đoàn Lăng biết y đang ám chỉ đến điều gì, một lúc lâu không nói được câu nào.

Lục Tu Văn tiếp lời: “Chỉ là tên Tả hộ pháp kia vẫn đang trốn trong góc tối, còn gây sóng gió trên giang hồ, xem ra hấn một lòng quyết báo thù cho giáo chủ, ta sợ sự đệ người sẽ rơi vào bẫy của hấn.”

Đoàn Lăng khinh thường: “Tà bất thắng chính.”

“Ta biết là người không sợ hấn.” Lục Tu Văn nói, “Bất quá minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng nếu đại hội võ lâm có thể đối phó hấn, dĩ nhiên là tốt nhất, nhưng nếu không... Sự đệ, người phải cẩn thận một chút.”

Đoàn Lăng ậm ừ một tiếng, coi như là đáp ứng.

Lục Tu Văn lúc này đã buộc xong túi hương, đưa tay chỉnh lại vạt áo của Đoàn Lăng: “Trừ tà địch, diệt bách trùng. Sự đệ đáp ứng ta, về sau ngày ngày đều phải mang theo túi hương này, đừng bao giờ tháo ra.”

Đoàn Lăng trước đây hận người này đến nghiến răng, nhưng hiện tại lại vui vẻ chịu đựng: “...Được.”

Lục Tu Văn thở ra một hơi thật dài, như là rút cuộc yên lòng, trên mặt hiện ra vẻ mệt mỏi rã rời.

Đoàn Lăng lập tức phát hiện ra, vội nói: “Người mau nghỉ ngơi đi.”

Lục Tu Văn đứng thẳng dậy, nhưng thân thể bỗng dừng lại lung lay, cả người ngã về phía trước.

Đoàn Lăng tay lạnh mắt lệ, thoát cái ôm lấy thất lượng y, hỏi: “Làm sao vậy? Người lại bắt đầu đau à?”

Lục Tu Văn là cố ý.

Khóe miệng y cong lên, nhẹ nhàng vươn tay đến, ôm lấy vai Đoàn Lăng rồi hơi rướn người dậy, môi vừa lúc chạm vào trán Đoàn Lăng.

Vội vã mà ôn nhu.

Như nụ hôn ở thời khắc xa xăm nào đó.

Phân cách tuyến xinh đẹp tái xuất giang hồ

Sau đó, ông trời cho xuống một trận tuyết trắng.

Độc tố trong người Lục Tu Văn phát tác càng ngày càng nghiêm trọng, phần lớn thời gian y đều mê man, hầu như thứ gì cũng ăn không vô. Đoàn Lăng một mực thủ bên cạnh giường, tận lực đút thuốc cho y.

Chớp mắt đã tới trừ tịch. (=giao thừa)

Buổi sáng ngày hôm đó, Lục Tu Văn tỉnh táo đến kỳ lạ. Y dựa vào đầu giường, mở to đôi mắt đen vô thần nhìn ra ngoài cửa sổ, lặng im một hồi lâu, sau đó quay đầu lại, nói với Đoàn Lăng: “Suờ đệ, ta hôm nay muốn mặc xiêm y hắc sắc kia.”

Ngũ khí nhẹ nhàng, vẻ mặt hồng hào sáng sủa khác hẳn ngày thường.

Lòng Đoàn Lãng trầm xuống, không khỏi nghĩ đến một từ – hồi quang phản chiếu.

(Trong quan niệm của người TQ, đây là một trong những dấu hiệu của người sắp chết. Người đang ốm đau bệnh tật bỗng dưng tỉnh táo và khỏe mạnh, tức là sinh lực cuối cùng đang phát tiết ra để... ờm, chắc là báo gia đình lo di chúc hậu sự:v)

Hắn không dám nghĩ nữa, lập tức xuống giường chạy đi tìm kiện y phục mà Lục Tu Văn nhắc đến.

Lục Tu Văn thích mặc hắc y, quần áo đa phần đều có màu đen, nhưng chung quy vẫn có hoa văn thêu bên rìa chỉ riêng có một bộ duy nhất khác biệt, toàn một màu đen tuyền, không hề có hoa văn trang trí hay màu sắc tô điểm nào, chính là bộ mà Lục Tu Văn mặc trên người khi gặp lại Đoàn Lãng trong mật đạo ma giáo.

Đoàn Lãng lôi kiện xiêm y đó ra, mặc vào cho Lục Tu Văn, còn giúp y chải đầu buộc tóc. Hắn đến lúc này mới phát hiện, so với nửa năm trước, Lục Tu Văn thực sự đã gầy đi rất nhiều.

Theo thông lệ, vào ngày trừ tịch phải dán giấy hoa lên cửa sổ.

Đoàn Lãng xin Ngụy thần y vài tờ giấy đỏ, cắt lung tung vài cái hoa văn liền dán lên cửa sổ trong phòng. Trong chốc lát cả gian phòng đã ánh lên sắc đỏ chói lọi, góp thêm vài phần không khí hân hoan dịp Tết đến.

Lục Tu Văn không chịu ngồi yên, lảng xảng muốn giúp hắn một tay.

Đoàn Lãng để lại một tờ cho y, bảo y dán lên cửa sổ. Lục Tu Văn khí lực yếu ớt, tay đặt trên bệ cửa khẽ run run, ngay cả một tờ giấy

đỏ mông manh cũng dán không được.

Đoàn Lăng đưa tay đặt lên mu bàn tay y, dụng chút lực, hai bàn tay liền sát vào nhau, đem tờ giấy hoa kia dán chặt vào song cửa.

“Cảm ơn sư đệ.”

Lục Tu Văn quay đầu hướng hẳn cười.

Nhưng y đoán sai vị trí, cứ hướng về phía không có bóng người mà cười.

Giọng Đoàn Lăng nghẹn lại, nói với y: “Ăn cơm trước đã.”

Lục Tu Văn gần đây ăn rất ít, nhưng hôm nay tâm tình tốt, ăn được non nửa bát cháo.

Buổi chiều ló ra ánh mặt trời khó có được mấy ngày nay, Lục Tu Văn ngồi trước cửa sổ uể oải phơi nắng, bảo Đoàn Lăng đọc sách cho y nghe. Đoàn Lăng lấy sách mà Lục Tu Văn thường đọc ra, đọc chính tả từng chữ từng chữ một. Giọng của hắn cực kỳ nhạt nhẽo, chẳng trầm bổng du dương chút nào, Lục Tu Văn cũng không nghiêm túc nghe, chỉ lặng yên nuốt lấy từng thanh âm của hắn, ánh mắt chăm chú đặt trên người đối phương.

Mặc dù, y cái gì cũng không thấy.

Một buổi chiều cứ thế mà trôi qua thật nhanh. Đoàn Lăng gấp sách lại, định đứng dậy đi nấu cơm tối, Lục Tu Văn bỗng đứng hoảng hốt, thấp giọng than thở: “Một ngày này thật quá ngắn ngủi.”

Hắn xoa xoa đầu y, không lên tiếng.

Bởi hôm nay là lễ mừng năm mới, Đoàn Lăng cố ý chuẩn bị một bàn đồ ăn thật công phu, vốn định gọi Ngụy thần y đến cùng ăn, nhưng không hiểu người kia trốn đi đâu mất, chỉ còn Đoàn Lăng và Lục Tu Văn hai người.

Lục Tu Văn không có khẩu vị, chỉ động đũa vài cái liền nói với Đoàn Lăng: “Suỵ đệ, ta muốn uống chút rượu.”

“Thân thể của người...”

“Chỉ uống một ngụm thôi mà.”

Đoàn Lăng không đành lòng khiến y thất vọng, liền rót ít rượu vào chén, đưa tới bên miệng y.

Lục Tu Văn vươn đầu tới cái chén trên tay hắn, uống một ngụm, không ngờ lại bị sặc. Y vừa ho sặc sụa vừa cười ha ha, cứ như mới uống một ngụm đã say đến bí tỉ.

Y tiến đến bên tai Đoàn Lăng, thấp giọng thì thầm: “Suỵ đệ, ta nói cho người một bí mật.”

“Gì vậy?”

“Ngày đó ở trong mật đạo của Thiên Tuyệt giáo, ta vốn là một lòng chờ chết, không ngờ người lại đến. Có thể gặp lại người một lần, ta thật sự cảm thấy vui vẻ.”

Đoàn Lăng trong lòng bỗng như có sóng trào, nắm chặt tay y mà hỏi: “Lục Tu Văn, người không phải là đối với ta...”

“Không phải,” Lục Tu Văn đặt ngón tay lên môi hắn, có lẽ sợ hắn không tin, lại lặp lại lần nữa, “Cái gì cũng không phải.”

Đoàn Lăng vốn có thể dễ dàng chọc thủng lời nói dối của y, thế nhưng đã muộn. Hắn nhìn sắc trời âm u ngoài cửa sổ, có chút thể lương mà nghĩ, một ngày này sao lại ngán ngủ đến vậy?

Bên ngoài lụp bụp vang lên tiếng pháo hoa.

Lục Tu Văn thanh tỉnh cả ngày, lúc này cũng không trụ nổi nữa, bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Nhưng y không nỡ nhắm mắt lại, liều mạng căng mắt ra, muốn nhìn Đoàn Lăng thêm một lần nữa.

...Rõ ràng mắt y đã sớm mù.

Đoàn Lăng ôm y vào trong lòng, nói: “Ngủ một lúc đi.”

“Được.” Lục Tu Văn nằm trong lòng hắn, chưa bao giờ nghe lời đến thế, ngoan ngoãn nhắm lại hai mắt.

Đoàn Lăng ôm y thật chặt, cảm giác bàn tay hắn đang nắm đang lạnh dần, dù không muốn thừa nhận, nhưng góc nào đó trong đầu hắn hiểu, cái lạnh này, không phải là do thời tiết.

Lục Tu Văn ngủ mơ mơ màng màng, chẳng biết nghĩ đến cái gì, khóe miệng cong lên, cúi đầu gọi một tiếng: “Sự đệ...”

Đoàn Lăng vừa mới cúi xuống đã nghe y nói tiếp: “Sự đệ, sáng mai nhớ gọi ta dậy, sư huynh lì xì cho ngươi...”

Y thì thầm, khí tức yếu ớt dần, tiếng pháo hoa vang lên âm âm bên tai, rất nhanh đã nhấn chìm thanh âm của y. Trong một năm, đây là thời khắc vui mừng nhất, náo nhiệt nhất.

Viền mắt Đoàn Lăng chua xót, bỗng thấy trái tim như bị cửa thủng một lỗ, và máu đang chảy...

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 11

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Ánh ban mai đầu tiên chiếu xuyên qua khung cửa sổ.

Trong phòng, bát đĩa chõng đống hỗn độn. Một bàn đồ ăn đêm giao thừa không có ai dọn dẹp, chung rượu cũng không rõ là ai làm đổ, rượu tràn đầy ra đất, mùi rượu nồng đậm trong không khí. Trên cửa sổ dán giấy đỏ, vẫn vẹn nguyên không khí tân niên vui mừng.

Thanh niên tướng mạo anh tuấn ngồi bên cạnh bàn, trong lòng ôm thật chặt một người.

Hắn một đêm không ngủ. Hai mắt hiện rõ cả tơ máu, không thích ứng kịp với ánh nắng bất ngờ chiếu tới mà nheo lại. Nhưng rất nhanh sau đó, gương mặt hắn bừng lên vui sướng, bàn tay vuốt tóc người trong lòng chan chứa dịu dàng, ghé vào bên tai người nọ thì thầm: “Trời sáng rồi.”

Người nọ vẫn ngủ thật say, hai mắt nhắm nghiền, không hề phản ứng lại tiếng gọi của hắn.

Ngón tay thanh niên mơn trớn trên gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc, “Người chẳng bảo ta trời sáng phải gọi người dậy sao? Trời sáng rồi này.”

Hắn nói xong, đưa tay đẩy tung cửa sổ.

Những tia nắng buổi sớm soi rọi khuôn mặt người nọ, như bao trọn một tầng ánh sáng thần nhiên, trắng đến gần như trong suốt.

“Lục Tu Văn...”

“Người xem, đã sáng thế này rồi, người thế nào còn không chịu tỉnh?”

“Nói sẽ mừng tuổi cho ta, là lừa ta sao?”

“Hôm nay là ngày đầu năm mới, còn có rất nhiều việc phải làm, chúng ta vẫn ngồi ỳ ra đây, Ngụy tiên bối sẽ không để yên đâu.”

“Hiếm có dịp thời tiết dễ chịu như vậy, ta cũng người đi ra ngoài nhé?”

“Tu Ngôn sắp tới thăm, người chẳng nhẽ không muốn gặp đệ đệ của mình sao?”

Thanh niên một lần lại một lần kêu tên của y, thanh âm vừa nhẹ vừa dịu dàng, có lẽ chính hắn cũng không phát hiện có bao nhiêu phần ôn nhu.

Nhưng người nằm trong lòng hắn, hắn là kẻ có trái tim sắt đá, nghe hắn gọi tha thiết nhường ấy, mà đến mí mắt cũng không thêm động đậy.

Thanh niên có chút nản lòng, nhưng lập tức lại cười rộ lên: “Người không thích ta gọi người như vậy, có phải không?”

Hắn nghĩ tới một cách xưng hô khác, mặt thoáng đỏ lên, ngượng ngịu nửa muốn gọi nửa ngập ngừng, bất quá vẫn luôn tay vào tóc

người nọ, giúp y chải lại những lọn tóc bay rối, thấp giọng nói: "...Su huynh."

Đến lượt phân cách tuyến tổng công cao phú suất cường bá duệ lên sàn đuê

"...Y chết rồi."

Ngụy thần y đến giữa trưa mới gõ gõ cánh cửa.

Đợi hồi lâu không có động tĩnh, hấn tự mình đẩy cửa vào, vừa vặn nhìn thấy một Đoàn Lăng đờ đẫn ngồi đó cùng một Lục Tu Văn vẫn không nhúc nhích nằm trong tay. Nhìn thấy cảnh ấy, cái gì cần hiểu họ Ngụy hấn đều hiểu. Nhưng thân là thầy thuốc, hấn vẫn cố gắng làm hết bổn phận của mình, đưa tay dò xét hơi thở của Lục Tu Văn rồi mới đưa ra kết luận: "Người đã chết."

Đoàn Lăng kinh ngạc ngẩng đầu lên, nghi hoặc hỏi lại: "Cái gì?"

"Tiểu tử họ Lục đã tắt thở từ lâu, ngươi còn ôm hấn làm cái gì?"

Đoàn Lăng nghe xong lời này, ngược lại ôm Lục Tu Văn càng chặt, "Là đêm qua y ngủ quá muộn thôi, nên bây giờ mới chưa tỉnh dậy..."

Ngụy thần y đã chứng kiến quá nhiều sinh ly tử biệt, không định cùng đối phương nói mấy lời vô nghĩa, trực tiếp cầm tay Lục Tu Văn đưa cho hấn: "Ngươi tự mình sờ xem, còn chút nhiệt độ nào không?"

Đoàn Lăng vươn tay ra thật chậm, nhưng chỉ vừa chạm vào những ngón tay thon dài kia là lập tức rút về.

Tay Lục Tu Văn giống như ngâm trong đá, lạnh đến thấu xương — lạnh lẽo cổ quái đến vậy, người sống nào thể có.

Đoàn Lăng lặng người, dần dần nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua.

Trong tiếng pháo hoa đì đùng, khí tức của Lục Tu Văn ngày càng mỏng manh, tiếng nói chuyện ngày càng nhỏ lại, nhỏ đến mức không nghe thấy nữa. Hắn ôm chặt người nọ không buông, lại cảm thấy thân thể y ở trong ngực hắn cứ lạnh dần.

Đúng rồi, Lục Tu Văn đã chết.

Cho nên, dù hắn có gọi y thêm hàng ngàn hàng vạn lần, y cũng sẽ không tỉnh lại.

Đoàn Lăng đến lúc này, mới chân chính ý thức được đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, Ngụy thần y ở một bên nhìn hắn hợp thời an ủi: “Người chết không thể sống lại, người hãy nén bi thương.”

Đoàn Lăng không đáp lại, chỉ cúi đầu, cẩn thận ngắm nhìn gương mặt người kia.

Gương mặt y vẫn yên bình như thế, tựa như đang ngủ.

Đoàn Lăng đưa tay miết lên hai gò má không còn sức sống, đầu ngón tay vẽ theo những đường nét ngũ quan tinh tế. Hắn đứng dậy, muốn đem y đặt lên giường. Nhưng hắn ngồi như thế suốt cả đêm, hai chân đã sớm mất cảm giác, vừa bước một bước liền ngã dụi trên mặt đất.

Thân thể Lục Tu Văn bị văng ra, rơi mạnh trên nền đất.

Trái tim Đoàn Lãng muốn run lên, vội đem y trở lại, rồi chột nghĩ, y sẽ không cảm thấy đau, sẽ không mở mắt, sẽ không mỉm cười với hắn, sẽ không...

Đoàn Lãng hoảng hốt nhớ lại thật nhiều năm trước, Lục Tu Văn khi ấy vẫn là thiếu niên, trong tay cầm cây roi thật dài, ánh mắt đen bóng như phát sáng, lông mày khiêu lên gọi hắn: “Sự đệ.”

Đoàn Lãng khi ấy thù hận ma giáo đến cực điểm, chỉ hừ lạnh một tiếng, không để ý tới y.

Về sau sẽ không còn cơ hội như thế nữa.

Từ nay về sau, trên đời sẽ không còn một người tên Lục Tu Văn.

Đoàn Lãng lặng đi trong chốc lát, một lần nữa lại đứng dậy, bước từng bước đến giường, đem Lục Tu Văn nhẹ nhàng đặt xuống. Thời tiết hôm nay mặc dù có mặt trời nhưng vẫn lạnh lẽo như trước, Đoàn Lãng vuốt ve gương mặt trắng nhợt không độ ấm, kéo chăn qua, tỉ mỉ đắp kín cho y.

Ngụy thần y thấy hắn như thế đành mở miệng: “Hiện tại tuy là mùa đông, nhưng người đã chết... cũng không thể cứ để như vậy, vẫn là nên sớm cho y yên nghỉ đi.”

Đoàn Lãng lúc này đã tỉnh táo lại, hắn nghe mình đáp lại Ngụy thần y: “Y trên đời chỉ có một người thân duy nhất, nhất định phải cho họ gặp mặt.”

“Ta có nghe nói qua, y còn có một đệ đệ? Hình như nơi ở cũng không cách đây quá xa, có cần ta gửi thư qua đó không?”

Đoàn Lãng nhắm mắt lại, “Ta đi viết thư.”

Ngụy thần y thấy vẻ mặt mệt mỏi của hắn, động lòng trắc ẩn, khuyên nhủ đôi ba câu: “Nhìn người thế này, chắc cả đêm không ngủ hả? Tạm thời nghỉ ngơi đi, những việc khác để ta lo liệu.”

Đoàn Lăng nhìn Lục Tu Văn hồi lâu mới dời tầm mắt, đứng dậy nói: “Không cần, ta lúc trước đã được Tu Ngôn nhờ vả, đưa huynh trưởng của hắn đi tìm thần y, hiện giờ... ta phải tự mình trao lại Lục Tu Văn cho hắn.”

Ngụy thần y ngẫm lại, thấy như vậy vẫn là hơn, liền cho hắn mượn thư phòng. Đoàn Lăng hạ bút cực nhanh, một phong thư trong nháy mắt đã viết xong. Ngụy thần y hỏi qua vị trí của sơn cốc kia, rồi gọi người cưỡi ngựa đưa thư.

“Nếu là ra roi thúc ngựa, chỉ một đêm là đến nơi.”

“Ân, làm phiền Ngụy tiên bối.”

“Muốn chuẩn bị áo liệm không?”

“Không cần, trên người y mặc bộ quần áo kia, là chính y đã tự mình chọn rồi.”

Ngụy thần y nhớ tới tính tình Lục Tu Văn, thật đúng là kiểu người tự mình an bài hết thảy, nhân tiện nói: “Trần trên có một cửa hàng làm quan tài, là dùng gỗ tốt mà đóng, giá cả cũng coi như hợp lí.”

Đoàn Lăng cước bộ chậm một nhịp.

“Quan tài...” Hắn như vô thức mà lặp lại hai chữ này, chỉ cảm thấy xa lạ đến đáng sợ, nhưng vẫn trả lời, “Ta đi xem.”

Trần trên cách đó không xa, nhưng Ngụy thần y vẫn lo hẩn không biết đường, liền cùng hẩn đi một chuyến.

Cửa hàng kia nằm trong một con hẻm nhỏ, đại môn cũ nát phủ đầy bụi, đi vào giữa hai hàng quan tài, khí tức âm trầm làm người ta rợn tóc gáy. Đoàn Lăng ngược lại như không bị ảnh hưởng gì, đi qua mỗi chiếc đều dừng lại xem xét, chọn lựa thập phần dụng tâm, chỉ còn thiếu nước nằm luôn xuống thử độ êm.

Ngụy thần y đứng một bên chờ, ngáp tới ngáp lui: “Ta coi Lục tiểu tử cũng không phải người kĩ tính đến vậy, người cẩn thận như thế làm gì?”

Đoàn Lăng ánh mắt lạnh lùng, thùy mâu chăm chú nhìn vào bên trong quan tài vừa lạnh vừa tối, ngón tay miết theo những đường nét góc cạnh thô ráp, giọng nói hơi khàn khàn: “Y về sau... đều phải ngủ ở nơi tối đen như mực này.”

Cũng may Ngụy thần y kiến thức rộng rãi, nghe hẩn nói xong cũng không kiếm cái chậu mà nôn, thậm chí còn có phần đồng cảm, không đành lòng an ủi: “Người đã chết không thể sống lại, người có chung tình thế nào, y cũng không sống lại được, sớm quên y đi mới có lợi cho người.”

“Người nói cái gì?” Đoàn Lăng ngẩng phát đầu dậy nhìn thẳng Ngụy thần y, “Người nói ai... chung tình với ai?”

Ngụy thần y cũng bị hẩn làm cho giật mình, lắp bắp hỏi ngược lại: “Không phải người một lòng say mê Lục Tu Văn sao? Nhiều ngày nay, ngôn hành cử chỉ của người ta đều thu vào trong mắt, có gì mà không đoán ra? Đoạn tụ tuy không tuân theo luân thường đạo lí,

nhưng người đối đãi với y như vậy, cũng đủ để người ta dung thứ rồi.”

Đoàn Lăng há hốc miệng như bị dọa, nhất thời không nói nên lời. (-.- chắc, ngu đàn công mà)

Ngụy thần y sống mấy mươi năm trên đời, nhìn biểu tình của hấn, liền hiểu ra từ đầu chí cuối, nhãn châu xoay động, lộ vẻ thương hại mà lẩm bẩm: “Ai da, thì ra là thế. Thì ra chính người cũng không biết. Ừm, vẫn là ngu si hưởng thái bình a, chỉ tiếc Lục tiểu tử kia... Y đối với người...”

Đoàn Lăng đã không còn nghe vào được thứ gì nữa, trong đầu loạn thành một mớ bòng bong, chỉ có câu nói kia của Ngụy thần y cứ vang đi vắng lại.

Hấn chung tình với Lục Tu Văn?

Ha, thật sự buồn cười.

Rất nhanh trấn tĩnh lại, hấn cảm thấy mình phải cười một cái nên kéo kéo khóe miệng: “Ngụy tiên bối nghĩ sai rồi, ta chỉ là vì được phó thác chiếu cố Lục Tu Văn mà thôi, trong lòng ta đã có người khác rồi.”

Đúng vậy, người hấn thích chính là Lục Tu Ngôn, cho dù Lục Tu Ngôn có cưới vợ sinh con, hấn cũng không thể nào chấm dứt tình cảm của mình nhanh như vậy.

Hấn làm sao có thể thích Lục Tu Văn?

Một Lục Tu Văn đã chết, không còn sức sống.

Một Lục Tu Văn sắp nằm trong quan tài lạnh như băng.

Một Lục Tu Văn sẽ không bao giờ mở mắt ra nữa.

Sao có thể...?

Đoàn Lăng cảm nhận được trái tim mình ần ần đau đớn, hấn tự nói với chính mình, không, không thể nào, tuyệt đối không.

(em xin anh, anh bớt ngu cho em nhờ có được không T^T)

Ngụy thần y muốn nói rồi lại thôi. Câu nói đã lên đến miệng cuối cùng lại nuốt xuống, “Xem ra là ta đa tâm rồi, có điều vì có người phó thác mà làm được đến mức này, cũng coi như hiếm gặp.”

Nói xong trong lòng lại bổ thêm một câu: Chỉ mong người cả đời cũng đừng nhận ra.

Đoàn Lăng vẫn quay quắt nghĩ chuyện của mình, không phát hiện ra thâm ý trong lời nói của Ngụy thần y, chọn quan tài xong liền vội vã trở về.

Lục Tu Văn chỉ có một đệ đệ, chuyện sau này xử lý thế nào, đương nhiên phải do người em trai này quyết định, cho nên trước khi Lục Tu Ngôn đến đây, hai người cũng không có việc gì làm. Ngụy thần y bận rộn cả một ngày, mệt mỏi không ít thì nhiều, liền về phòng nghỉ ngơi trước.

Đoàn Lăng đi lấy một chậu đầy nước, giúp Lục Tu Văn lau sạch thân thể. Đang là tháng Giêng, nước từ giếng kéo lên lạnh đến thấy xương, hấn nhú nhú mảy, xoay người mang nước vào phòng bếp đun sôi, cuối cùng mang một chậu nước ấm về phòng.

Lục Tu Văn vẫn giống như khi hắn rời đi, lặng im nằm trên giường.

Đoàn Lăng nhúng khăn vào chậu nước, dùng lược vắt khô rồi nhẹ nhàng chà lên gương mặt y: cái trán trơn bóng, đôi mắt nhắm chặt, còn có đôi môi mềm mại... Tướng mạo y giống hệt Lục Tu Ngôn, nhưng Đoàn Lăng cảm thấy, sẽ không có chuyện hắn nhận nhầm hai người với nhau.

Động tác của Đoàn Lăng thật nhẹ, như sợ làm đau Lục Tu Văn, vừa lau vừa thấp giọng nói chuyện với y.

“Vừa rồi chúng ta vừa đi chọn... quan tài. Không hiểu sao Ngụy tiền bối lại nói là, ta thích người, người có thấy buồn cười không? Người hắn là hiểu được tâm ý của ta với Tu Ngôn, từ thời điểm ở ma giáo, chỉ có hắn là thật lòng quan tâm ta... Còn người...”

Hắn dừng một chút, trong đầu hồi tưởng lại câu chuyện của thật nhiều năm trước: “Người lúc ấy thật sự rất đáng giận, ta chỉ là đắc tội thủ hạ của Hữu hộ pháp, người không nói hai lời, đã dùng roi quát ta đau đến lặn lội. Ta nằm bẹp trên giường, nghĩ là mình sắp chết tới nơi, người cũng không liếc mắt một cái, cũng may Tu Ngôn mang thuốc trị thương đến...”

Đoàn Lăng kể xong, kéo ống tay áo lên tìm vết thương hồi đó nhưng qua nhiều năm, vết thương cũ sớm đã liền, ngay cả sẹo cũng không còn dấu tích.

Hắn hơi thất vọng một chút, “Một thời gian sau người lại bắt ta đi tìm tiểu kim xà, ta đi khắp núi đồi tìm kiếm hai ngày trời, thật vất vả mới tìm được nó, lại bị cắn một phát, cả cánh tay đều hóa đen, thiếu

chút nữa mất mạng. Lúc này người mới đến xem ta, nhưng là để cười nhạo ta ngu ngốc, ngay cả con rắn cũng không bắt nổi.”

“Còn có một lần...”

Đoàn Lăng lần lượt kể lại những mối thù hằn kết với Lục Tu Văn, như là đang thuyết phục chính mình, không thể vì lời nói của Ngụy thần y mà dao động. Cuối cùng tâm cũng kiên định lại chút ít.

Hắn lau xong xuôi, lại giúp Lục Tu Văn mặc lại y phục thật chỉnh tề, sau đó ngồi bên giường, cúi đầu gọi tên y, “Lục Tu Văn.”

“Người đến tột cùng suy nghĩ cái gì, ta đến bây giờ cũng đoán không ra. Người nói bao nhiêu chuyện, làm bao nhiêu việc... Người nếu là... đối với ta... thì tại sao một chữ cũng không nói cho ta?” Đoàn Lăng cười một tiếng, có chút khoái trá vì trả được thù, “Người nếu không nói thẳng ra, ta đây coi như cái gì cũng không biết.”

Hắn nói xong, lẳng lặng chờ đợi trong chốc lát, vẫn không thấy Lục Tu Văn đáp lại, cuối cùng đứng dậy, nhìn y một lần nữa rồi định rời đi.

Đúng lúc này, hắn lại thoáng thấy dưới gối đầu của Lục Tu Văn dường như ẩn giấu thứ gì.

Vật kia vốn được giấu rất kĩ, chỉ vì hắn vừa rồi giúp Lục Tu Văn lau người, không cẩn thận đụng phải gối đầu mới làm lộ ra dấu vết.

Sắc trời đã tối, Đoàn Lăng nhất thời không thể thấy rõ, đưa tay chạm vào chỉ cảm thấy có chút thô ráp, gồ ghề. Hắn lấy ra, đem đến bên cạnh ngọn nến nhìn, mới phát hiện thì ra đó là một cành cây đã héo khô. Nhánh cây màu đã tối rậm đi, lá cây đều đã rụng hết không còn một mảnh, dường như chỉ là tiện tay bẻ xuống. (=chiết chi ♥)

Đoàn Lăng trong lòng kinh ngạc, không rõ vì sao Lục Tu Văn lại trân trọng vật này mà đem giấu đi.

Cầm trong tay ngắm nhìn, hắn chợt cảm thấy cành cây này thật phần quen mắt. Nhớ tới mấy tháng trước, hắn khi đó leo lên cây đào trong biệt viện của mình, bẻ một cành đào đưa cho Lục Tu Văn.

Nhánh cây kia lúc vừa hái xuống, cũng là chi phần diệp mậu (=cành lá xum xuê), xanh ngắt mơn mớn, nhưng qua mấy ngày, lá cây từng phiến rụng xuống, cành cây dần dần cũng mất sức sống, nhanh chóng khô héo. Ngay cả như vậy, vẫn có người mang theo bên mình cất giữ, trần trọc nửa năm trời, trần quý đặt dưới gối đầu, một lát cũng không rời.

Đoàn Lăng nhớ lại sau khi nhảy lên cây đào, hắn đã thoáng quay đầu nhìn lại. Lục Tu Văn lúc đó đứng bên cửa sổ, vẻ mặt chuyên chú nhìn về nơi nào đó, trong bóng đêm thần sắc không rõ ràng, không biết là y đang nhìn thứ gì.

Hiện giờ, hắn rốt cuộc biết được y đang nhìn ai.

Hắn sao lại chưa từng phát hiện? Ánh mắt của Lục Tu Văn, cho tới bây giờ chỉ dừng trên người hắn.

Lục Tu Văn lúc ấy nói, y muốn cành đào nở đẹp nhất kia, để về sau, vào những đêm dài yên tĩnh, y có thể nhẹ nhàng vuốt ve chạc cây đã sớm khô yếu mà tưởng tượng đến ngày hoa đào nở rộ điểm lệ vô song.

Tựa như không hề trông đợi... tựa như dõi theo người mình dành trọn tâm can thương yêu một người khác.

Gương mặt tái nhợt của Lục Tu Văn hiện ra trước mắt hắn.

Đoàn Lăng cất trả cành cây khô xuống dưới gối hít sâu một hơi, dường như hẩn mơ hồ người thấy hương hoa đào.

“Người thật xảo quyệt.” Hẩn vừa nói, vừa cầm lấy tay Lục Tu Văn, bao thật chặt trong bàn tay hẩn, “Người là cố ý, đúng không? Cố ý cái gì cũng không nói, để ta tự mình phát hiện bí mật này.”

Phát hiện Lục Tu Văn đã từng thích hẩn.

...Vào lúc y đã chết đi.

Đoàn Lăng nhếch miệng, biểu tình kia không biết là khóc hay cười, “Ngày đó khi người đưa ta túi hương, lặng lẽ hôn ta, kì thật ta đã sớm biết. Chỉ là người thủy chung không chịu thừa nhận phải rồi, người là muốn ta phải nói ra trước, có đúng không?”

Hẩn hạ thấp thanh âm, cúi xuống thật gần, ngay sát bên tai Lục Tu Văn nói một câu.

Chính là Lục Tu Văn đã sớm chết.

Cho nên ngoại trừ Đoàn Lăng, ai cũng không biết hẩn cuối cùng đã nói gì.

Dứt lời, Đoàn Lăng ngã xuống giường, khí lực trên người đều bỏ hẩn mà đi. Hẩn cũng không có ý định ngồi dậy, cứ như vậy mà nằm, trong tay vẫn nắm chặt tay Lục Tu Văn, ngủ thật say.

“Bang bang”

Đoàn Lăng ngủ đến hôn thiên ám địa, rốt cuộc bị tiếng đập cửa đánh thức. Nền trong phòng đã tắt từ lúc nào, hẩn ngẩng đầu nhìn

ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài vẫn đen tuyền một mảnh, nhìn không ra là giờ nào.

Hắn đã ngủ lâu lắm, tay chân đều cứng ngắc cả, chỉ nghe thấy Ngụy thần y ở cách vách quát: “Nửa đêm nửa hôm, âm ỉ cái khí gì!”

Tiếng đập cửa như cũ vang lên không ngừng, vừa vội vừa mau, như thể hiện tâm trạng của người tới.

Ngụy thần y thế nhưng không có ý định ngồi dậy, chỉ hét: “Đừng làm ồn nữa, dù trời có sập, ta đây cũng phải ngủ đã.”

Đoàn Lăng biết tính Ngụy thần y, đối phương đã nói như vậy chính là đã hạ quyết tâm không mở cửa. Đoàn Lăng dù sao cũng đã tỉnh, liền sờ soạng trong bóng tối ngồi dậy, đi ra mở cửa.

Người ngoài cửa một thân hàn khí, trong tay cầm theo ngọn đèn nhỏ, ánh lửa chiếu lên dung nhan tuấn tú. Đoàn Lăng rùng mình một cái, “Tu Ngôn?”

Lục Tu Ngôn phong trần mệt mỏi, cả gương mặt đỏ bừng, mở miệng liền hỏi: “A Lăng, đại ca của ta đâu?”

“Y...” Thanh âm Đoàn Lăng nghẹn lại, “Y ở trong phòng, ta đưa người qua.”

“Người suốt đêm chạy tới đây?”

“Ừ, ta vừa đọc thư của người liền lập tức chạy tới.”

Đoàn Lăng ngủ đến hồ đồ, đang thấy lạ sao Lục Tu Ngôn đến nhanh như vậy, nghĩ lại mới hiểu ra, là hắn đã ngủ suốt một ngày một đêm.

Trong phòng không thấp nển, nhưng ngọn đèn trong tay Lục Tu Ngôn cũng đủ chiếu sáng nửa căn phòng. Hấn đứng ở cửa, chỉ mới thoáng nhìn thấy Lục Tu Văn liền ngây ra bất động. Một lúc lâu sau, hấn mới vọt đến bên giường: “Đại ca!”

Đoàn Lăng quay lưng bước ra, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Rất nhanh có tiếng khóc cố gắng kiềm chế phát ra từ bên trong.

Đoàn Lăng trong lòng quặn đau, đưa tay dè lên khóe mắt, không tiếng động nhìn chằm chằm vào đêm tối nồng đậm.

Ban đêm qua đi, trời lại sáng, khi Lục Tu Ngôn đẩy cửa phòng bước ra, hấn đã khống chế tâm tình vô cùng tốt, trừ bỏ vành mắt vẫn còn đỏ, trông không có gì khác thường.

Ngụy thần y ngủ no giấc, lòng hiếu khách quay trở lại, hảo hảo tiếp đón Lục Tu Ngôn một phen. Lục Tu Ngôn hỏi han bệnh tình của huynh trưởng, hấn cũng tận tình giảng giải, cuối cùng thở dài: “Y vốn đã nguy kịch, sau lại bị thương nặng, thật sự lên trời xuống biển cũng không có cách nào.”

“Ta hiểu, đa tạ tiền bối tận tâm chữa trị.”

Hai người khách sáo với nhau vài câu, sau đó liền thương lượng chuyện hậu sự của Lục Tu Văn.

Đoàn Lăng ăn qua loa chút điểm tâm, ngồi bên cạnh nghe, hỏi Lục Tu Ngôn: “Người có tính toán gì không?”

“Không cần đến ta tính toán, đại ca đã sớm an bài hết thảy.” Lục Tu Ngôn cười khổ một tiếng, “Từ trước kia khi còn ở Thiên Tuyệt giáo, đại ca thường dặn ta rằng, người trong giáo hiểm ác đáng sợ,

mình đi một bước phải tính trước mười bước. Chính huynh ấy cũng như vậy, lần trước các người đến sơn cốc thăm ta, y đã phân phó hậu sự đầy đủ hết rồi.”

“Y phân phó thế nào?”

“Huynh ấy hi vọng hết thầy đều giản lược, không cần lãng phí tâm tư, cứ an táng huynh ấy trên núi Lạc Hà là được.”

Đoàn Lăng nhớ tới núi Lạc Hà, chính là ngọn núi trong sơn cốc Lục Tu Ngôn ẩn cư, cảnh trí trên núi tuyệt hảo, có thể ngắm mỹ cảnh ráng chiều ngập trời. Lục Tu Văn nếu an giấc ở đó, sẽ không quá tịch mịch.

“Người chừng nào đưa y về?”

“Hôm nay đã là mồng ba, việc này không thể chậm trễ hơn được nữa, ta tính toán ngày mai liền khởi hành.”

Đoàn Lăng nói: “Ta muốn tiễn y một đoạn đường.”

“Được vậy thì tốt quá rồi.” Lục Tu Ngôn hơi xuất thần, “Đại ca cả đời cô độc, từ trước đến nay chỉ có ta và người là hai người duy nhất mà huynh ấy coi trọng...”

Nói đến đây, người kia ngừng lại, chăm chú nhìn Đoàn Lăng.

Nếu là một ngày trước nghe thấy lời này, hấn hấn phải cảm thấy kinh ngạc nhiều lắm, nhưng hiện tại, hấn chỉ gật đầu đáp lại: “Ta hiểu.”

Tiếp theo còn nói thêm: “Tu Ngôn, ta còn có chuyện này muốn nói.”

Lục Tu Ngôn có chút nghi hoặc.

Ngụy thần y coi như thức thời, lập tức tránh đi, “Ta còn có chuyện gấp phải làm, các người cứ chậm rãi tán gẫu.”

Đoàn Lăng cũng không vội vàng nói ngay, lặng lẽ lấy ra từ trong ngực một khối lệnh bài không rõ làm bằng gì đưa qua, “Cái này là trước đây người đã trộm giúp ta, qua nhiều năm như vậy rồi, cũng nên vật quy nguyên chủ.”

Hắn trước kia đương nhiên coi lệnh bài kia như vật đính ước, sau khi biết được Lục Tu Ngôn đã cưới vợ sinh con, cũng chưa có cơ hội trả lại cho đối phương. Đêm hôm trước, nếu đã nói với Lục Tu Văn câu nói kia, giữ lệnh bài lại chẳng khác gì tam tâm lưỡng ý. (=bắt cá hai tay, ngoại tình trong tâm tưởng =))))

Hắn không có ý định bày tỏ tình cảm, thậm chí trả lại lệnh bài là xong, ai ngờ Lục Tu Ngôn cũng không đưa tay nhận lấy, ngược lại còn kinh ngạc nhìn khối lệnh bài hỏi: “Đây là... Thánh lệnh của giáo chủ?”

“Sao lại hỏi vậy? Chính là người trộm lấy, người lại không nhận ra?”

Lục Tu Ngôn nhìn trộm Đoàn Lăng một cái, ánh mắt kia như ẩn chứa điều khó nói: “Vật bên người giáo chủ, ta cùng lắm chỉ có thể ở xa xa liếc qua đôi ba lần.”

“Người nói cái gì?”

Lục Tu Ngôn không nhiều lời nữa, chỉ đơn giản tiếp nhận khối lệnh bài, xoay người đi vào phòng Lục Tu Văn.

Trải qua một ngày một đêm, dung nhan Lục Tu Văn vẫn như trước, giống như đang thiếp ngủ.

Lục Tu Ngôn bước đến bên cạnh giường, ngồi xuống nhìn huynh trưởng của mình, đêm qua hẳn muốn khóc cũng đã khóc đủ, nhưng lúc này vẫn không tìm được vành mắt đỏ hoe.

“Vật quy nguyên chủ sao?” Hắc thấp giọng lặp lại câu này, sau đó thật cẩn thận, đem khối lệnh bài bỏ vào trong ngực Lục Tu Văn, “Như thế này, mới chính là vật quy nguyên chủ.”

Cam đoan HE nha

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 12

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Đoàn Lăng vẫn đang tìm kiếm một thứ gì đó.

Hắn không biết đó là cái gì, chỉ vô mục đích đẩy ra từng cánh cửa, không ngừng tìm kiếm. Thứ đó đối với hắn là cực kỳ quan trọng lòng hắn trống rỗng, vì không tìm được mà trở nên nôn nao.

Sau khi hắn đẩy ra một cánh cửa, bỗng nhiên thấy một trời đầy hoa đào.

Có lẽ là đang vào thời điểm cuối xuân, những nụ hoa đầu cành giờ đã trở bông điểm lệt, điểm phớt hồng xen lẫn giữa màu xanh của lá, khoe nhau đua sắc. Một làn gió thổi qua, cánh hoa tung bay ngập trời, hai màu trắng hồng quyện lẫn như cảnh thế ngoại đào nguyên.

Dưới tàng cây đứng một người, y một thân quần áo đen tuyền, cúi đầu chú mục một cành đào trong tay. Có vài cánh hoa rơi trên đầu vai người nọ, y dùng ngón tay thon dài nhẹ nhàng phỉ đi, đôi mắt nheo lại đầy ý cười, dung nhan này so với cảnh xuân càng thêm động nhân.

Trái tim Đoàn Lăng nhất thời bị dáng tươi cười đó lấp đầy, kịch liệt nổi trống.

Hắn đã tìm được rồi.

Hắn không còn sốt ruột như lúc trước, trái lại thả chậm cước bộ, lặng yên không tiếng động bước đến. Khoảng cách giữa hắn và người kia càng lúc càng nhỏ lại, đến khi gần như chắc chắn đối phương không thể trốn thoát khỏi mình, hắn mới bất ngờ vươn tay, từ phía sau ôm chầm lấy y.

Người nọ lấy làm kinh hãi, cành đào trong tay cũng đánh rơi trên mặt đất. Y quay đầu lại thấy rõ là hắn, mới cười rộ lên: “Sự đệ, sao ngươi tới trễ vậy?”

“Lục Tu Văn,” Đoàn Lăng siết chặt lấy y không tha, “Ta thiếu chút nữa đã không tìm được ngươi.”

Đối phương sóng mắt dịu dàng lưu chuyển: “Đã hẹn gặp mặt ở đây, ta làm sao có thể chạy đi đâu? À mà, sao ngươi dám gọi thẳng tên của ta, lại muốn ăn roi nữa hả?” (confirmed: anh Lăng là M:v)

Đoàn Lăng lúc này mới nhìn thấy cây roi bên hông y, vội vàng sửa lời: “Sự huynh, ta vừa có một giấc mơ.”

“Mơ cái gì?”

“Mơ...” Hắn nghĩ giấc mơ đó thật sự là một cơn ác mộng, dùng một chút mới nói tiếp, “Mơ thấy ngươi chết.”

Lục Tu Văn nghe thấy liền cười rộ lên: “Ngươi không phải cũng không biết trình độ võ công của ta, ai có thể làm hại được ta chứ?”

Quả thực, thiên phú võ học của Lục Tu Văn cực cao, chính là cao thủ hàng đầu trong tà phái, hiện tại còn đã kế thừa ngôi vị giáo chủ,

cho tới bây giờ chỉ có y đi bắt nạt kẻ khác, kẻ khác lại không thể thương tổn được y mấy may.

Nhưng cảnh trong giấc mơ kia của Đoàn Lăng quá mức chân thật, hấn đến lúc này còn cảm thấy sợ hãi: “Trong mơ, người lặng yên bất động nằm trong lòng ta, gọi thế nào cũng không tỉnh lại...”

Cảm giác chạm đến thân thể lạnh như băng đó, hấn sợ hãi cực kỳ, vừa nói vừa cúi đầu hôn lên môi Lục Tu Văn.

Đối phương thế nhưng lại quay đầu lánh khai, hỏi hấn: “Su đệ, người rốt cuộc có thích ta hay không?”

Đoàn Lăng ngẩn ngơ.

Lục Tu Văn biến sắc, thất vọng nói: “Nếu không thích, ta đây phải đi thôi.”

Đoàn Lăng mất bao công sức mới tìm thấy y, sao có thể mặc cho người nọ rời đi?

“Thích...” Hấn siết chặt thắt lưng của Lục Tu Văn, kêu lên, “Su huynh, ta thích người.”

Lúc này, khuôn mặt của Lục Tu Văn mới giãn ra, mỉm cười với hấn.

Đoàn Lăng tim đập thành thịch, liềm lĩnh hôn lên.

Hai khóe môi còn chưa chạm vào nhau, hoa đào bốn phía liền cấp tốc héo rũ, trong nháy mắt chỉ còn lại những nhánh cây khẳng khiu. Mà Lục Tu Văn trong lòng hấn cũng lùi về phía sau một bước,

biểu tình lãnh đạm nhìn hắn mà nói: “A Lăng, người nhầm người rồi.”

Rõ ràng là ngữ khí của Lục Tu Ngôn.

Đoàn Lăng chợt thấy toàn thân trở nên lạnh lẽo.

Lúc hắn tỉnh giấc, đầu đầy mồ hôi lạnh, nhất thời không phân biệt được đâu là thực tại, đâu là mộng cảnh. Hắn ngẩng đầu, phát hiện Lục Tu Ngôn đang ngồi ở bên giường.

“Tu Ngôn? Người tại sao lại ở đây?”

Lục Tu Ngôn đáp: “Không nhớ sao? Ngày hôm qua người đang nói chuyện với ta, đột nhiên lại ngã xỉu.”

Đoàn Lăng cố gắng nhớ lại, bọn họ vốn là đang bàn chuyện hậu sự cho Lục Tu Văn, sau đó... Sau đó hắn đuổi khéo Ngụy thần y đi, lấy lệnh bài của giáo chủ ra trả lại cho Lục Tu Ngôn.

“Đúng rồi, lệnh bài đâu?” Đoàn Lăng lục lọi khắp nơi, “Khởi lệnh bài đó để đâu rồi?”

Lục Tu Ngôn đè lại tay hắn, nói: “Không cần tìm nữa, lệnh bài đang đặt ở chỗ đại ca ta.”

Tay Đoàn Lăng run lên, nhìn thẳng vào mắt đối phương hỏi: “Vì sao?”

Miệng Lục Tu Ngôn hé rồi lại khép, tựa hồ đang do dự có nên nói ra hay không. Dưới ánh mắt thúc giục của Đoàn Lăng, hắn cuối cùng cũng mở miệng: “Bởi vì người nói muốn vật quy nguyên chủ,

mà khỏi lệnh bài đó... Chính là do đại ca ta trộm từ bên người giáo chủ.”

Đoàn Lăng cảm thấy tai ù ù, hết như vào lúc không ngờ tới nhất lại bị người hung hăng đâm một kiếm, lục phủ ngũ tạng đều loạn thành một đống, đau đến chết đi sống lại. Hắn giơ tay lên, mơ hồ muốn che lại vết thương, nhưng máu ở nơi nhìn không thấy vẫn thoát ra từ khe hở, chảy dài không dứt.

Hắn thật hoài nghi, đây có phải lại là một cơn ác mộng khác?

Mỗi một chữ Lục Tu Ngôn nói hắn đều nghe hiểu, thế nhưng hợp cùng một chỗ, hắn lại không hiểu mình vừa nghe được cái gì.

“Người là nói, năm đó người đưa lệnh bài cho ta... Là Lục Tu Văn?”

Lục Tu Ngôn chậm rãi gật đầu: “Chuyện này ta về sau mới biết được. Ta đã đáp ứng đại ca, thay huynh ấy giữ bí mật này nhưng người hiện tại đã tạ thế, ta nói ra cũng không tính là vi phạm ước định.”

“Vì sao lại gạt ta?”

“Đại ca tự biết thời gian của mình không còn nhiều, sợ nói ra làm người thương tâm.”

Đoàn Lăng ngờ ngác nhìn về phía trước, lẩm bẩm: “Thế nào lại là y? Hồi đó y đối với ta không đánh thì lại mắng, hận không thể khiến ta chết quách đi, tại sao y lại đến cứu ta?”

“Đại ca đối đãi người làm sao, lẽ nào người còn không rõ? Chỉ tại lúc đó ở trong ma giáo, luôn luôn có rất nhiều điều thân bất do kỷ.

Đại ca là đồ đệ yêu của giáo chủ, trong giáo có bao nhiêu ánh mắt theo dõi y nếu y muốn đối tốt với người, cũng không thể biểu lộ quá rõ ràng.” Lục Tu Ngôn tiếp lời, “A Lăng, ta cho tới bây giờ đều coi người như bằng hữu, nếu người gặp nguy hiểm, ta sẽ dốc hết khả năng để giúp người. Thế nhưng đến mức chính mạng của mình cũng không cần, đánh cược tất cả để cứu người, chỉ có thể là đại ca của ta mà thôi.”

Mắt Đoàn Lăng khẽ động, hỏi: “Y trộm lệnh bài của giáo chủ, về sau thế nào?”

“Ta còn nhớ ngày đó, đại ca suốt buổi tối đều không trở về, đến tận lúc trời sắp sáng mới lạng lẽ vào phòng. Hai chân y mang xiềng xích, tóc cũng để xõa, bộ dạng không biết có bao nhiêu chật vật. Ta hỏi huynh ấy có chuyện gì, huynh ấy cái gì cũng không chịu nói, chỉ cười với ta, dáng tươi cười đó thực sự rất cổ quái. Ta lúc đó không rõ, nhưng hiện tại đã hiểu, y xác định người đã thoát hiểm rồi, nên mới cười như thế. Sau đó giáo chủ nổi trận lôi đình, nói là trong giáo có kẻ phản bội, sai người lục tung cả ngọn núi, đại ca cũng bị gọi đi tra hỏi, đến khi huynh ấy trở về...”

Đây nhất định là chuyện Lục Tu Ngôn không muốn nhớ lại nhất, hần nhắm chặt mắt, giọng nói khàn khàn: “Huynh ấy là bị người khiêng trở về. Sắc mặt huynh ấy trắng bệch, hàm răng cắn chặt, quần áo đều ướt đẫm mồ hôi. Ta chạy đến cầm lấy tay huynh ấy, mới phát hiện cánh tay mềm nhũn, không còn một chút khí lực nào – đại ca đã bị giáo chủ phế đi võ công.”

Đồng tử của Đoàn Lăng co rụt lại, thân thể trong nháy mắt như bị siết chặt, giống như đang chịu cực hình đau đớn nào đó. Qua một hồi lâu hần mới lấy lại được tinh thần, nhưng thanh âm vẫn còn run rẩy: “Thì ra là thế.”

Hắn đã từng truy vấn Lục Tu Văn vì sao y bị mất võ công, Lục Tu Văn đã trả lời thế nào? Thần sắc y vẫn như thường, hời hợt đáp lấy lệ, bất quá là luyện công tẩu hỏa nhập ma.

...Lục Tu Văn lại lừa hắn.

Đoàn Lăng cúi đầu nhìn ngực chính mình. Hắn rõ ràng không hề bị thương, nhưng không thể không lấy tay đè chặt lên đó. Chỉ sợ một giây buông lỏng, trái tim hắn sẽ vỡ vụn.

Hắn tưởng tượng dáng dấp ngày đó của Lục Tu Văn, nói: “Nếu không còn võ công, sợ rằng khó mà chống đỡ tại ma giáo.”

“Đúng vậy, đại ca từ trước đã đắc tội rất nhiều người, từ vị trí cao cao tại thượng rơi thẳng xuống, dĩ nhiên sẽ có người bỏ đá xuống giếng. Cũng may đại ca còn tinh thông độc cổ, giáo chủ luyện công gặp cửa ải khó khăn, cần được vật phụ trợ, đại ca chủ động chế thuốc cho hắn mới bảo toàn được huynh đệ chúng ta.”

Đoàn Lăng trong cổ họng nhẹ nhàng “A” lên một tiếng.

Việc này hắn đã nghe thấy Lục Tu Văn đề cập qua, y cũng không chế thuốc, mà là làm vật thí nghiệm cho giáo chủ các loại kịch độc trong cơ thể y chính là do nguyên nhân này mà có. Từ đó về sau y nhận hết ốm đau dần vật, cuối cùng thậm chí còn độc phát thân vong.

Lục Tu Ngôn đến giờ vẫn còn bị giấu diếm.

Suốt cả cuộc đời, tình cảm chân thành của Lục Tu Văn chỉ dành cho hai người bọn họ, nhưng cả hai đều bị y lừa gạt. Mà chính y thì sao? Mãi mãi đều không thể nói ra bí mật của mình, vào đêm giao thừa chết đi trong cô đơn tịch mịch.

Lục Tu Ngôn tiếp lời: “Sau đó ta gặp được mẹ của Thần Nhi, đại ca liền nghĩ cách giúp ta thoát khỏi ma giáo. Ta vốn muốn cùng đi với y, nhưng y đã tiếp xúc với độc dược trong thời gian dài, không cẩn thận mắc quái bệnh, y nói trong giáo có biện pháp trị bệnh của mình, nên muốn ở lại.”

Đoàn Lăng đột nhiên nghiêm túc: “Thật sự có sao?”

“Là đại ca xem sách cổ mà tra được, nhưng y cũng nói rằng, biện pháp này quá mức quái dị, căn bản không cứu được người.”

Đoàn Lăng “À” một tiếng, ngược lại cũng không đoán ra là thật hay giả. Bất quá Lục Tu Văn đã tạ thế, thật giả cũng không còn quan trọng.

“Theo ý của đại ca, việc này vốn nên tiếp tục gạt người, nhưng ta nghĩ đến cảm tình giữa người và huynh ấy dù sao cũng là đặc biệt, để cho người biết cũng tốt.”

Ánh mắt Đoàn Lăng hơi chớp động: “Đa tạ người.”

Hắn nói rồi từ trong lòng lấy ra một vật đưa cho Lục Tu Ngôn: “Đây là túi hương đại ca người tự mình sở chế, lúc đó hai mắt của y đã mù, nhưng vẫn cực kỳ cẩn thận lựa chọn hương liệu.”

Lục Tu Ngôn không nói lời nào, lập tức thắt vào bên đai lưng.

Đoàn Lăng mệt mỏi nhắm lại hai mắt.

Lục Tu Ngôn đứng dậy nói: “Ngụy tiên bối nói người đã quá mức mệt nhọc, hôm qua mới có thể đột nhiên té xỉu. Người hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi, ta không quấy rầy nữa.”

Đoàn Lăng gạt đầu, vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, lắng nghe tiếng bước chân đi ra của Lục Tu Ngôn. Suy nghĩ của hắn đã trở về tới mười năm trước, cái đêm đã cải biến số phận cuộc đời hắn.

Đủ mọi chi tiết đêm hôm đó, hắn đều nhớ kỹ nhất thanh nhị sở.

Hắn nhớ kỹ mình ngủ thẳng đến nửa đêm bỗng nhiên bị lay tỉnh, người nọ nắm chặt tay hắn chạy vào trong núi. Sương mù giăng khắp, ánh trăng chiếu qua làn sương rọi sáng bên rìa khuôn mặt y, trên người đối phương chỉ mặc một lớp áo đơn bạc, mái tóc dài đen thẫm trải dài phía sau đầu, bàn tay dính dính chút mồ hôi.

Tất cả đều là hoảng loạn mà gấp rút.

Từ đầu đến cuối người nọ chỉ cùng hắn nói vài câu, tiếng nói tựa hồ so với bình thường còn khàn hơn một chút, tiếp đó chính là nụ hôn rung động tâm can kia. Làn môi mềm mại vừa chạm đến, trái tim hắn liền đập thành thịch, rối loạn không tiết tấu.

Dưới ánh trăng mịt mờ cùng làn sương mù dày đặc, dung mạo người kia càng trở nên mờ nhạt.

Nhưng Đoàn Lăng chẳng bao giờ từng hoài nghi thân phận đối phương. Bởi vì Lục Tu Văn từ trước đến nay thủ đoạn độc ác, giáo chủ thu nhiều đồ đệ như vậy, y lại chỉ chăm chăm bắt nạt một mình hắn. Mà Lục Tu Ngôn trái lại đối xử ôn nhu, còn từng cho hắn thuốc trị thương.

Hắn hầu như không cần nghĩ ngợi, ngay lập tức nhận định người nọ là Lục Tu Ngôn.

Đoàn Lăng nhớ kỹ khi nụ hôn vừa dứt, người kia đã quay đi, hắn còn hô lên với tấm lưng kia: “Tu Ngôn, ta chắc chắn sẽ quay về cứu

người!”

Cước bộ đối phương ngừng lại, phảng phất như hơi lung lay, sau đó liền tiêu thất trong bóng đêm mịt mù.

Hiện giờ hồi tưởng lại, Lục Tu Văn khi đó cũng đã biết hẳn nhận sai người, thế nhưng khi y trở lại vẫn còn tươi cười với Lục Tu Ngôn. Thậm chí mười năm sau ma giáo bị diệt, y vẫn còn ở trong mật đạo chờ hắn.

Đoàn Lăng nhớ tới ngày ấy đi vào mật đạo, Lục Tu Văn một thân hắc y khẽ ngẩng đầu, thấp giọng ôn nhu nói với hắn: “A Lăng, người rốt cuộc đã tới rồi.”

Đoàn Lăng bỗng dựng cảm thấy chua xót trong lòng.

Thường ngày hắn lúc nào cũng có thể phân biệt được hai huynh đệ bọn họ, nhưng đến thời khắc trọng yếu như vậy lại nhầm lẫn. Chỉ vì sai lầm đó, hắn chẳng những đã sơ suất theo đuổi mười năm cuồng dại, mà còn trở mắt nhìn người yêu dấu chết trong lòng mình mà không hề hay biết.

Lục Tu Văn nói, y muốn tìm một người, mà trong mắt người đó y chính là độc nhất vô nhị.

— Y đến chết cũng đều không tìm được.

Khóe mắt Đoàn Lăng cay xè, hắn chậm rãi mở mắt ra, vươn tay tìm kiếm túi hương Lục Tu Văn cho hắn. Túi hương này từ khi y tự tay đeo cho hắn, Đoàn Lăng liền ngày ngày mang theo bên người, chưa bao giờ gỡ xuống.

Nhưng mấy ngày qua đã xảy ra quá nhiều chuyện, hắn còn chưa kịp nhìn kỹ, lúc này cầm trong tay ngắm nghía lại phát hiện túi hương này có nền đỏ, ở trên vụng về thêu một loại thủy điều. Loài này tên là uyên ương, nghe nói luôn luôn xuất hiện theo đôi, nếu một con biến mất, con kia cũng sẽ tương tự mà chết.

Không biết có phải do Lục Tu Văn yêu cầu quá vội vã hay không, Ngụy thần y mua về túi hương này, chỉ mới thêu xong một nửa, trên mặt hồ gợn sóng chỉ có một con uyên ương cô đơn đứng đó.

Đoàn Lăng kinh ngạc nhìn, ngón tay khẽ chạm lên một nửa còn lại trống trơn trên mặt nước, đáy lòng mờ mịt nghĩ, con còn lại đã đi nơi nào?

“Phịch—”

Âm thanh từ ngoài phòng truyền đến cắt đứt dòng suy nghĩ của Đoàn Lăng.

Dường như là có người đang di chuyển vật nặng nào đó, Đoàn Lăng sửng sốt, rồi lại nhớ ra hôm nay đã là sơ tứ (=ngày thứ 4) rồi, Lục Tu Ngôn từng nói qua muốn đưa Lục Tu Văn đi mai táng. Hắn vội vàng xoay người xuống giường, chạy đến nơi phát ra âm thanh. Tới đại sảnh nhìn nhìn, hắn liền thấy quan tài hôm trước mới mua đang để ở giữa phòng, y như vức sâu tối om, Lục Tu Văn vô thanh vô tức đang nằm ở bên trong. Lục Tu Ngôn và Ngụy thần y hợp lực đẩy nắp quan tài, chuẩn bị đóng lại.

Một khi quan tài đóng nắp, hắn sẽ không còn thấy được Lục Tu Văn nữa.

Đoàn Lăng hét to một tiếng, cảm thấy khí huyết trong cơ thể bốc lên, trong miệng gợn lên vị tanh của máu nhưng hắn không hề quan tâm, đột nhiên nhảy lên, một chưởng chặn lại nắp quan tài.

Lục Tu Văn và Ngụy thần y không có võ công, bị chưởng phong của hắn đảo qua như bị đẩy một phát, song song ngã nhào trên mặt đất. Ngụy thần y lập tức chửi ầm lên, Lục Tu Ngôn thì kinh ngạc: “A Lăng, người làm gì vậy?”

Đoàn Lăng không để ý đến hắn, khom người ôm Lục Tu Văn lên.

Hắn đã nhiều ngày chưa từng hảo hảo dưỡng sức, mới vừa rồi lại cường nạnh đề nội kinh, cổ họng đã cảm thấy một ngum tanh nồng, một tia máu chảy dọc theo khóe miệng. Hắn sợ làm bẩn khuôn mặt Lục Tu Văn, liền dùng ống tay áo lau sạch, cúi đầu ngưng mắt nhìn người trong lòng.

Lục Tu Ngôn đứng lên nói: “A Lăng, ta biết trong lòng người khổ sở, nhưng đại ca của ta đã mất rồi, người... người hãy để y an nghỉ đi.”

Đoàn Lăng thế nhưng vẫn ôm chặt Lục Tu Văn không buông, đến ánh mắt cũng không nỡ dời đi, thấp giọng nói: “Chờ một chút nữa thôi, ta muốn nói với y vài câu.”

Giọng hắn hơi khàn khàn, thấp thoáng có ý van nài.

Lục Tu Ngôn cũng mềm lòng, hơi do dự một chút rồi nháy mắt với Ngụy thần y, cùng đối phương đi ra ngoài.

Trong đại sảnh liền trở nên im ắng, chỉ còn có hai người bọn họ.

Đoàn Lăng có rất nhiều điều còn chưa kịp nói cho Lục Tu Văn, nhưng đến khi chân chính bình tĩnh lại, hấn lại không biết nên nói cái gì. Suy tư một chút, hấn dứt khoát để Lục Tu Văn tựa trên vai mình, sau đó lấy tay chậm rãi chải vuốt mái tóc đen nhánh của y.

“Nếu hồi đó người không cứu ta, hiện tại đã lên làm ma giáo giáo chủ rồi. Tính tình người như vậy, nếu như ngồi trên vị trí kia, không biết sẽ phong hoa tuyết đại đến cỡ nào.”

“Có lẽ nếu mười năm sau gặp lại, người liền nói ngay cho ta biết rõ chân tướng, ta cũng có thể mang người đi tìm thân y sớm hơn một chút. Người tự biết mình không còn sống được bao lâu, sợ ta biết sẽ thương tâm, vậy bản thân người có thương tâm hay không?”

“Phong cảnh trên núi Lạc Hà rất đẹp, ta dựng một gian nhà trúc tại đó, ở bên cạnh người có được không?”

“Người thích hoa đào, ta sẽ trồng ngay trên núi cả một rừng đào, đợi đến khi hoa nở, ta bẻ một cành đẹp nhất cho người.”

Đoàn Lăng thấp giọng thì thầm, tâm tình cả một đời đều nói hết. Sau đó, hấn cầm một lọn tóc đen của Lục Tu Văn, lấy tay làm đao, dụng lực cắt xuống. Hấn mở túi hương thêu dở kia ra, đem lọn tóc đen cẩn thận cất vào trong.

“A Lăng, đã xong chưa?” Lục Tu Ngôn chờ đã lâu, bắt đầu gõ gõ ngoài cửa.

Thời gian bên nhau quá ngắn ngủi, nhưng Đoàn Lăng có luyện tiếc cỡ nào cũng vẫn phải đặt Lục Tu Văn vào quan tài. Hấn nhìn dung nhan người nọ như đang ngủ say, những ký ức ngày xưa cứ lần lượt hiện ra trước mắt, thoáng cái mắt hấn đã ngập nước.

Hắn hé miệng, thốt ra câu nói mà Lục Tu Văn sinh thời vẫn muốn nghe, nhưng lại chẳng bao giờ nghe được.

“Sư huynh, ta thích ngươi.”

Nước mắt của hắn từng giọt từng giọt rơi xuống, đọng lại trên khuôn mặt Lục Tu Văn.

Lệ thủy nóng hồi vừa ly khai viền mắt liền trở nên lạnh lẽo, cũng như thi thể của Lục Tu Văn.

Đoàn Lăng không hề để tâm, hắn chỉ cúi mình xuống, tựa như đêm đó mười năm trước, khi Lục Tu Văn dưới ánh trăng hôn môi hắn, nhẹ nhàng chạm vào đôi môi băng lãnh mà đấng chát kia.

Bị Đoàn Lăng quấy rầy như thế, Lục Tu Ngôn mất thêm một ngày mới được mang thi thể Lục Tu Văn về. May mà trời mùa đông rất lạnh, nếu nhiệt độ ấm hơn một chút, thi thể của y đã bị hư từ lâu.

Đoàn Lăng hôm trước còn nôn ra máu, nhưng hắn không chịu ở lại nhà Ngụy thần y tu dưỡng, nằng nặc muốn đi theo, tự mình tiễn Lục Tu Văn an táng tại núi Lạc Hà. Suốt dọc đường, hắn cưỡi ngựa đi bên cạnh linh cửu, liên tục quay đầu lại, phảng phất như có thể xuyên qua quan tài vừa nặng vừa dày nhìn thấy được người nằm bên trong.

Lục Tu Ngôn thấy vậy, trong lòng rất lo lắng, chỉ sợ hắn tương tự thành tật, nháo ra sự cố gì đó thì khổ.

Cũng may Đoàn Lăng coi như bình tĩnh, thỉnh thoảng hỏi Lục Tu Ngôn chút tình hình ở núi Lạc Hà, tựa hồ hạ quyết tâm sống một mình trên núi, làm bạn với nấm mồ của Lục Tu Văn.

Lục Tu Ngôn lựa lời khuyên bảo: “Người trên còn có phụ mẫu cao đường, lẽ nào cả đời cũng không cưới vợ sinh con?”

Đoàn Lăng bình tâm tĩnh khí đáp: “Ta cũng không phải là con trai độc nhất trong nhà, dĩ nhiên có huynh trưởng nối dõi tông đường, không cần lo lắng việc này.”

Lục Tu Ngôn thấy hấn kiên trì, lại nghĩ ngày rộng tháng dài, tình cảm sâu đậm đến thế nào cũng sẽ dần dần tiêu tán, không khuyên tiếp nữa.

Hai người đi đường rất chậm, đêm đến cũng chưa gặp thôn trang tiều *** nào, chỉ có thể nghỉ ngơi ngoài vùng hoang dã.

Đoàn Lăng giục ngựa lên đi song song với Lục Tu Ngôn, thương nghị việc ngủ ngoài trời với hấn, quan trọng hơn là sợ quan tài của Lục Tu Văn bị ẩm thấp, muốn tìm một nơi ổn thỏa.

Lục Tu Ngôn dĩ nhiên không có dị nghị.

Hai người đang nói chuyện, chợt thấy có người cưỡi ngựa đi qua sơn đạo, phóng tới trước mặt bọn họ. Người đó một thân hắc y, vành mũ hạ xuống cực thấp, trong đêm tối không nhìn rõ được tướng mạo.

Lục Tu Ngôn sợ đụng phải đối phương, thúc ngựa chạy lệch qua một bên. Lúc hai người đi sát cạnh nhau, tay người nọ chợt lóe, bắn ra một mũi ám khí đánh thẳng vào ngựa của Lục Tu Ngôn.

Con ngựa bị đau, hí một tiếng thật dài, phát điên chạy nổi gió cuồn cuộn.

“Tu Ngôn!”

Đoàn Lãng kêu lên, đầu tiên là vung roi quát về phía kẻ đánh lén, thấy gã chạy trốn chết mới giục ngựa đuổi theo Lục Tu Ngôn. Hắn đang cưỡi một con tuấn mã, bản thân cũng giỏi cưỡi ngựa, không bao lâu liền bắt kịp.

Ngựa của Lục Tu Ngôn đã phát cuồng, Đoàn Lãng vung tay bắt lấy thất lưng đối phương, lôi người sang bên ngựa của mình: “Tu Ngôn, ngươi không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Lục Tu Ngôn bị một phen kinh hồn thoát vía, thật vất vả mới ổn định chỗ ngồi, nói, “Người vừa nãy rất kỳ quái, bình thủy tương phùng(=tình cờ gặp nhau), tại sao đột nhiên xuất thủ với ta?”

Đoàn Lãng đầu tiên nghĩ đến là kiếp đạo (=cướp ven đường), sau lại nghi ngờ người trong ma giáo, nhưng bất luận là loại nào, không có lý nào vừa ra tay đã làm ngựa của Lục Tu Ngôn sợ chạy mất, trừ phi... Mục tiêu của đối phương không phải là Lục Tu Ngôn...

Đoàn Lãng nheo mắt, nhớ tới trước khi gã kia bắn ra ám khí, từng liếc qua quan tài của Lục Tu Văn.

“Không ổn! Là kế điệu hổ ly sơn!”

Sắc mặt hắn đại biến, ngay lập tức quay đầu ngựa, vọt trở lại đường cũ. Tiếng vó ngựa rầm rập lướt nhanh như gió, Lục Tu Ngôn chóng mặt đến nỗi cảm giác như xương cốt tứ chi đều loạn xạ. Nhưng dù chạy thẳng một mạch, bọn họ cũng đã trì hoãn rất lâu chờ đến khi hai người trở về chỗ cũ, người vừa nãy đã sớm biến mất tăm.

Thế nhưng, quan tài của Lục Tu Văn bị mở toang.

Nắp quan tài lăn lóc ở một bên, phía trên đầy vết tích đao kiếm.

Đoàn Lăng xoay người xuống ngựa, trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi khó hiểu, một bước cũng không dám tiến lên.

Lục Tu Ngôn cũng nhảy xuống ngựa, vừa sợ vừa tức nói: “Kẻ kia rốt cục chui từ đâu ra vậy, tại sao lại động vào quan tài của đại ca?”

Hắn tiến đến gần vài bước, thấy rõ hiện trạng trong quan tài, không tự chủ được ngã sụp xuống, kêu lên: “Đại ca!”

Đoàn Lăng cả người run lên, phía sau lưng lạnh lẽo một mảnh.

Hắn cuối cùng cũng đi tới bên cạnh quan tài, chỉ liếc mắt nhìn vào bên trong một cái, liền tựa như rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Trong quan tài, máu tươi văng khắp nơi.

Lục Tu Văn vẫn mặc kiện xiêm y hắc sắc, nhưng cần cổ trắng nõn giờ đã huyết nhục lẫn lộn, mà đầu của y – đã không cánh mà bay mất rồi.

Nói lại một lần nữa nha, đảm bảo HE nha A

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 13

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Tháng sáu sơ tam (=mùng 3/6), chính là thời điểm nóng nhất trong năm.

Ngoài trời không có gió, đến ve sầu trên cây cũng ủ rũ phờ phạc.

Đoàn Lăng ở trong rừng luyện kiếm từ sáng sớm tinh mơ.

Hắn đang luyện Tật phong kiếm pháp của Đoàn gia, một bộ kiếm chiêu tật như vận phong (=nhanh như gió cuốn) mỗi khi xuất ra, phảng phất bốn phương tám hướng đều là kiếm ảnh. Người luyện kiếm thần tình lãnh đạm, ánh mắt so với kiếm quang còn sắc bén hơn. Mũi kiếm như cắt gió, phóng đến chỗ nào cũng đều âm vang vun vút. Lúc thu chiêu, cổ tay hắn đột nhiên khẽ đảo, trở tay phi kiếm ra ngoài.

Trường kiếm bay nhanh, “Phập” một tiếng cắm vào thân cây đằng sau hắn.

Liền có một tiếng “A,” thanh niên vốn đang trốn sau thân cây sợ hãi kêu lên, liếc trộm về phía chuôi kiếm vẫn còn rung rung không ngừng, vỗ ngực than thở: “Đoàn đại ca, người đã sớm phát hiện ra ta sao?”

Đoàn Lăng liếc nhìn đối phương, đáp: “Nếu không phải như vậy, một kiếm kia đã xuyên qua yết hầu của ngươi rồi.”

Liễu Dật nghĩ lại mà sợ, rụt cổ lại cười trừ: “Công phu của Đoàn đại ca thực sự là càng ngày càng cao a.”

Đoàn Lăng vươn tay, lau đi mồ hôi trên trán.

Tướng mạo hấn thường ngày cực kỳ tuấn tú, chỉ là ánh mắt lạnh đến thấu xương, tựa như một lưỡi kiếm đã rút ra khỏi vỏ, sắc lẹm khiến người không dám nhìn thẳng.

Liễu Dật âm thầm thở dài, nghĩ thầm Đoàn đại ca hồi xưa vốn không hề như vậy, nhưng từ nửa năm trước...

“Trước khi ta đến đây, đã đi qua bá tử mộ phần của Lục đại ca.”

Khóe miệng Đoàn Lăng hơi cứng lại, hấn lặng đi một chút rồi mới nói: “Ừ, hai người các ngươi thập phần hợp ý, thấy ngươi hấn là y rất vui mừng.”

“Đáng tiếc khi đó ta phải đi theo sư phụ đến Lạc Dương, không gặp được Lục đại ca lần cuối.”

Đoàn Lăng không muốn nói thêm về vấn đề này nữa, hấn bước qua nhổ kiếm xuống rồi nói: “Vào trong nhà ngồi đi.”

Gian nhà này là hấn mới xây năm nay, ngay bên cạnh là một rừng đào, nếu đợi đến mùa xuân, mở cửa sổ ra là có thể thấy cả trời ngập hoa đào.

Đoàn Lăng luyện kiếm đổ một thân đầy mồ hôi, bởi vậy trước tiên hấn đi thay quần áo, sau đó rót trà cho Liễu Dật: “Ngươi hôm nay

sao lại tới đây?”

“Suốt ngày phải ru rú trên núi luyện kiếm, ta buồn chán chết đi được, nhân tiện Đoàn đại ca người ở sơn cốc này cũng gần, ta đến đây chơi vài ngày.” Thời tiết quá nóng nực, Liễu Dật một hơi đã uống cạn cốc trà, lại nói tiếp, “Trên đường tới đây, ta nghe nói trên giang hồ lại xảy ra một vụ án mạng nữa.”

“Hửm?”

“Lần này là Nhị công tử nhà Kim Lăng Vương gia. Nghe nói hắn là kẻ thích trắng hoa, buổi tối ngày đó gặp chuyện không may, nguyên bản là ở trên thuyền hoa tầm hoan mua vui, ngờ đâu sáng hôm sau nhìn lại, hắn đã bỏ mạng từ lúc nào rồi. Cũng giống với các nạn nhân trước, thủ cấp của hắn cũng bị cắt đi.”

Đoàn Lăng trong nháy mắt liền siết chặt nắm tay, rồi lại chậm rãi buông ra, nói: “Đây rõ ràng là do ma giáo làm.”

“Đúng vậy, từ năm ngoái đến bây giờ, đã lần lượt chết mười mấy người rồi. Đoàn đại ca, người nói bọn ma giáo yêu nhân đó muốn nhiều thủ cấp như vậy làm gì?”

Đoàn Lăng trầm mặc không đáp.

Liễu Dật thấy người kia sắc mặt khó coi, mới nhớ tới Lục Tu Văn tuy là chết vì bệnh, nhưng sau khi y mất không lâu, thi thể cũng bị người trong ma giáo phá hoại hiện tại mặc dù đã hạ táng, nhưng thân xác trong mộ cũng không còn đầy đủ. Hắn hồi hận chính mình lỡ miệng, lúng ta lúng túng chỉ biết cầm đầu tạt rót uống, chẳng bao lâu đã cạn sạch cả một bình trà. Chịu không nổi im lặng kéo dài, hắn liền lấy tay vung vẩy làm quạt, nói: “Bọn ma giáo yêu nhân này

thật xảo quyệt, năm ngoái Minh chủ tại Lạc Dương mở võ lâm đại hội, mục đích chính là để đối phó bọn họ. Không ngờ rằng tân tân khổ khổ tra xét suốt nửa năm, đến cái bóng của Tả hộ pháp kia cũng không dò ra nổi.”

Đoàn Lăng cuối cùng cũng mở miệng: “Từ xưa tà đã bắt thắng chính, chỉ cần bọn chúng tiếp tục hại người, chung quy sẽ có một ngày giấu đầu lòi đuôi.”

Liễu Dật biết đối phương vẫn luôn luôn truy tra việc này, nhin không được hỏi: “Đoàn đại ca đã có đầu mối gì sao?”

“Người nói thử xem, một kẻ chuyên tâm báo thù, oán hận sẽ lên đến đỉnh điểm vào lúc nào?”

Liễu Dật trở mắt ngờ ngạc, nhất thời không nghĩ ra.

Đoàn Lăng tiếp lời: “Còn nhớ không, chúng ta năm đó đánh vào ma giáo khi nào?”

“Ta vẫn nhớ kỹ nhất thanh nhị sở, đó là vào tháng tám sơ bát (=ngày 8/8)...” Liễu Dật nói đến đây, đột nhiên nhãn tình sáng rực, “Là ngày giỗ của giáo chủ!”

“Đúng, dù ta chưa gặp qua Tả hộ pháp, nhưng xét tâm tính của hắn, kẻ này sẽ không mãi chui rúc trong góc tối đâu. Tới ngày giỗ của giáo chủ, sợ rằng sẽ có động tác lớn mật.”

“Đến lúc đó chẳng lẽ không phải lại có một hồi ác chiến?”

Đoàn Lăng hừ một tiếng, cúi đầu chậm rãi lau chùi thanh trường kiếm của hắn, bên khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười: “Ta đây cầu còn không được.”

Đáy mắt hần không có chút tiểu ý, ngược lại sát khí dày đặc.

Liễu Dật rung mình, nghĩ thầm từ sau khi Lục Tu Văn mất, Đoàn Lăng dường như biến thành một con người khác.

Hai người lại nói vài câu chuyện phiếm, cùng ăn bữa trưa. Buổi chiều, Đoàn Lăng tiếp tục luyện công, Liễu Dật thì không chịu khó như thế, tự mình xuống núi đến nhà Lục Tu Ngôn la cà.

Cứ như vậy vài ngày trôi qua, trên giang hồ truyền đến tin tức, rằng có người phát hiện tung tích của dư nghiệt ma giáo.

“Mà lại còn ngay gần tổng đàn của ma giáo trước kia. Nơi đó sớm đã bị hỏa thiêu thành một mảnh đất trống, lẽ nào lại bị người ma giáo lợi dụng?”

Đoàn Lăng trầm ngâm: “Bắt đầu từ nơi nào, nên kết thúc ở nơi đó. Xem ra đây là địa điểm quyết chiến mà Tả hộ pháp lựa chọn.”

“Đoàn đại ca hoài nghi đây là một cái bẫy?”

“Có phải bẫy hay không, chẳng phải đến liền biết sao.” Đoàn Lăng cũng không nói thêm gì nhiều, chỉ tiếp lời, “Ta đi thu thập một chút đồ, ngày mai sẽ lên đường.”

Liễu Dật vội vã kêu lên: “Ta cũng cùng đi!”

“Người... Rất nguy hiểm đấy.”

“Sự phụ ta chắc chắn cũng sẽ đi, trên đường hội hợp với sự phụ là được.”

Đoàn Lăng cũng biết trình độ võ công của sự phụ Liễu Dật, liền cũng không nhiều lời nữa, xoay người vào nhà thu thập vài bộ y

phục. Sau đó hắn cầm một bầu rượu ra cửa, đi thẳng vào sâu trong rừng đào.

Những cây đào này là hắn nửa năm trước vừa mới trồng, ở cuối đường có một phần mộ mới lập, chỉ dựng một tấm bia đá đơn sơ. Vào lúc hoàng hôn, từ nơi đây có thể thấy mỹ cảnh dương quang sáng bừng khắp bầu trời.

Đoàn Lăng lấy bầu rượu ra, trút hết rượu xuống trước phần mộ, lẩm bẩm: “Ta phải đi ra ngoài một chuyến.”

“Lần này không thể không đi, dù sao... của người còn đang ở trong tay bọn chúng.”

“Bất quá người yên tâm, tối đa hai tháng ta sẽ trở về.”

Đoàn Lăng cúi người xuống, hướng về phía bia mộ băng lãnh mà nở nụ cười, ngữ khí ôn nhu như đang thì thầm với tình nhân: “Chờ xong chuyện này, ta sẽ trở về với người, chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa.”

Phân cách tuyến đây, đoạn này buồn ghê, nhan sắc của tuổi dường như cũng tàn phai theo cảm xúc luôn òi TT^TT

Liễu Dật một mình nghênh ngang đi dạo trên đường.

Hắn chui vào ngõ đông mua hạt dẻ rang đường, lại ghé vô ngõ tây mua bánh bao thịt, trên đường còn đứng xem tạp kỹ đầu phố, chạy ngang chạy dọc cả buổi đến nỗi hai cái đùi đều đau buốt. Hắn ngồi xổm xuống bên cạnh đường, vừa xoa bóp chân vừa nhỏ giọng oán giận: “Đoàn đại ca, ta đi một mình lâu như vậy, tại sao còn chưa có người ma giáo cắn câu?”

Sau lưng hắn vang lên một tiếng cười nhạt.

Tiếp theo liền thấy Đoàn Lăng nhẹ nhàng từ trên nóc nhà nhảy xuống, đứng bên cạnh hắn nói: “Nếu trúng kế dễ dàng như vậy, mấy tên này cũng quá dễ đối phó.”

Hai người bọn họ sau khi nhận được tin liền lập tức ly khai sơn cốc, chạy ngày chạy đêm, đến hôm nay chỉ còn cách ma giáo tổng đàn mười ngày lộ trình. Suốt dọc đường, họ lại nghe được không ít chuyện chính đạo nhân sĩ đi trừ ma giáo gặp mai phục.

Việc này nhìn như là ma giáo dư nghiệt để lộ hành tung, kỳ thực đối phương đang giăng một cái lưới lớn, chờ bọn họ tự chui đầu vào rọ. Nhưng rất nhiều người có huyết hải thâm cừu với ma giáo, thậm chí thi thể của thân nhân cũng bị tổn hại, cho dù biết rõ ở đây có trá cũng không thể không đi.

Có thể đây chính là cục diện mà tên Tả hộ pháp kia muốn thấy.

Đoàn Lăng lắc đầu cười khổ, nghĩ thầm, không phải chính hắn cũng như vậy sao?

Liễu Dật trái lại lạc quan hơn nhiều, hắn nghĩ hai người bọn họ cũng là mục tiêu của ma giáo, bởi vậy đề xuất kế hoạch lấy chính bản thân mình làm mồi nhử, Đoàn Lăng đi theo âm thầm bảo hộ. Đáng tiếc hắn một người độc hành hồi lâu, mãi không có kẻ nào mắc câu.

Đoàn Lăng vỗ vai Liễu Dật đang có chút nhụt chí, nói: “Thời gian không còn sớm nữa, người về khách *** nghỉ ngơi trước đi.”

Liễu Dật không cam lòng: “Nếu không, ngày mai thử lại xem?”

“Sự phụ người sắp tới rồi, chờ hán đến rồi tính tiếp.”

Nhắc tới sự phụ, Liễu Dật lập tức hét cái kinh.

Đoàn Lăng không tiếp tục ẩn thân nữa, cùng Liễu Dật đi đến khách ***.

Lúc này là vào thời điểm hoàng hôn, sắc trời tương đối u ám. Đoàn Lăng đi một lúc, chợt thấy một người quẹo qua góc đường. Người này mái tóc đen nhánh, khuôn mặt trắng nõn, tuy rằng chỉ thoáng qua nửa sườn mặt, thế nhưng dưới ánh mặt trời lờ mờ, hán vẫn cảm thấy cực kỳ giống người nào đó.

Đoàn Lăng bỗng nhiên giật thót, nhất thời đã quên mình đang đi đâu, lập tức đuổi theo bóng lưng người kia.

Trên đường người đến người đi, thập phần náo nhiệt.

Tại nơi phố phường đông đúc này, Đoàn Lăng không thể sử dụng võ công, rất nhanh đã bị đám đông chặn đường nhìn, chạy khắp hai con phố cũng không tìm được hình bóng người nọ. Hán bất buộc phải dừng cước bộ, mờ mịt nhìn quanh bốn phía, trước mắt xẹt qua một khuôn mặt xa lạ, so với người nọ trong lòng hán không hề có chút tương tự nào.

Liễu Dật lúc này đã đuổi kịp, hỏi: “Đoàn đại ca, người làm sao vậy? Có phải phát hiện người của ma giáo rồi không?”

“Không phải.” Đoàn Lăng khoát tay áo, hỏi lại, “Người vừa rồi có thấy...”

Hán nói đến phân nửa liền dừng lại, chỉ cảm thấy trong miệng đắng ngắt, không biết phải tiếp lời ra sao. Lục Tu Văn đã mất từ lâu,

sao có thể gặp ở nơi này?

“Thấy cái gì?”

“Không có gì, là ta nhận nhầm người.”

Đoàn Lăng nói thêm vài câu để lấp liếm, đưa Liễu Dật quay về khách *** xong, chính mình lại không vào trong nghỉ ngơi, mà như trước loanh quanh trên đường vô mục đích.

Lục Tu Văn đã tắt thở trong lòng hấn.

Hấn ôm y, từ khi trời còn tối đen đến tận hừng đông, tự mình nhận thấy thân thể trong lòng từ ấm áp trở nên lạnh lẽo.

Trên đời dĩ nhiên không hề có phép khai tử hoàn sinh.

Dù có người dung mạo giống y đi chẳng nữa, cũng đều là vô nghĩa. Lục Tu Ngôn chẳng lẽ không giống y hay sao? Nhưng vĩnh viễn cũng không thể thay thế y.

Đoàn Lăng nghĩ tới đây, tâm tình rối loạn cuối cùng cũng bình ổn trở lại.

Nhưng trong lòng hấn vẫn luôn tồn tại một mối nghi hoặc. Vào cái ngày mà bọn họ đem linh cữu của Lục Tu Văn lên núi Lạc Hà, có người của ma giáo ám toán giữa đường, dẫn dụ hấn và Lục Tu Ngôn, lấy đi thủ cấp của Lục Tu Văn. Hấn lúc đó nộ cấp công tâm, chỉ cho rằng Tả hộ pháp muốn trừng phạt Lục Tu Văn vì đã phản bội ma giáo nhưng sau khi tỉnh táo lại, hấn mới phát hiện một số điểm đáng ngờ. Một là Lục Tu Văn đã chết lâu ngày, không có khả năng chảy nhiều máu đến vậy hai là hấn đã từng ngày ngày ôm Lục Tu

Văn, thật phần quen thuộc thân thể y, mà thi thể không đầu kia...
Lại có gì đó không bình thường.

Lẽ nào có người cố ý đánh tráo thi thể Lục Tu Văn?

Đây là vì mục đích gì?

Bất luận chân tướng là như thế nào, chỉ có ma giáo Tả hộ pháp mới có thể giải đáp cho hấn.

Sắc trời tối dần, người đi trên đường cũng từ từ ít đi. Đoàn Lăng suy nghĩ quá mức chuyên chú, bất tri bất giác đã đi tới một nơi vắng vẻ.

Nửa năm qua hấn cần cù luyện võ, công pháp ma giáo cũng tiến thêm một tầng, thính giác tất nhiên đã vượt xa người thường. Chỉ mới đi vài bước, hấn liền nghe thấy phía sau truyền đến tiếng động cực nhỏ, dường như có người lén lút theo dõi.

Đoàn Lăng nhếch mi, nghĩ thầm kế hoạch của Liễu Dật không thành công, chính hấn ngược lại bị người bám theo. Hấn lập tức tĩnh lại, giả vờ không hề phát hiện ra cái gì, tiếp tục đi trên đường một hồi, sau đó lộn trở lại khách ***.

Người theo dõi hấn tựa hồ cũng không dự định động thủ, chỉ đứng ngoài cửa sổ dò xét liên xoay người ly khai.

Đoàn Lăng nghe thấy tiếng bước chân rời đi của đối phương, lại đợi trong chốc lát mới mở cửa sổ nhảy ra ngoài, đuổi theo người nọ nhưng vẫn giữ khoảng cách xa xa. Trình độ khinh công của hấn rất cao, phương pháp ẩn giấu khí tức cũng thuần thực, hấn y nhân kia căn bản không hề phát hiện, loanh quanh trong thành mấy vòng, cuối cùng chạy về một khu đại trạch.

Tòa nhà này bề ngoài rách nát, có vẻ như bị bỏ hoang đã lâu, rất nhiều năm không người ở. Đoàn Lăng theo hắc y nhân kia leo tường mà vào, liền thấy phong cảnh bên trong thật xa hoa đình đài lầu các, lưu thủy giả sơn tự nhiên không cần nhắc tới, giữa vườn còn có một hồ nước nhân tạo. Bên hồ trồng đủ loại kỳ hoa dị thảo, giữa hồ còn xây một cái đình, mái cong bốn góc, cực kỳ tinh nhã.

Đoàn Lăng giấu mình sau thân cây, thấy trong đình có ánh đèn sáng, mơ hồ có thể nhìn ra có người ở trong đình uống rượu.

Thời tiết nóng nực như vậy, chỉ có một tia gió nhẹ lướt trên mặt hồ. Hai bên đình đặt hai khối băng thật to, bốc lên hàn khí mỏng manh, khiến người ta vừa nhìn đã không còn cảm thấy cái nắng gắt của mùa hè.

Hắc y nhân theo dõi Đoàn Lăng cũng không dám đi vào trong đình, chỉ quỳ rạp xuống bên hồ, cất cao giọng: “Thuộc hạ bái kiến Tả hộ pháp.”

Đoàn Lăng cả kinh thầm nghĩ, nguyên lai người này chính là Tả hộ pháp?

Người trong đình ngòai quay lưng về phía Đoàn Lăng, bởi vậy không thể thấy được dung mạo. Nhưng hắn nhìn dáng lưng thẳng tắp của người kia, tay đối phương mân mê tách trà mặc ngọc (=làm bằng ngọc màu đen), cảm giác hắc càng thêm hắc, bạch lại càng bạch, tôn lên vẻ trắng nõn như ngọc của bàn tay kia.

Tả hộ pháp nhẹ nhàng ứng một tiếng đáp lại, tiếng nói khàn khàn, nghe không ra tuổi tác thế nào. Đối phương khẽ nhắc tay phải lên, hỏi: “Sự tình đã đến đâu rồi?”

Hắc y nhân lập tức trả lời: “Thuộc hạ đã tìm hiểu rõ ràng, hai người kia một người họ Liễu, một người họ Đoàn. Họ Liễu chính là đệ tử phái Thanh Sơn, võ công thường thường, không đủ để gây sóng gió. Họ Đoàn kia tên đầy đủ là Đoàn Lăng, cũng là kẻ hời đố đã sát hại Hữu hộ pháp.”

Tả hộ pháp nghe xong, lập tức cười lớn: “Ha ha, giết tốt lắm.”

Dứt lời liền ngửa đầu uống cạn chén rượu.

Thiên Tuyệt giáo phe phái phức tạp, hai vị hộ pháp Tả – Hữu từ trước đến nay vốn bất hòa, đối phương cười như điên cũng chẳng có gì lạ. Chẳng qua tiếng cười này thật quái dị, nghe vào trong tai cảm giác có chút thô thiển.

Cười xong, Tả hộ pháp chuyển động cái chén trong tay, thủ pháp y hệt như phóng ám khí, đánh vào trên người hắc y nhân bên hồ.

Tiếng động vừa dứt, hắc y nhân đã ngã xuống đất, phun ra một búng máu: “Tả hộ pháp... Tại sao...”

“Đồ vô tích sự!” Tả hộ pháp cười lạnh, “Ta bảo người đi thám thính hai kẻ kia, đã làm không xong còn tự khen mình, bị người cản trở cũng không biết, còn muốn dẫn hấn tới chỗ ta đây. Ha, dám thay ta mở cửa đón khách sao?”

Đoàn Lăng cả người chấn động, giờ mới biết mình đã bị lộ. Tại địa bàn của kẻ khác, có trốn tránh tiếp thế nào cũng vô ích, hấn thẳng thản thoải mái bước ra, chấp tay nói: “Tại hạ Đoàn Lăng, đêm khuya bái phỏng, xin lỗi đã quấy rầy các hạ.”

“Nguyên lai là Đoàn đại hiệp.” Tả hộ pháp lại thay đổi ngữ khí, cười nói, “Người tới là khách, Đoàn đại hiệp không bằng đến đây

cùng ta uống một chén?”

Đoàn Lăng tất nhiên từ chối.

Tả hộ pháp nói: “Đoàn đại hiệp tuổi còn trẻ, đã có thể chính tay đâm Hữu hộ pháp của giáo chúng ta. Lòng ta thập phần bội phục, đáng tiếc...”

Người kia cố ý thờ dài.

Đoàn Lăng hỏi lại: “Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc chính là, cái gọi là chính đạo nhân sĩ, hơn phân nửa là hạng người mua danh chuộc tiếng, những người có bản lĩnh thực sự trái lại cứ bị mai một dần. Đoàn đại hiệp nếu có thể đầu nhập vào Thiên Tuyệt giáo ta, lại sẽ không như thế. Đợi ta tương lai khôi phục thánh giáo, ngồi trên ngôi vị giáo chủ, vị trí Tả Hữu hộ pháp đều cho người tự chọn.”

Đoàn Lăng không ngờ được đối phương lại có dã tâm như vậy, càng không nghĩ tới chính mình lại được mời chào, ngược lại có chút dở khóc dở cười: “Đa tạ các hạ nâng đỡ, bất quá ta từ lâu đã thề, cả đời này đối với ma giáo không đội trời chung.”

Ngữ khí hần cứng rắn không thể xoay chuyển, Tả hộ pháp cũng không tức giận, chỉ nói: “Từ trước, trong giáo xác thực có không hề ít kẻ làm điều ngang ngược, nhưng chờ ta lên làm giáo chủ, tất cả sẽ khác.”

“Người muốn làm giáo chủ, hiện tại cũng có thể tại vị luôn mà.”

“Không được, ta chưa thay giáo chủ cũ báo thù, làm sao có thể phục chúng?”

Đoàn Lăng hừ lạnh: “Đã như vậy, ta càng không thể trợ Trụ vi ngược.”

(Trợ Trụ vi ngược: thấy người làm sai không khuyên răn ngược lại còn dung túng hòa theo. Điển tích lấy từ Phong Thần diễn nghĩa, Trụ vương là vị vua cuối cùng của nhà Thương, do bị hồ ly tinh Đát Kỷ mê hoặc mà làm những điều tàn ác, bạo ngược khiến dân chúng lầm than)

Tả hội pháp tự châm tự ẩm, rót cho chính mình một chén rượu, tiếc hận nói: “Ta thành tâm mời chào Đoàn đại hiệp, người lại cứ một lần lại một lần khước từ, thực sự làm người thương tâm.”

Đối phương dĩ lễ tương đãi, Đoàn Lăng cũng không dễ dàng trực tiếp trở mặt, tạm thời nói vòng vo: “Các hạ không cần phải nhiều lời, ta hôm nay tới đây, bất quá là muốn thỉnh giáo người một chuyện.”

“Ồ? Đoàn đại hiệp cứ việc hỏi.”

Cổ họng Đoàn Lăng khẽ động, đem nghi hoặc ẩn sâu dưới đáy lòng kia thốt ra lời: “Trong Thiên Tuyệt giáo... Có thể có bí thuật khiến người khai tử hoàn sinh chăng?”

“Nếu ta nói là có, người liệu có tin hay không?” Tả hội pháp cười chế nhạo, “Cái gọi là khai tử hoàn sinh, bất quá chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi.”

Đoàn Lăng nhắm chặt mắt, nói không nên lời là thất vọng hay là điều gì khác, lại hỏi: “Các người cất đi thủ cấp của nhiều người như vậy, lại là vì cái gì?”

“Có rất nhiều công dụng, ví dụ như... Lột da mặt của người nọ, chế tạo nhân bì diện cụ.”

Đoàn Lăng nghe xong lời này, trên mặt đột nhiên biến sắc.

Thủ cấp của Lục Tu Văn cũng bị người ma giáo cướp đi, nếu như bị đối xử như vậy...

Lòng ngực hắn kịch liệt phập phồng, căn bản không dám nghĩ tiếp. Mũi chân điểm nhẹ, thân hình lên xuống thoăn thoắt, lao nhanh về phía giữa hồ.

Tả hộ pháp vẫn bình thản ung dung, như trước chậm rãi thưởng thức từng ngụm rượu ngon. Chờ Đoàn Lăng vọt tới, đối phương mới vẩy cái chén một phát, những giọt rượu có chứa nội lực, văng ra như ám khí bắn về phía hắn. Thật sự là trích diệp phi hoa, sử dụng đồ vật bình thường cũng có thể đả thương người.

Nhưng Đoàn Lăng cũng không phải dạng vừa, hắn phi thân trên không trung không có cách nào dụng lực, liền khẽ nghiêng người lánh khai hai chân đạp lên trụ đình lấy đà, thuận lợi hạ xuống trong đình.

Tay phải của hắn bắt được đầu vai Tả hộ pháp.

Người kia không tránh không né, mặc cho hắn chộp lấy, bờ vai bỗng trầm xuống, tự nhiên sinh ra phản lực.

Lòng bàn tay Đoàn Lăng như bị bồng, hắn bắt giắc rút tay lại.

Tả hộ pháp thừa cơ quay người lại, một chưởng đánh về phía Đoàn Lăng.

Một chưởng này tuy thế công rào rạt, nhưng với trình độ võ công của Đoàn Lăng cũng không thể không đỡ được. Nhưng khi hắn nhìn

thấy khuôn mặt của Tả hộ pháp, toàn thân như cứng lại, hoàn toàn đứng yên tại chỗ.

Chỉ nghe “Bang” một tiếng, chưởng kia của Tả hộ pháp đánh thẳng lên ngực Đoàn Lăng.

Hắn lùi lại mấy bước, nhưng đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn vào người kia.

Hai người bọn họ vừa tranh đấu một trận, khiến cho trán đẫm trong đĩnh cũng lung lay không ngừng. Dưới ánh đèn hôn ám, hắn vẫn thấy rõ người nọ tuấn mi tu mục, dung nhan tuấn tú, sóng mắt khẽ lưu chuyển chính là Lục Tu Văn đã chết từ lâu.

Đoàn Lăng bất chấp vết thương trên người, chỉ kinh ngạc nhìn y, giọng nói mơ hồ không dám tin: “Lục Tu Văn, quả thật là người?”

“Sao vậy? Đoàn đại hiệp đã gặp qua khuôn mặt này của ta ư?” Người kia sờ sờ gò má của mình, dáng tươi cười xen lẫn vài tia tà khí, “Là người người quen à?”

Y dừng một chút, chợt nói: “A, có thể chính là lột từ trên mặt người kia xuống.”

Tâm trạng Đoàn Lăng trùng xuống, sát ý trong mắt đột ngột hiển hiện, cánh tay vươn ra hướng về phía mặt đối phương.

Tả hộ pháp mỉm cười, giữa đầu lách khai, tiếp lời: “Xem ra Đoàn đại hiệp rất thích khuôn mặt này của ta nha, đợi ta dùng chán rồi, tặng lại cho người cũng được.”

Nói xong, y lui lại vài bước, ngón tay thon dài dè lên mặt bàn.

Đoàn Lăng tuy phần nộ công tâm, nhưng vẫn chưa mất lý trí, thấy đối phương làm ra động tác liên lường trước chắc chắn có quỷ kế. Quả nhiên nghe “Cạch” một tiếng, mặt bàn lật lên, một loạt mũi tên nhọn vun vút lao tới. Mũi tên đen thùi mà lại lấp lánh, hiển nhiên đều tẩm kịch độc.

Trong đình không thể thi triển khinh công, Đoàn Lăng nếu muốn né tránh, chỉ sợ cũng sẽ rơi xuống hồ vì thế hắn thẳng thắn nghênh đón đám tên, ồng tay áo rung lên, dùng chưởng phong chắn lệch đường đi của độc tiễn.

“Hảo công phu!”

Tả hộ pháp lên tiếng tán dương, nhưng không cùng Đoàn Lăng đối chưởng, từ giữa kẽ tay bắn ra một mũi ám khí, “Vút” một tiếng liền đem trần đăng trong đình toàn bộ tắt ngấm.

Đêm nay không trăng không sao, khi đèn tắt hết, bốn phía liền lâm vào hắc ám vô biên.

Đoàn Lăng nhất thời không thể thích ứng, thoáng ngẩn ra, chợt nghe thấy tiếng gió phía sau lưng, là Tả hộ pháp dụng kế đánh lén. Hắn lập tức cúi xuống, xoay người lại chém ra chưởng.

Trong bóng đêm, hai người đối nhau so chiêu, chính là lực lượng ngang nhau, càng đấu càng khó phân thắng bại. Chưởng pháp của Đoàn Lăng đại khai đại hợp, khí thế bức người Tả hộ pháp lại thành thạo thủ đoạn kỳ dị, ra chiêu xảo quyết tàn nhẫn, kỹ thuật khéo léo càng trên một bậc.

Đoàn Lăng tự biết mình đang ở trong địa bàn của đối phương, kéo dài càng lâu càng bất lợi, liền đơn giản hít một hơi thật sâu,

phóng chưởng liều mạng với Tả hộ pháp.

Hai người nội lực kích động, làm chiếc bàn ở giữa vỡ vụn. Sau một chưởng, cả hai song song lui về phía sau một bước.

Đoàn Lăng lúc trước vốn đã bị nội thương, tự nhiên không chiếm lợi thế gì, nhưng kỳ quái là, Tả hộ pháp kia tựa hồ cũng không có nhiều nội lực. Khi hai người so chiêu, chiêu thức của y cực kỳ tinh diệu, thế nhưng nội công lại chênh lệch rất lớn. Lẽ ra Tả hộ pháp của ma giáo phải là cao thủ đứng đầu trong cao thủ nhất đẳng, sao lại có thể có nhược điểm bậc này?

Trừ phi...

Đoàn Lăng rung mình, bỗng dưng nảy ra một suy đoán. Hắn bắt chắp an nguy của bản thân, liên tiếp đánh ra vài chưởng. Chưởng phong vùn vụt, cũng cố ý dùng nội lực áp chế đối phương.

Tả hộ pháp quả nhiên không dám dùng lực, hết lần này đến lần khác lùi lại, cuối cùng trượt chân ngã xuống sát mép đình.

Đoàn Lăng vội vã vươn ra nắm lấy cánh tay y, đối phương bất ngờ khẽ cười một tiếng, nói: “Đoàn đại hiệp luyện tiếc khuôn mặt này sao?”

Dứt lời, y thuận thế kéo xuống, đem cả hai người rơi tồm xuống hồ.

Nước vỗ rào rào.

Trong hồ, hai người lại ác đấu một phen, sau đó một trước một sau nhảy ra khỏi mặt nước.

Đoàn Lăng toàn thân đều ướt đẫm, tóc sũng nước còn đọng vài giọt đang chảy xuống, nhưng hắn không hề để ý mà lập tức chộp lấy tay Tả hộ pháp, tay còn lại thì trụ trên cổ đối phương. Nhưng hắn vẫn chưa ra sức, trái lại ngón tay lại từ cần cổ mảnh khảnh chậm rãi di chuyển lên trên, xoa xoa khuôn mặt giống y hệt Lục Tu Văn.

Động tác của hắn thập phần ôn nhu, khiến Tả hộ pháp vùng vẫy không ngừng, kêu lên: “Người sờ loạn như thế làm gì?”

Đoàn Lăng không đáp, vẫn từ tốn sờ qua từng chút một, trái tim hắn như đang chìm trong bể dầu sôi cuộn cuộn. Cuối cùng, tay hắn dừng lại trên gò má người nọ, tâm tình cũng an ổn trở lại, trái tim lại đập một lần nữa, nói: “Không phải là nhân bì diện cụ.”

Đối phương sửng sốt: “Thì làm sao?”

Đoàn Lăng siết chặt lấy tay y, tựa như đang ở trong một giấc mơ có thể tùy thời tiêu tán, thấp giọng thì thầm: “Người chính là Lục Tu Văn.”

“Vớ vẩn, cái tên Lục Tu Văn này, ta đến nghe cũng chưa từng nghe qua.”

“Vậy thì người càng không thể là Tả hộ pháp.” Đoàn Lăng ngược lại cười rộ lên, “Tả hộ pháp từng phái người truy sát ta và Lục Tu Văn, sẽ không thể đến y là ai cũng không biết.”

Người nọ im lặng trong chốc lát, rồi nói: “Ra là như vậy.”

Cổ tay y khẽ xoay, gãy ra từ tay Đoàn Lăng, “Nếu đã bị người phát hiện, ta đây cũng không cần phải tiếp tục giả bộ nữa.”

Đoàn Lăng vội la lên: “Lục Tu Văn, người không nhận ra ta sao?”

“Nhận ra a, ngươi là Đoàn đại hiệp tuổi trẻ tài cao đầy hứa hẹn. Hữu hộ pháp của giáo ta, chính là chết ở trên tay ngươi.”

Đoàn Lăng nghe thấy lời này, chỉ biết bên trong tất có khúc mắc, mà đầu sỏ gây nên, dĩ nhiên chính là Tả hộ pháp thực sự. “Ngươi hiện tại đang thay Tả hộ pháp làm việc?”

“Hừ, chỉ là một tên Tả hộ pháp nho nhỏ, ta còn không thèm để vào mắt.” Lục Tu Văn nhếch môi cười nói, “Ta và hắn bất quá là lợi dụng nhau, hắn muốn báo thù cho giáo chủ, mà ta lại muốn vị trí giáo chủ.”

“Vậy ngươi tại sao muốn giả vờ làm Tả hộ pháp?”

“Đoàn đại hiệp đoán thử xem? Vì sao thủ hạ của ta khinh địch như vậy, để ngươi phát hiện ra? Vì sao ngươi đi theo phía sau cũng không phát hiện? Lại vì sao mang ngươi tới nơi này?”

Đoàn Lăng tâm niệm vừa chuyển, tức khắc hiểu ra: “Ngươi cố tình dẫn ta tới đây!”

“Không sai không sai, Đoàn đại hiệp còn không tính là quá ngu ngốc.” Lục Tu Văn vỗ tay, “Đáng tiếc, tên đệ tử phái Thanh Sơn đi cùng ngươi kia, lúc này lại đang ở một mình.”

Liễu Dật!

Lẽ nào mục tiêu của ma giáo đích thị là hắn?

Đoàn Lăng đã một lần trúng kế diệu hổ ly sơn, lúc này không dám trì hoãn, lập tức quay đầu ly khai.

Đi ra được hai bước, hấn đột nhiên xoay người, tung một chưởng hướng về Lục Tu Văn. Đối phương bất ngờ không kịp phòng bị, vội giương tay đón đỡ. Một chưởng này của Đoàn Lăng không phải đánh thật, đến gần ngực người kia thì đột nhiên biến chiêu, nhanh như cắt điểm trúng huyệt đạo của y.

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 14

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Lục Tu Văn bị hấn điểm trúng thụy huyết, không kịp hừ một tiếng đã ngã xuống.

Đoàn Lăng thở ra một hơi thật dài.

Hắn ôm lấy thất lưng Lục Tu Văn, cúi đầu ngưng mắt nhìn dung nhan quen thuộc kia. Đến tận giờ phút này, hắn mới bắt đầu cảm thấy một chút vui sướng khi tìm lại được thứ đã từng mất đi.

Hắn đã sai lầm một lần, lúc này đây, vô luận thế nào cũng sẽ không buông tay ra.

Đoàn Lăng lo lắng cho Liễu Dật đang một mình ở lại khách ***, không dám tiếp tục lãng phí thời gian, khom người cõng Lục Tu Văn đang mê man trên lưng, nhanh chóng ly khai đại trạch.

Nửa đêm, nhai đạo vắng vẻ không tiếng động.

Đoàn Lăng bước đi như bay, cảm giác được độ ấm của thân thể người trên lưng, còn nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập tuần hoàn.

Hắn chưa bao giờ biết, đơn giản chỉ là cõng một người trên lưng như thế này, có thể làm mình kích động không thôi. Tựa như đã bị

ngọt ngọt quá lâu, cuối cùng cũng được hít vào một luồng không khí trong lành vừa vui mừng vừa đau đớn, quả thực khiến người ta rơi lệ.

...Lục Tu Văn còn sống.

Dù y đã quên chính mình thì có sao? Chỉ cần người kia còn có thể nói, còn có thể mỉm cười, còn có thể bước đi, vậy là đủ rồi.

Sau khi Đoàn Lăng chạy về khách ***, việc đầu tiên là ôm Lục Tu Văn vào phòng mình, rồi mới đến gian phòng bên cạnh của Liễu Dật kiểm tra tình huống. Hiện tại trời đã khuya, đèn trong phòng Liễu Dật vẫn còn sáng, Đoàn Lăng đứng bên ngoài nhìn vọng vào, thấy trên cửa ánh lên hai bóng người.

Chẳng lẽ Liễu Dật đã bị người của ma giáo chế trụ?

Đoàn Lăng không muốn đả thảo kinh xà, nên không phá cửa mà vào, chỉ giơ tay gõ gõ cửa.

“Ai đó?” Trong phòng mơ hồ có người lên tiếng hỏi.

Đoàn Lăng thấp giọng nói: “Là tiểu nhị trong ***, bánh điểm tâm mà khách quan gọi đã tới rồi đây.”

“Ta không có gọi bánh điểm tâm a.” Người trong phòng vừa thì thầm, vừa đứng dậy mở cửa.

Cánh cửa hé ra một cái khe, Đoàn Lăng liền nhanh như chớp, chộp lấy cánh tay đối phương vặn một phát.

“Ồi!”

Người nọ kêu ré lên vì đau, rõ ràng không hề có võ công. Mà Liễu Dật vốn đang ngồi cạnh bàn cũng kinh ngạc đứng lên: “Đoàn đại ca, người đã trở về? O, người cầm tay Ngụy tiên bối làm gì vậy?”

“Ngụy tiên bối?”

Đoàn Lăng ngờ ngạc, cúi đầu nhìn kỹ, thấy hai bên tóc của người bị hấn nắm lấy tay nhuộm màu hoa râm, khuôn mặt đầy vẻ phong sương, xác thực chính là Ngụy thần y. Lúc này hấn mới thả tay ra, ngạc nhiên hỏi: “Ngụy tiên bối thế nào lại ở đây?”

Liễu Dật tiến lên đáp: “Rất là trùng hợp a, lúc chạng vạng ta một mình ngồi ăn dưới lầu, đang nhàn rỗi buồn chán muốn chết, không ngờ lại chạm mặt Ngụy tiên bối. Mà khách *** lại hết sạch phòng, ta mới rủ Ngụy tiên bối cùng ở chung, hiện tại chúng ta đang nói chuyện phiếm buổi đêm a.” (nghe như sleep-over party của 2 bạn =))))

“Ngoài ra không có ai khác tới sao?”

“Đương nhiên không có.”

Đoàn Lăng cực kỳ nghi hoặc, lẽ nào Lục Tu Văn lại lừa hấn? Xét theo tính tình của y mà nói, ngược lại không phải là không có khả năng.

Nếu Liễu Dật bình an vô sự, Đoàn Lăng liền tạm gác việc này sang một bên hấn quay đầu nhìn về phía Ngụy thần y: “Ngụy tiên bối tại sao lại rời khỏi thôn Trần gia?”

Ngụy thần y xoa xoa cánh tay bị hấn bóp đau, thở ngắn than dài: “Cũng vì mùa đông năm ngoái bị các người nháo cho một trận, hại

ta bị lộ hành tung, kẻ thù của ta đã tìm tới cửa, ta phải xuất môn tránh đầu sóng ngọn gió chứ sao.”

Đám người Đoàn Lăng từng bị ma giáo truy sát, may mà được Ngụy thần y thu lưu, còn trị thương cho bọn họ. Đổ Phong chết trong nhà Ngụy gia, việc này nếu để lộ tiếng gió, xác thực sẽ sinh ra nhiều phiền toái.

Đoàn Lăng nghĩ tới đây, liền vội vàng cúi đầu xin lỗi Ngụy thần y. Ngụy thần y liên tục xua tay: “Được rồi được rồi, ta vội vội vàng vàng chạy trốn chết, chỉ cần đừng dính vào chuyện gì của các người nữa, ta đã cảm tạ trời đất lắm rồi.”

Liễu Dật tò mò hỏi: “Kẻ thù của Ngụy tiên bối thật sự lợi hại đến vậy sao?”

Ngụy thần y đảo mắt khinh thường: “Nếu không lợi hại, ta còn phải trốn chui trốn lủi như thế này à? Hẳn so với Tả hộ pháp Hữu hộ pháp của cái Thiên Tuyệt giáo gì gì đó còn lợi hại hơn nhiều.”

Đoàn Lăng nghe đối phương nhắc tới ma giáo, không khỏi nhớ tới Lục Tu Văn nằm ngủ ở sát vách: “Ngụy tiên bối có thể giúp ta chữa bệnh cho một người được không?”

“Người nào? Người biết quy tắc của ta rồi đó, ta sẽ không tùy tiện trị bệnh cứu người.”

“Ngụy tiên bối đi qua nhìn sẽ biết, có trị hay không, tự nhiên sẽ do ngài quyết định, vẫn bối tuyệt đối không dám miễn cưỡng.”

Ngụy thần y cũng coi như có vài phần giao tình với Đoàn Lăng, suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy ta đi xem thử.”

Liễu Dật thích nhất là lo chuyện bao đồng, cũng lèo nhèo muốn theo chân.

Đoàn Lăng liền dẫn hai người vào gian phòng bên cạnh.

Nhìn thấy Lục Tu Văn nằm trên giường, cả hai đều thất kinh.

“Lục đại ca... Ừm hmm hhmphm...”

Liễu Dật hoảng hồn hét toáng lên, may mà Đoàn Lăng tay lanh mắt lẹ, đúng lúc bịt chặt miệng hắn, bằng không toàn bộ khách *** này đã bị dựng dậy giữa đêm. Ngụy thần y trái lại bình tĩnh hơn nhiều, yên lặng đi đến trước giường, đầu tiên là dò xét hơi thở của Lục Tu Văn, sau lại cầm tay y lên bắt mạch. Nhắm mắt lại trầm tư một lát, hắn liền mở miệng: “Không sai, đúng là tiểu tử họ Lục.”

Đoàn Lăng tuy rằng đã khẳng định từ lâu, nhưng nghe đối phương xác nhận như vậy, trong lòng vẫn mừng rỡ một trận.

Liễu Dật lúc này cũng bình tĩnh lại, bỏ tay Đoàn Lăng ra, nhỏ giọng nói: “Lục đại ca không phải đã mất rồi sao? Phần mộ còn đang ở trên núi Lạc Hà.”

Ngụy thần y liếc sang Đoàn Lăng, nói: “Ta còn nhớ y rõ ràng đã chết vào đêm trừ tịch sáng sớm mừng một ta đẩy cửa bước vào, thân thể y đã sớm lạnh ngắt, lẽ ra tuyệt đối không có khả năng sống lại, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi y từng luyện qua loại võ công tương tự như Quy Tức Đại Pháp.” (=một loại công pháp tu luyện nội công của phái Võ Đang)

Đoàn Lăng đáp: “Y luyện Thất Tuyệt Công của ma giáo.”

“Thất Tuyệt Công?” Ngụy thần y lẩm bẫm, “Môn công phu này cực kỳ ác độc, khi luyện đến tầng thứ bảy, đồng môn tương tàn là không thể tránh khỏi, phải hấp thu công lực của người khác mới có thể tinh tiến.”

Mắt Đoàn Lăng nháy một cái.

Hắn cũng giống như Lục Tu Văn, cùng luyện môn công phu này.

Ngụy thần y dĩ nhiên không biết khúc chiết trong đó, nói tiếp: “Giả sử phương pháp tu luyện Thất Tuyệt Công cũng tương tự như Quy Tức Đại Pháp, có thể làm người bể khí rơi vào trạng thái chết giả nhưng tiểu tử họ Lục đã sớm được hạ táng rồi, là ai cứu sống y vậy?”

“Khi ta và Tu Ngôn mang linh cữu của y về, từng đụng phải người của ma giáo, thi thể của y đã bị đánh tráo.”

Ngụy thần y hơi có chút không phục, giọng chua chua: “Nói như thế, y thuật của người này so với ta còn cao minh hơn.”

“Nếu ta đoán không sai, đây là âm mưu của Tả hộ pháp.”

Đoàn Lăng nói xong, liền đem chuyện hôm nay gặp Lục Tu Văn kể lại một lượt.

Ngụy thần y khẽ nhíu mày: “Y không nhận ra người, hơn nữa cũng không thừa nhận mình là Lục Tu Văn? Hừm, theo như người nói, chỉ sợ là ký ức của y bị kẻ khác động thủ động cước.”

Liễu Dật xen vào: “Ký ức của một người cũng có thể động thủ động cước được sao?”

“Chuyện này thì đáng gì? Mà giáo có bao nhiêu là yêu pháp đầu độc nhân tâm, chỉ cần đầu tiên dùng dược vật làm đối phương mất trí nhớ, dưới tình huống thần trí không rõ, truyền dẫn một đoạn hồi ức giả là được.” Ngụy thần y liếc sang Liễu Dật, nói, “Người nếu không tin, tự mình thử một lần xem.”

Liễu Dật nhanh như sóc trốn sau lưng Đoàn Lăng, cười gượng: “Thôi khỏi, Ngụy tiên bối người mau chữa bệnh cho Lục đại ca đi.”

Đoàn Lăng cũng hỏi: “Có biện pháp nào giúp y khôi phục ký ức không?”

“Chuyện này phải đợi đến khi Lục tiểu tử tỉnh lại đã, hỏi thăm bệnh tình của y rồi mới hốt thuốc đúng bệnh được.” Ngụy thần y nói đến đây đột nhiên ngừng, lắc đầu tiếp lời, “Không đúng không đúng, thiếu chút nữa đã mắc mưu các người rồi. Ta đang chạy trốn trời chết, sao còn sức ngồi đây lo việc của người khác? Sáng mai ta sẽ đi tiếp, trị bệnh cứu người cái gì, mời các người tìm thần y khác đi.”

Nói rồi nhấc chân đi ra ngoài phòng.

Liễu Dật sao có thể để đối phương chạy thoát? Hắn lập tức đuổi theo, nói liên thanh: “Trên đời này còn có vị thần y nào có thể so bằng Ngụy tiên bối? Lục đại ca có thể khôi phục ký ức hay không, tất cả đều phải trông cậy vào người a.”

“Ha, người chết đều đã sống lại rồi, mất trí nhớ chỉ là việc nhỏ, trị không hết cũng chẳng sao.”

“VẬY không được! Lục đại ca không nhận ra ta còn chưa tính, nhưng không thể không nhận ra Đoàn đại ca. Ngụy tiền bối, người tự nhận trình độ thua kém Tả hộ pháp, cho nên mới không dám chữa trị sao?”

“Tiểu tử thôi, đừng hòng dùng phép khích tướng đối phó ta.”

Công lực vô cơ gây rối của Liễu Dật cũng coi như hàng đầu, Ngụy thần y bị hấn đôi co không dứt, chạy như tên bắn ra ngoài.

Liễu Dật quay đầu lại nói với Đoàn Lăng: “Đoàn đại ca yên tâm, ta nhất định sẽ thuyết phục Ngụy tiền bối hỗ trợ chữa bệnh, người nhớ chăm sóc tốt Lục đại ca, cũng đừng để y chạy mất.”

Đoàn Lăng nhẹ nhàng gạt đầu, nghĩ thầm, đấy là dĩ nhiên.

Sau khi hai người ly khai, không khí trong phòng liền trở nên an tĩnh. Đoàn Lăng ngồi xuống bên giường, cúi đầu nhìn ngắm Lục Tu Văn.

Vào thời điểm vắng vẻ yên tĩnh dường này, người bình thường đều đã say giấc từ lâu, nhưng Đoàn Lăng lại không hề cảm thấy buồn ngủ, chỉ nắm chặt lấy tay Lục Tu Văn.

Hắn không dám nhắm mắt lại.

Chỉ sợ một giây không chú ý, Lục Tu Văn lại tiêu thất khỏi tầm nhìn của hắn.

Y hết buổi tối Lục Tu Văn chết đi, hắn vẫn duy trì tư thế cứng ngắc, từ lúc trời tối đen ngời lỳ đến tận hừng đông. Khi những tia nắng sớm nhàn nhạt xuyên qua khung cửa sổ, chiếu xuống khuôn

mặt của Lục Tu Văn, mí mắt y khẽ rung động, tựa hồ lúc nào cũng có thể tỉnh dậy.

Đoàn Lăng không khỏi nín thở.

Lại đợi một lúc sau, Lục Tu Văn mới chậm rãi mở mắt. Y nhìn đến khung cảnh lạ lẫm trong phòng, đầu tiên về mặt hơi hoang mang, đến khi đường nhìn rơi xuống trên người Đoàn Lăng, y tự nhiên lộ ra một nụ cười.

Trái tim Đoàn Lăng nhảy một cái. Hắn đang muốn mở miệng nói, liền thấy hàn quang chợt lóe, Lục Tu Văn từ trong tay bắn ra ngân châm mảnh như lông trâu, phóng thẳng về phía mặt hắn. Đoàn Lăng nghiêng đầu né tránh, ngân châm chỉ sượt qua gò má. Tuy rằng võ công cao cường, lần này cũng nguy hiểm vạn phần, làm hắn toát một thân mồ hôi lạnh.

Lục Tu Văn ngồi dậy, khen: “Đoàn đại hiệp thực sự hảo thân thủ.” Một bộ dáng hoàn toàn vô tâm vô phé.

Đoàn Lăng lúc này mới nhớ ra y đã không còn là Lục Tu Văn trước kia nữa. Y không nhận ra mình, thậm chí tùy thời còn có thể chữa mũi kiếm về phía mình. Bất quá đây cũng là đương nhiên, Tả hộ pháp hao tổn tâm cơ cứu sống Lục Tu Văn, rõ ràng không phải là vì để đôi tình nhân bọn họ vui vẻ bên nhau rồi. Đối phương cải biến ký ức của Lục Tu Văn, tất nhiên là có âm mưu khác.

Nghĩ tới đây, Đoàn Lăng vận công vào đầu ngón tay, điểm tất cả đại huyết quanh thân Lục Tu Văn, sau đó hỏi y: “Trên người ngươi còn có bao nhiêu ám khí?”

Lục Tu Văn lười nhác nói: “Có rất nhiều a, đến chính ta cũng không nhớ rõ.”

Đoàn Lăng liền lấy tay luồn vào trong áo y lục tìm.

Lục Tu Văn sóng mắt lưu chuyển, cười tủm tỉm: “Đoàn đại hiệp sao không cởi hết y phục của ta ra? Như vậy tìm kiếm cũng tiện hơn hẳn.”

Đoàn Lăng thoáng chốc đỏ rần cả mặt. Hắn không ngờ Lục Tu Văn đã mất ký ức, nhưng tính tình vẫn y hệt như trước. Tay hắn dừng ở giữa không trung, thật không biết nên tiến hay lùi. (Mặt dày lên đi Đoàn đại ca =3=)

Lục Tu Văn mặc dù bị phong bế huyết đạo, tay chân vẫn có thể hoạt động bình thường. Y tự tay xé áo, kéo Đoàn Lăng lại gần, chóp mũi dường như sắp đụng vào nhau: “Đoàn đại hiệp đem ta đến đây, quả thực là vì khuôn mặt này? Người tên Lục Tu Văn kia... có phải là người trong lòng của người?”

Đoàn Lăng trong miệng chua chát: “Người chính là Lục Tu Văn.”

Lục Tu Văn nhú mày, hiển nhiên không tin hẳn.

“Người không thừa nhận mình là Lục Tu Văn, vậy người nói cho ta biết, người tên gì?”

Lục Tu Văn đảo mắt, nói: “Chỉ có nương tử tương lai của ta mới có thể biết tên ta, người muốn giả cho ta làm vợ sao?”

Đoàn Lăng bị y làm cho nghẹn họng, một lát sau mới tiếp lời: “Ta đêm qua chạy về khách ***, nhưng lại thấy Liễu Dật vẫn bình an vô sự, chưa từng gặp gỡ người của ma giáo.”

“Hửm? Vận khí của hần tốt đấy.”

“Lời người nói đêm qua, rốt cuộc là thật hay giả?”

Lục Tu Văn hỏi lại: “Người và ta chính tà bất lưỡng lập, tại sao ta phải nói thật với người?”

Lục Tu Văn miệng lưỡi dẻo quẹo, từ trước kia Đoàn Lăng đã không thể đối chọi nổi, hiện tại lại càng rơi xuống hạ phong. Tuy nhiên hai người dính sát vào nhau như vậy, ngữ khí Đoàn Lăng liền mềm mỏng đi đôi chút, hần vuốt tóc y rồi nói: “Người vì mất đi ký ức nên mới thành như thế này, chờ sau này khôi phục...”

“Ta nhớ rõ mọi thứ.” Lục Tu Văn chặn ngang lời hần, “Ta là đồ đệ của giáo chủ Thiên Tuyệt giáo, tương lai sẽ kế thừa vị trí giáo chủ, cùng chính đạo đại hiệp như người... Chính là kẻ thù một mất một còn.”

Dung mạo y thần thái phi dương, hết như thiếu niên từ mười năm về trước, ngạo nghễ không gì sánh được.

Trái tim Đoàn Lăng như bị đao cắt, bỗng nhiên rõ ràng Tả hộ pháp đã cải biến phần ký ức nào.

Đây là một Lục Tu Văn hoàn toàn khác. Y nhớ rõ Thiên Tuyệt giáo, nhớ rõ giáo chủ, nhưng chỉ quên đi một mình hần. Y chưa từng vì hần mà mạo hiểm bất chấp gian nguy, chưa từng vì hần mà tấn phé võ công, lại càng không từng vì hần mà tương tư đến khắc cốt ghi xương.

— Nếu không gặp phải Đoàn Lăng, đây chính là dáng vẻ mà Lục Tu Văn nên có.

Đoàn Lăng bỗng ngẩn ngơ. Lòng hán nhịn không được mà nghĩ, có lẽ như vậy thì tốt hơn.

Nếu chưa từng gặp phải hán, Lục Tu Văn sẽ vẫn là Thiếu giáo chủ khí phách, đương nhiên sẽ không bị phé đi võ công, nhận hết đau khổ dằn vặt.

Chỉ có điều, trong tâm trí y không có hán mà thôi.

Chỉ có điều, trên đời sẽ không còn một Lục Tu Văn yêu thương hán mà thôi.

Khóe mắt Đoàn Lăng cay cay, hán ra sức chớp chớp mắt hòng cản những giọt lệ nóng hổi chảy ra ngoài. Vừa lúc có tiếng đập cửa vang lên ngoài phòng, nguyên lai là Liễu Dật hao hết nước miếng thuyết phục được Ngụy thần y, sáng sớm đã vội vàng dẫn người tới chữa bệnh cho Lục Tu Văn.

Lục Tu Văn thấy người lạ, cũng không tỏ vẻ khó chịu, thản nhiên tự đắc tung chăn xuống giường, tự rót một cốc trà cho mình, hoàn toàn đảo khách thành chủ mời mọi người ngồi nói chuyện phiếm.

Liễu Dật ngơ ngác ngồi xuống bên cạnh y.

Đoàn Lăng sợ Lục Tu Văn lại bắn ám khí, một tay kéo người ôm vào lòng, nói: “Trước tiên để Ngụy tiên bối nhìn xem đã.”

Ngụy thần y hôm qua đã bắt mạch sơ qua, bây giờ chỉ nhìn khí sắc của y, tùy ý hỏi một số vấn đề.

Lục Tu Văn nhất nhất đáp lại, cẩn thận lựa chọn từ ngữ.

Y nói từ nhỏ đã lớn lên trong Thiên Tuyệt giáo, bởi vì căn cốt kỳ giai, được giáo chủ thu làm đồ đệ. Khi ở trong giáo muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, người người đều biết y được lựa chọn làm giáo chủ kế nhiệm. Lúc Thiên Tuyệt giáo bị diệt, giáo chủ táng thân bỏ mạng, y quyết tâm khôi phục thánh giáo, liền liên thủ với Tả hộ pháp, muốn chính tay đâm kẻ địch để báo thù cho giáo chủ.

So với cừu hận, dã tâm của y đối với vị trí giáo chủ tựa hồ bùng cháy còn dữ dội hơn.

Ngụy thần y suy nghĩ một lúc, đột nhiên hỏi: “Như vậy Lục Tu Ngôn thì sao? Người có còn nhớ hấn không?”

“Lục Tu Ngôn là ai?”

“Là đệ đệ của ngươi.”

Ánh mắt Lục Tu Văn bình thản: “Ta không có đệ đệ.”

Đoàn Lăng nghe được liền ngẩn ra. Hấn biết Lục Tu Văn quan tâm em trai biết bao nhiêu, đến mức y không tiếc thân mình làm thuốc thí nghiệm cho giáo chủ, không nghĩ tới y lại quên người này.

Ngụy thần y lại cùng Lục Tu Văn nói vài câu, sau đó kéo Đoàn Lăng qua một bên, thì thầm: “Nếu ta đoán không nhầm, trong lòng y có một khúc mắc. Chính là do bị người bắt lấy nhược điểm này, y mới có thể bị yêu pháp đầu độc.”

“Khúc mắc gì?”

Ngụy thần y ý vị thâm trường nhìn Đoàn Lăng, nói: “Y có một đệ đệ song sinh. Diện mạo hai huynh đệ tương tự nhau, mặc dù là

người thân cận nhất, có lúc cũng không phân biệt được hai người bọn họ.”

Đoàn Lăng lập tức hiểu rõ.

Hắn nhớ tới cái đêm kia vào mười năm trước, Lục Tu Văn mạo hiểm trộm ra lệnh bài của giáo chủ, hôn hắn dưới ánh trăng. Hắn được bao phủ bởi đôi môi mềm mại ấm áp, mang theo một tia run rẩy.

Mà hắn lại nhận nhầm người.

Đó chính là khúc mắc của Lục Tu Văn.

Thế nên y mới bị Tả hộ pháp đầu độc, trong hồi ức giả tạo, trở thành người độc nhất vô nhị như mong ước.

Đoàn Lăng nhìn về phía Lục Tu Văn, tiếng nói nghẹn lại: “Có biện pháp nào không...”

“Phương pháp phổ thông sợ là không được.” Ngụy thần y thờ dài, “Ta sẽ dùng châm cứu thử xem, liệu có thể khiến y khôi phục ký ức được không.”

“Làm phiền Ngụy tiên bối.”

Lục Tu Văn đương nhiên sẽ không phối hợp, việc này cũng không thể chỉ ngắn ngủi ngày một ngày hai. Đoàn Lăng trước tiên gọi tiểu nhị đưa lên chút đồ ăn, bốn người cùng quây quần bên bàn ăn cơm.

Lục Tu Văn tuy đã mất ký ức, nhưng nói chuyện vẫn hợp ý với Liễu Dật như trước chưa tới nửa ngày, hai người đã chuyện trò rôm

rả, Lục Tu Văn thậm chí còn muốn dụ dỗ Liễu Dật đầu nhập ma giáo. Nhưng Liễu Dật cũng không phải dạng vừa, trái lại còn kêu gọi Lục Tu Văn cải tà quy chính, đến phái Thanh Sơn bọn họ học võ công.

Đoàn Lăng ở bên cạnh nghe, thật có chút dở khóc dở cười.

Tới buổi chiều, tiết trời cũng khá hơn. Thói quen từ trước của Lục Tu Văn vẫn không đổi, y ngồi bên cửa sổ xem sách. Đoàn Lăng thấy y hạ thấp cảnh giác, vô thanh vô tức đi qua điểm thụ huyết của y.

Lục Tu Văn hét lên một tiếng liền gục.

Đoàn Lăng ôm y quay về giường, Ngụy thần y lấy ra một bộ ngân châm. Lúc thi châm cần tuyệt đối yên tĩnh, Đoàn Lăng và Liễu Dật không dám quấy rối, nên đều đứng chờ ngoài cửa.

Thời gian chờ đợi phá lệ dài đằng dặc.

Tuy có Liễu Dật làm trò mua vui bên cạnh, Đoàn Lăng vẫn có chút đứng ngồi không yên. Qua hơn nửa canh giờ, từ trong phòng bất chợt có người hét to một tiếng.

Đoàn Lăng nhận ra đó là thanh âm của Lục Tu Văn, lập tức phá cửa, vọt xông vào. Sau đó hắn liền thấy Ngụy thần y đầu đầy mồ hôi, ngân châm vung vãi Lục Tu Văn sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, thân thể run lẩy bẩy.

Đoàn Lăng ôm người kia vào trong lòng, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Ngụy thần y cũng trở nên bối rối, xoa tay nói: “Không được rồi, y đã bị người hạ dược, nếu cố cưỡng ép khôi phục ký ức, chỉ sợ không biến thành người điên cũng trở thành kẻ nhược trí.”

Liễu Dật cũng theo vào, hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Chỉ có thể thay đổi phương pháp ôn hòa hơn. Ta khai một phương thuốc, từ từ hóa giải dược tính trong cơ thể y, các người cố kể cho y nhiều chuyện hồi trước một chút, nước chảy đá mòn, qua năm năm, mười năm, y cũng sẽ nhớ ra.”

Liễu Dật hoảng sợ: “Mất thời gian lâu như vậy?”

“Đó là hǎng còn sớm đấy, nếu xui xẻo, khả năng cả đời cũng không thể khôi phục.”

Lúc này Lục Tu Văn lại nhíu mày, mơ mơ hồ hồ rên rỉ: “Đau...”

“Đau ở đâu? Đầu đau à?” Đoàn Lăng hôn lên trán Lục Tu Văn, nhẹ nhàng xoa dịu nơi y vì đau đớn mà toát ra mồ hôi lạnh, nói với Ngụy thần y, “Vậy thôi đi, cả đời không nhớ ra được cũng không sao.”

Liễu Dật nói: “Thế nhưng, Lục đại ca...”

“Người không biết, y từ trước đã làm bao nhiêu việc vì ta rồi.” Ánh mắt Đoàn Lăng vẫn chăm chú hướng về Lục Tu Văn, hần thấp giọng thì thầm, “Sau này, đến lượt ta đối tốt với y là được.”

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 15

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Ngụy thần y kia tính cách đúng là kịch liệt, vừa kê đơn cho Lục Tu Văn xong liền vội vàng thu thập hành lý ly khai, một ngày cũng không chịu nán lại. Đoàn Lăng và Liễu Dật vốn cũng nên gấp rút lên đường, bất quá đội hình tự dưỡng thêm một Lục Tu Văn, hơn nữa sự phụ của Liễu Dật sẽ mau chóng tới nơi, nên hai người quyết định ở lại khách ***, đợi đến khi gặp mặt rồi tính tiếp cũng không muộn.

Trong lúc này, Lục Tu Văn mặc dù có thể tự do đi lại, nhưng chỉ hạn chế trong gian phòng nhỏ của nhà trọ, Đoàn Lăng và Liễu Dật thay phiên trông chừng y, thật ra cũng không khác giam lỏng là bao. Lục Tu Văn cũng chẳng để ý, ngày nào cũng ăn ngon uống tốt, sai khiến Đoàn Lăng xoay tới xoay lui.

Y giống như trời sinh am hiểu sai sử Đoàn Lăng, lúc thì kêu trời nóng quá muốn dùng nước đá, lúc thì nói muốn uống canh đậu xanh ở thành Đông... Thời tiết nóng hầm hập, Đoàn Lăng chạy ngược chạy xuôi, trên người không còn chỗ nào khô ráo đã thế Lục Tu Văn kia mở miệng là bắt đầu ca điệu ta đây không vừa ý, bộ dáng kiêu ngạo ngang ngược, giống hệt như mười năm trước.

Đoàn Lăng không khỏi có chút nản lòng.

Cho tới bây giờ đều là Lục Tu Văn chủ động đối tốt với hắn, thành ra hắn càng không biết làm thế nào để lấy lòng y.

Ngược lại Liễu Dật cùng Lục Tu Văn như vừa gặp đã quen, tay bắt mặt mừng trò chuyện ríu rít, một lòng muốn giới thiệu sự phụ cho y nhận thức, hận không thể ngay lập tức kéo Lục Tu Văn đến phái Thanh Sơn bái sư, trở thành sư huynh của hắn. Đoàn Lăng đương nhiên không đồng ý, hai người vì thế mà mắt to trừng mắt nhỏ, thiếu chút nữa uống hết cả bình dấm chua.

Đoàn Lăng từng trực tiếp hỏi thăm Lục Tu Văn về Tả hộ pháp, nhưng y chỉ đáp qua loa rằng Tả hộ pháp kia cả ngày đeo mặt nạ, chính y cũng chưa từng thấy được chân diện mục của người nọ.

Đoàn Lăng không biết y nói thật được mấy phần, cũng không hỏi thêm nữa. Hắn ghi nhớ lời dặn của Ngụy thần y, mỗi ngày đều đặn sắc thuốc mang tới. Hôm đó bê bát dược đã sắc cẩn thận vào phòng, đã thấy Lục Tu Văn nửa ngồi nửa nằm ở đầu giường, ngắm nghía cành cây khô đang cầm trong tay, ánh mắt lóng lánh như tìm được món đồ chơi thú vị.

Đoàn Lăng trống ngực đập dồn một hồi, lập tức nhận ra đó là vật gì. Hắn đi thêm vài bước, đặt chén thuốc ở một bên, tự ổn định nhịp tim cố gắng trấn định nói: “Cái này... người lấy ở đâu ra?”

Lục Tu Văn liếc hắn một cái: “Không phải lấy từ dưới gối của người ra thì còn ở đâu.”

Đoàn Lăng vì lo Lục Tu Văn đào tẩu, đã nhiều ngày cùng y chung miên đồng sàng, hắn gối lên cái gì, chỉ cần động đậy vài cái ắt sẽ lộ ra.

“Sở thích của Đoàn đại hiệp cũng thật kì lạ.” Lục Tu Văn xoay qua xoay lại cành cây khô, tựa hồ muốn nhìn ra chỗ đặc biệt, “Sao lại giấu thứ này dưới gối?”

Đoàn Lăng nhẹ nhàng đáp: “Đằng sau nó là một câu chuyện dài.”

“Xem ra là Đoàn đại hiệp muốn kể chuyện cho ta nghe.” Lục Tu Văn vỗ vỗ xuống giường, “Ngồi gần chút, để ta nghe cho rõ.”

Đoàn Lăng thuận ý ngồi xuống: “Chuyện này phải kể từ mười năm trước. Năm đó ta mới vừa đầy chín tuổi, tết Nguyên tiêu đang cùng người thân đi chơi thì bị một hắc y nhân bắt cóc. Lúc ấy ta thật sự rất sợ hãi, dọc đường đi vừa khóc vừa nháo, hắc y nhân kia đương nhiên không thèm để ý, thấy khóc liền đánh, thấy nháo liền đá, thế nên cuối cùng ta cũng không dám làm ồn nữa. Cứ như vậy mấy ngày mê man, ta bị đưa lên một ngọn núi, trên đó cơ quan đầy đặc, thì ra chính là tổng đàn ma giáo mà mọi người đồn thổi. Cùng bị bắt còn có rất nhiều thiếu niên trên dưới mười tuổi, tất cả bị dồn lại trong một gian phòng nhỏ hẹp, vừa tối vừa lạnh, ai cũng không biết vận mệnh mình sẽ ra sao.”

Lục Tu Văn cảm thấy lạ liền hỏi: “Ma giáo này đương nhiên là Thiên Tuyệt giáo, chính là bắt nhiều người như vậy làm cái gì?”

Đoàn Lăng không trả lời y, chỉ nói tiếp: “Tới ngày thứ ba, cánh cửa vốn đóng kín cuối cùng cũng mở ra, một thiếu niên cầm y hoa phục từ bên ngoài bước vào. Lần đầu tiên thấy nhóc đó, thật sự là rất đẹp. Nhưng tính tình lại không đẹp được vậy, ánh mắt y lạnh lùng đảo qua một vòng rồi không nói một lời vung roi quát xuống.”

Đoàn Lăng nói tới đây, bên miệng không tự chủ được nhoèn cười.

Lục Tu Văn thu biểu tình của hắn vào trong mắt, ngữ khí khẳng định: “Thiếu niên này hắn là người trong lòng người.”

“Đúng vậy,” Đoàn Lăng không tính giấu diếm, “Nhưng không phải ngay từ đầu ta đã thích y. Y là đồ đệ cưng của giáo chủ ma giáo, và lại lúc nào đối với ta cũng không đánh thì mắng.”

Đoàn Lăng rử rử kể lại chuyện cũ, Lục Tu Văn dường như thật sự lắng nghe, thỉnh thoảng chen vào vài câu.

Kể đến đoạn Đoàn Lăng bị đánh một trận thê thảm, Lục Tu Văn cười phì, “Người đắc tội người của Hữu hộ pháp, nếu y không giành phần đánh người, Hữu hộ pháp chắc chắn sẽ tìm cơ hội xử lí cái mạng nho nhỏ nhà người, đến lúc đó, người ngay cả chết lúc nào cũng không biết.”

Nói tới khúc Đoàn Lăng bị tiểu kim xà cắn, đau đến ba ngày ba đêm, Lục Tu Văn lại kinh ngạc không thôi: “Tiểu kim xà kia vốn là vật hiếm có, nhất định là có người cẩn thận nuôi lớn người bị cắn trúng, chính là tự động tăng một năm công lực mà chẳng tốn chút công sức. Ai da, sao người này lãng phí tâm tư trên người người đến thế, đúng là phí của trời mà.”

Đoàn Lăng ngậy người ra chốc lát, “Ta trước đây không hề biết, hiện giờ mới hiểu được.”

Trên gương mặt hắn là biểu tình thật sự kinh ngạc.

Lục Tu Văn dù là người tâm địa sắt đá cũng không thể không động lòng, “Người này vì người mà khổ tâm như vậy, chỉ cần người chưa từng cô phụ y, thì cũng không có vấn đề gì.”

Đoàn Lăng cười khổ không thôi.

Thế nhưng hấn lại cô phụ y mất rồi.

Chuyện xưa tiếp tục, cuối cùng cũng phải nhắc đến cái đêm định mệnh đó.

Lục Tu Văn cũng luyện Thất Tuyệt công, đương nhiên hiểu được đạo lý trong đó, “Nguyên lai là giáo chủ bắt mấy người các người là để phụ trợ hấn luyện công. Ừm, biện pháp này trái lại rất được. Bất quá kẻ bị hút công lực, hơn phân nửa là sống không nổi, người thế nào mà qua được?”

“Có người trộm lệnh bài của giáo chủ cho ta.”

“Kẻ trộm chính là người trong lòng người?”

“...Phải.”

“Cũng đúng, người nắm trong tay lệnh bài của giáo chủ, ắt phải có trọng trách trên người, mấy kẻ canh gác tất nhiên sẽ để người đi. Bất quá sau này giáo chủ truy ra được, nhất định là nổi giận lôi đình. Y sau đó ra sao?”

“Bị giáo chủ phế võ công.”

Lục Tu Văn “A” một tiếng rồi cười lớn, trong mắt tràn đầy trào phúng, “Thật đúng là thông minh hết cả phần thiên hạ.”

Đoàn Lăng bị ánh mắt đó xỏ xuyên, hỏi lại, “Đổi lại là người, người sẽ làm thế nào?”

Lục Tu Văn đáp: “Đương nhiên ta sẽ không cứu người, cứ để người bị giáo chủ hút công lực là được rồi, người sống hay chết có liên quan gì đến ta đâu?”

Đoàn Lăng gật gật đầu, nhìn y nói: “Nếu y cũng nghĩ giống người... thì tốt rồi.”

Lục Tu Văn chợt cảm thấy trong lòng khó chịu, vội cầm nhánh cây trong tay ném trả lại Đoàn Lăng: “Người kể chuyện thật chẳng ra làm sao, ta không nghe nữa.”

Đoàn Lăng ôm cành cây vào trong ngực, “Còn chưa nói đến lai lịch của vật này.”

“Chẳng qua là một nhánh cây khô quắt thôi, muốn lấy ở đâu chẳng được, cũng không có gì hiếm lạ.”

Lục Tu Văn nói xong xoay người xuống giường, sang phòng bên tìm Liễu Dật.

Đoàn Lăng ngày thường lúc nào cũng ở sát bên cạnh y, lúc này lại không đuổi theo, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve chạc cây trong tay, tiếp tục câu chuyện dang dang dở.

Hắn nói: “Cành cây này là mùa thu năm trước ta bẻ xuống trong viện tử nhà mình. Y khi đó chỉ còn sống được nửa năm, không thể đợi đến khi hoa đào nở rộ, nên muốn ta bẻ nhánh cây này cho y.”

Hắn đột nhiên không nói nữa, như nghĩ ngợi điều gì mông lung lắm, mãi sau mới tiếp, “Ta cùng y quen biết nhiều năm như vậy, nhưng chỉ tặng y được mỗi thứ đồ không giá trị này.”

Đoàn Lăng nói xong, đưa tay đè lên khóe mắt, đem nhánh cây xù xì cất lại dưới gối đầu rồi mới qua phòng cách vách tìm Lục Tu Văn.

Lục Tu Văn nói chuyện cùng Liễu Dật thập phần vui vẻ, hai người lời qua tiếng lại không bao lâu đã hẹn xong đi đến nơi nào du sơn

ngoạn thủy.

“Nghe nói thị vệ viên Dương Châu vô cùng nổi danh, nhất định phải thưởng thức một lần.”

Đoàn Lăng không thể không lên tiếng nhắc nhở: “Trước đó phải ứng phó xong với Tả hộ pháp đã.”

“Ai...” Liễu Dật xịu mặt nhưng rất nhanh vui vẻ trở lại, “VẬY đánh xong thì chúng ta đi nha?”

Đoàn Lăng không còn lời nào để nói.

Lục Tu Văn buồn cười vỗ vỗ vai hắn: “Yên tâm, cho dù tương lai hai bên đối địch, ta cũng sẽ tha mạng cho ngươi.”

Liễu Dật thật sự dễ lừa, chỉ vì một câu như vậy mà cao hứng cả buổi. Vui vẻ đến chiều, hắn lại được một trận kinh hỉ.

Thì ra sư phụ hắn đã đến nơi rồi.

Sư phụ Liễu Dật tướng mạo gầy guộc, nói năng thận trọng, có lẽ là do mang trong mình nội lực thâm hậu mà trông mới chỉ hơn ba mươi tuổi. Đi cùng vị này còn có một người đã ngoài năm mươi, gương mặt phúc hậu, trên người dát đầy vàng bạc, trong tay còn nắm hai quả kim hoàn, nhìn qua còn tưởng là thương nhân.

Đoàn Lăng nhận ra người này, ông ta chính là Minh chủ võ lâm Lâm Thiên Phúc, lần trước bao vây tiểu trừ ma giáo, cũng là vị minh chủ họ Lâm này đi đầu mở đường. Hiện giờ Tả hộ pháp làm mưa làm gió, khiến trên giang hồ lòng người hoảng sợ, đường đường là người đứng đầu võ lâm, đương nhiên không thể ngồi yên không quản.

Liễu Dật cùng Lâm Thiên Phúc cũng có giao tình, hiếu kì hỏi: “Lâm minh chủ sao lại đi cùng sư phụ ta?”

Lâm Thiên Phúc vừa chuyển động hai viên kim hoàn trong tay vừa cười nói: “Vừa lúc có việc cùng sư phụ người thương lượng, nên tiện đường đi cùng luôn.”

Sư phụ Liễu Dật chỉ ừ một tiếng coi như đồng tình, một chữ cũng không nói thêm.

Nhóm người gọi tiểu nhị dâng trà, tụ họp lại bàn chuyện ma giáo. Đoàn Lăng hoài nghi lần này ma giáo để lộ hành tung thực chất là bẫy rập của Tả Hộ pháp, Lâm Thiên Phúc nghe vậy cũng thật sự tán thành.

“Tuy nhiên nếu ma đầu kia hạ chiến thư, chúng ta muốn không tiếp cũng không được, nếu như để kệ cho bọn chúng làm xằng làm bậy, sẽ chỉ rước lấy càng nhiều huyết tinh giết chóc.”

“Đúng vậy, ngay cả giáo chủ ma giáo cũng đã bỏ mạng, một mình Tả hộ pháp có gì phải sợ?”

“Bất quá ma giáo yêu nhân quý kẻ đa đoan, vẫn phải đề phòng chúng đâm sau lưng tổn thương sĩ khí.”

Thảo luận nửa ngày cuối cùng vẫn là quyết định tới tổng đàn của ma giáo tra xét đến cùng.

Lục Tu Văn thân phận đặc thù, vẫn ngồi ngốc ở trong phòng không bước ra. Đoàn Lăng đang do dự không biết nhắc đến y như thế nào, Liễu Dật đã thật sáng khoái nói thẳng, y bị yêu pháp của ma giáo khống chế, hiện tại đã được hấn khuyên nhủ, một lòng muốn cải tà quy chính.

Lâm Thiên Phúc không phải loại người cổ hủ, biết được Lục Tu Văn đã bị Đoàn Lăng điểm toàn bộ đại huyết, cũng không để ý đến y nữa.

Hai người mới tới đã ngồi trên lưng ngựa mấy ngày, không tránh khỏi phong trần mệt mỏi, bởi vậy khi trời tối liền về phòng nghỉ ngơi. Liễu Dật ghen cả một bụng chuyện muốn kể, đương nhiên phải kéo sư phụ ngủ chung phòng, Lâm Thiên Phúc ngụ tại gian phòng hảo hạng bên cạnh.

Đoàn Lăng cũng mang trong mình tâm sự, lặng lẽ trở về phòng.

Lục Tu Văn đã đốt đèn, lúc này đang ngồi đọc sách. Y ngẩng đầu liếc hẳn một cái: “Đoàn đại hiệp sao mặt mày lại cau có thế kia? Có chuyện gì phiền lòng vậy?”

Đoàn Lăng không nói gì, chỉ nhìn y.

“Xem ra là có liên quan đến ta.” Lục Tu Văn chỉ chỉ bản thân, “Vậy để ta đoán cái nha. Ta vừa rồi thoáng thấy hai người mới tới, bước chân rất nhẹ, tinh quang trong mắt đăm nhiên, hẳn là võ lâm cao thủ. Trong đó một người là sư phụ của Liễu Dật, người còn lại khẳng định thân phận cũng không đơn giản. Các người đóng cửa bàn luận lâu như vậy, nhất định là thương nghị xem đối phó với Tả hộ pháp thế nào. Thế thì, ngày mai sẽ lên đường, nhưng có nên mang ta theo hay không, chắc là làm người khó xử?”

Chính xác, lần này đến tổng đàn ma giáo, lộ trình hơn mười ngày. Nếu đưa Lục Tu Văn đi cùng, chỉ lo nửa đường không khống chế được y còn nếu để y lại, biết đưa y an trí ở nơi nào?

Đoàn Lăng không khỏi nhăn mày.

Lục Tu Văn đưa tay xoa xoa mi tâm của hắn, “Kỳ thật việc này không khó, ta hiện đã ở trong tay ngươi, đương nhiên là mặc cho ngươi xử trí. Ngươi chỉ cần...”

Y vừa nói, vừa sáp vào Đoàn Lăng, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phun lên cổ hắn, giọng nói có phần khàn hơn so với ngày thường: “Chỉ cần làm cho ta không thể xuống giường, không phải là được rồi sao?”

Đoàn Lăng trên mặt nóng lên, một phen túm lấy tay Lục Tu Văn, “Đừng hồ nháo.”

“Chẳng lẽ là ta đoán nhầm rồi? Đoàn đại hiệp không phải yêu thích khuôn mặt này sao?” Lúc Lục Tu Văn nói chuyện, cố tình nhích lại gần, lại cố tình không sát lại hắn, khoảng cách nhỏ nhoi như vậy ngược lại càng kích thích người ta.

Hắn sao có thể không thích?

Hắn hoài niệm người kia đã sắp phát điên, hận không thể nói yêu đến trăm ngàn lần. Một đêm say rượu trong sơn cốc ấy, hắn cùng Lục Tu Văn đã triền miên ra sao, bàn tay này đã mơn trớn da thịt ấy thế nào, chỉ cần nhớ đến, thân thể hắn sẽ không nhịn được mà phát nhiệt.

Đoàn Lăng cố gắng cưỡng chế ham muốn tột bậc, gần như nghiến răng lại mà nói: “Muộn rồi, ngươi nghỉ ngơi đi.”

Lục Tu Văn loãn loãn ánh mắt, cười đáp: “Đoàn đại hiệp không ngủ cùng ta sao?”

“Ta còn có việc, cần ra ngoài một lúc.”

Dứt lời, xoay người bước đi.

Nhưng hắn vừa mới nhấc chân, một đôi bàn tay đã từ sau phía sau ôm lấy, khóa chặt thắt lưng hắn.

Đoàn Lăng khụ một tiếng, “Buông tay.”

Lục Tu Văn không những không buông, ngược lại còn dựa cả người vào, đôi môi mềm mại áp lên gáy hắn, thậm chí đầu lưỡi còn vươn ra liếm nhẹ.

Đoàn Lăng chỉ cảm thấy phía sau lưng như có ma lực, rõ ràng Lục Tu Văn một chút sức cũng không dùng, hắn lại đến bước đi cũng không nổi.

Lục Tu Văn cứ như vậy ôm hắn, miệng ôn nhu gọi, “Đoàn đại ca...”

Thân thể Đoàn Lăng cứng đờ.

“Ai, lại đoán sai sao? Người trong lòng người không phải gọi người như vậy?” Lục Tu Văn nghĩ nghĩ, thay đổi cách gọi, “A Lăng.”

Đoàn Lăng cả người run lên, giống như bị thanh âm này rút đi khí lực, trái tim như muốn nhảy ra khỏi ngực.

Lục Tu Văn lập tức nhận ra mình đoán đúng, càng tấn công mạnh hơn: “A Lăng, người thật sự không thích ta sao?”

“Thích!” Đoàn Lăng nhắm mắt lại, rốt cuộc xoay người, cúi đầu hôn y, thì thầm trong tiếng thở dài trầm thấp, “Sư huynh, ta thích người...”

Hắn vốn không có kinh nghiệm hôn môi, hắn chỉ biết dùng bản năng mà hôn người kia, vừa vội vàng vừa vụng dại, một lần lại một lần lặp lại câu nói ấy.

Lục Tu Văn hơi nhoẻn cười, đưa tay ôm lấy cổ hắn, nhiệt liệt đáp lại nụ hôn của hắn.

Thời tiết nóng nực, hai người lại quần quýt lấy nhau, không lâu sau, ngoài cơn nóng bên ngoài, còn có nhiệt ý từ sâu trong cơ thể cháy bùng lên.

Đoàn Lăng không còn ý muốn áp chế, con người như thẫn lại, thì thẫn bên tai Lục Tu Văn, “Lên giường đi.”

Lục Tu Văn thở dốc, “Vội cái gì nào? Trên bàn còn không đủ hứng thú sao?”

Nói xong cố ý nâng hai chân, chậm chậm kẹp lấy thắt lưng Đoàn Lăng.

Toàn bộ máu trên người Đoàn Lăng đột ngột dồn xuống dưới, hơi dùng lực một chút, hắn đã đem Lục Tu Văn đè xuống bàn. Ngọn đèn trên bàn lung lay, chiếu sáng dung nhan tuấn tú của y, một đôi mắt long lanh như đồng đầy nước.

Đoàn Lăng không kịp được cúi xuống, mê muội hôn ánh mắt kia.

Lục Tu Văn cười cười, động thủ cởi bỏ y phục trên người Đoàn Lăng, khi chạm đến bên hông hắn, ngón tay như chạm phải vật gì. Y cầm lên nhìn, là một túi hương. Y liếc mắt một cái, hỏi: “Sao lại thêm có một con uyên ương?”

Đoàn Lăng ngẩn người, thần sắc có chút mờ mịt.

Lục Tu Văn nhất thời hiểu được: “Là người trong lòng người tặng?”

Đoàn Lăng không lên tiếng, xem như đồng ý.

Lục Tu Văn “hưm” một tiếng, cau mày nói: “Ta không thích cái mùi này, quăng ra một bên đi.”

“Không được,” Đoàn Lăng giữ tay y lại, ” Ta đã đáp ứng sư huynh, trừ phi ta chết, nếu không sẽ không bao giờ gỡ túi hương này xuống.

Lục Tu Văn cười lạnh, nụ cười vương vài phần tà khí, “Đoàn đại hiệp không lẽ định ở trên giường cũng đeo cái túi này? Đợi người không mảnh vải che thân, đeo vào chỗ nào thì được? Chẳng lẽ lại treo trên “thằng nhỏ”?

Mấy chữ cuối, y cố tình kéo dài giọng nhấn nhá.

Đoàn Lăng đương nhiên hiểu châm chọc của y, trong lòng vừa tức vừa giận, hạ thân lại vì mấy lời hạ lưu kia mà trướng phát đau.

Lục Tu Văn được thể làm già, còn tiếp tục trêu chọc hắn: “A Lăng, làm gì thì mau làm, trời sắp sáng đến nơi rồi nha ”

Đoàn Lăng trừng mắt nhìn y, bàn tay tiến vào dưới lớp vải của y phục, tìm được địa phương mềm cảm kia, chậm rãi cầm lấy vuốt ve.

“A...”

Lục Tu Văn lúc này kêu lên, thân thể dưới thân Đoàn Lăng bắt đầu vận vẹo, trở nên xinh đẹp mà mềm mại.

Đoàn Lăng vừa ma sát nơi ấy vừa nói nhỏ, “Người kêu lớn như vậy, là lo mấy người cách vách không nghe rõ sao?”

“Giả đứng đấy.”

Lục Tu Văn mắng một tiếng, nhưng vẫn đem ngón tay nhét vào miệng. Tiếp theo sau, y phát ra đều là tiếng thở dốc không thể kìm nén, thỉnh thoảng còn pha lẫn chút nức nở.

Đoàn Lăng đã sớm kiểm chế không được, tay phải đặt lên ngực y nhu lộng một hồi, miết theo đường nét cơ thể mà đi xuống dưới. Vật kia của Lục Tu Văn cũng đã dựng thẳng lên, đặt cùng một chỗ với Đoàn Lăng, cọ xát vào nhau.

Đoàn Lăng vốn định giúp y phát tiết, nhưng Lục Tu Văn lại cắn lỗ tai hấn rên rỉ: “Đừng động nữa, đằng sau... ưm... mau lên chút...”

Đoàn Lăng nghe theo, ngón tay dò dẫm đến mật huyết phía sau. Nơi đó vừa chặt vừa nóng, Đoàn Lăng chỉ đưa một ngón tay vào đã bị kẹp chặt lại, động cũng không động được.

“Không được, của người rất chặt, vào không được ...”

Lục Tu Văn gắng nhồm dậy nhìn xung quanh lại tìm không ra thứ gì bôi trơn, giật giật áo Đoàn Lăng nói, “Người rút ra trước đã.”

Đoàn Lăng rút ngón tay ra.

Lục Tu Văn nhảy khỏi bàn, hai tay nâng vạt áo Đoàn Lăng lên, cúi đầu xuống.

Đoàn Lăng giật mình: “Làm cái gì?”

Lục Tu Văn cười liếc hắn: “Đương nhiên là làm chuyện giúp người khoái hoạt.”

Nói xong, qua một lớp quần hôn lên vật dựng thẳng giữa hai chân hắn.

“Sư huynh...đừng...” Đoàn Lăng rên lên một tiếng đau đớn, xấu hổ thay hạ thân lại càng vì hành động này mà trở nên cứng rắn.

Lục Tu Văn giả điếc, tiếp tục dùng lưỡi liếm lộng chơi đùa, chỉ cách một tầng quần mỏng manh, hình dạng hùng vĩ của chỗ kia rất nhanh nổi rõ.

Đoàn Lăng chỉ cảm thấy thất lực tê dại, từng đợt khoái cảm lớp lớp tràn lên, vừa cảm thấy mát mặt lại vừa thấy thống khoái, lí trí hiểu rõ không nên như vậy nhưng rốt cuộc lại không nhịn được mà trầm mê.

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 16

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Trước hừng đông chính là thời khắc hắc ám nhất của một ngày.

Lục Tu Văn trong đêm đen mở mắt.

Đoàn Lăng đang ngủ say bên cạnh y.

Y lẳng lặng liếc mắt nhìn người kia một cái rồi xốc chân lên bước xuống giường. Trên thân thể y vẫn còn dấu vết hoan ái, vòng eo bunn, hai chân lầy bầy phát run, nhưng không vì vậy mà động tác của y bị ảnh hưởng, bàn tay vẫn thoăn thoắt mặc quần áo, nhặt cây trâm dưới đất lên, sau đó nhẹ nhàng rút ra – nguyên lai cây trâm bằng ngọc kia bên trong còn cất giấu một thanh đoản kiếm mỏng như cánh ve, mũi kiếm tỏa ra hàn quang lạnh thấu xương, vừa thấy liền biết có thể chém sắt như chém bùn.

Lục Tu Văn đẩy cửa phòng, cầm đoản kiếm trong tay, trên miệng còn lưu một mạt cười khó cưỡng.

Khách *** yên tĩnh không tiếng động.

Ban ngày, y đã quan sát kĩ địa hình cho nên không hề chần chừ, lướt qua từng phòng một, đếm thầm trong đầu: một, hai, ba...

Đếm đến ba liền dừng lại trước cửa một gian trọ.

Y nín thở lắng nghe động tĩnh trong phòng, đoản kiếm trong tay đẩy vào giữa khe cửa, căn phòng cứ như vậy im ắng mở ra. Trong phòng le lói vài vệt ánh trắng mờ nhạt, chỉ đủ thấy được một dáng người mơ hồ nằm trên giường.

Lục Tu Văn tiêu sái bước qua, khi đến cạnh giường, bỗng nhiên cảm thấy có gì bất thường, y thế nhưng không nghe được tiếng hít thở của người nọ! Y giơ tay phải lên, đoản kiếm một đường đâm tới, chỉ nghe “Vút” một tiếng chui vào trong chăn, hoàn toàn không có cảm giác đâm vào máu thịt.

Lục Tu Văn lập tức nhận ra mình đã trúng kế, gương mặt hơi biến sắc, y quay đầu lại nhìn, đã thấy một thân ảnh quen thuộc đứng ở ngoài cửa từ lúc nào.

“Đoàn đại hiệp,” Lục Tu Văn vòng tay thu lại đoản kiếm, rất nhanh bình tĩnh lại, cười cười, “Thật là trùng hợp, người không ngủ được cũng đi ra ngắm trăng sao?”

Đoàn Lăng chậm rãi tiến đến gần y, bóng tối mờ mịt phủ lên người, nhìn không rõ biểu tình trên mặt: “Dù ta có ngắm trăng cũng không đến phòng Lâm minh chủ làm gì cả.”

“A, thì ra là phòng của Lâm minh chủ?” Lục Tu Văn ra vẻ kinh ngạc nói, “Nhưng sao trong phòng lại không thấy ai nha?”

Đoàn Lăng lãnh đạm đáp: “Là bởi vì ta đã nhìn thấu quỷ kế của người, gọi tiểu nhị đổi phòng cho Lâm minh chủ.”

“Sau khi ta và người... lúc ta đi ra ngoài lấy nước.”

Trên mặt Lục Tu Văn vẫn là tươi cười không đổi: “Người làm sao đoán được... ta muốn ám sát Lâm minh chủ?”

“Ta hiểu rất rõ con người người, người chưa bao giờ làm việc gì mà không có dụng ý, nếu như là người kinh địch để ta bắt được, sẽ không an phận ở khách *** ngây người mấy ngày, đến ý định chạy trốn cũng không có. Như vậy, tất nhiên là có mục đích khác. Ban đầu ta đoán không ra, nhưng khi thấy Lâm minh chủ và sư phụ của Liễu Dật cùng đi với nhau, người lại còn cố ý phái người điều tra lý lịch của ta và Liễu Dật, ta liền biết được mục tiêu của người là ai. Mấy ngày trước người đối xử với ta bình thường, bỗng dưng tối nay lại tốt đến kì lạ, ta muốn không hoài nghi cũng không được.”

“Thì ra là thế.” Lục Tu Văn giống như tiếc hận thờ dài một hơi, “Không tồi, thực ra ta đánh cược cùng Tả hộ pháp xem ai mang được đầu của võ lâm minh chủ về. Năm trước ta bị thương nặng, công lực hao tổn, muốn giết người đương nhiên không dễ dàng. Nhưng nếu làm bộ bị người bắt, có thể ở lại khách *** ông ta chuẩn bị trụ, cũng khiến ông ta mất cảnh giác. Động thủ tiện biết bao nhiêu a. Đáng tiếc việc tưởng sắp thành mà lại bại, ai nha, xem ra thua đến nơi rồi.”

Đoàn Lăng hừ lạnh một tiếng: “Lâm minh chủ võ công đến bậc nào, đến Tả hộ pháp cũng không phải đối thủ của ông ấy.”

“Nếu người không cho gọi người đối phòng mà trước tiên nói cho hắn hay việc ta muốn ám sát hắn, có khi ta đã thành công rồi.”

“Nếu như thế, người chết chính là người.”

Lục Tu Văn cười tủm tỉm nhìn hắn: “Thì ra là Đoàn đại hiệp không nỡ để ta chết.”

Nói đến chữ chết kia, đoàn kiếm trong tay y vung lên, giành thế công kích Đoàn Lăng.

Đoàn Lăng không rút kiếm ra, chỉ dùng tay không đỡ mấy chiêu phóng tới, kinh ngạc nói: “Võ công của ngươi đã khôi phục?”

“Ngươi rõ ràng bị ta phong bế huyết đạo, sao có thể tự giải huyết?”

“Ai nha, chuyện bí mật không nói cho người nghe được. Tự mình đoán đi thôi.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã giao thủ vài chiêu, từ bên giường dịch chuyển dần về hướng cửa sổ.

Lần trước ở đình bên hồ, hai người đánh đến khó phân thắng bại, lần này lại là Đoàn Lăng chiếm thế thượng phong. Chiêu thức của Lục Tu Văn tuy rằng tinh diệu, khinh linh biến hóa, nhưng lại không so được với Đoàn Lăng về nội lực, so chiêu một hồi đã có chút duy trì không nổi.

Đoàn Lăng chọn đúng thời cơ, một chưởng đánh về phía đầu vai y, lúc Lục Tu Văn né tránh, hấn liền vòng tay ra sau lưng y.

Lục Tu Văn chỉ kịp hô nhỏ một tiếng đã nằm gọn trong ngực người kia.

Hơi thở quấn quýt vào nhau, dường như chưa từng có trận giao tranh lúc trước.

Tay Lục Tu Văn chống lên ngực Đoàn Lăng, “Đoàn đại hiệp là chưa thỏa nguyện, còn muốn tiếp tục sao?”

Đoàn Lăng tim đập thành thịch, hỏi “Ta và người... chuyện vừa nãy... cũng nằm trong kế hoạch của người sao?”

“Đương nhiên không phải, ” Lục Tu Văn liếm môi, cười mỉm nói: “Chỉ là Đoàn đại hiệp nhìn rất ngon miệng, ta không nhịn được muốn ném thử một chút.”

Y nói dứt lời, ngẩng đầu hôn lên môi Đoàn Lăng.

Đoàn Lăng không tránh né.

Hắn chuẩn bị đáp lại, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân.

Dù sao khách *** còn có hai vị võ lâm tiền bối, Đoàn Lăng và Lục Tu Văn gây ra tiếng động lớn như vậy, họ không thể nào không nghe thấy.

Chẳng bao lâu sau đã thấy ngoài cửa có vài người đứng, Liễu Dật lớn tiếng gọi: “Đoàn đại ca, xảy ra chuyện gì?”

Lâm Thiên Phúc thêm vào: “Đoàn hiền chất, là ma giáo yêu nhân làm loạn sao?”

Lục Tu Văn không để ý tới người đến, vẫn say sưa hôn Đoàn Lăng, cắn mạnh trên môi hắn một hơi, tận đến khi ném thấy vị máu. Lúc này Lục Tu Văn mới cười nhẹ một tiếng, thừa dịp Đoàn Lăng giật mình mới từ trong ***g ngực hắn giã ra, mũi chân nhẹ nhàng phát lực, nhảy lên cửa sổ.

Y tự biết mình không địch lại cả nhóm người liên thủ, nên thừa dịp ly khai.

“Đoàn đại hiệp, hẹn ngày tái ngộ.” Lục Tu Văn tay áo tung bay, trong bóng đêm gương mặt trắng trẻo lộ ra chút thần thái yêu dị, “Lần sau gặp mặt, ta sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Nói xong, bàn tay đặt ngang trên cổ, làm động tác cắt rời thủ cấp.

Thoắt cái y liền lui ra sau, cười lớn từ cửa sổ nhảy xuống.

Đoàn Lăng đuổi thêm vài bước, thò người ra ngoài cửa sổ nhìn theo, chỉ thấy Lục Tu Văn như gió lao đi, trong nháy mắt đã biến mất trong đêm đen mờ mịt.

Hắn tự biết khinh công của mình không hơn y là mấy, cũng không định truy đuổi. Vừa rồi mới bị Lục Tu Văn cắn, mỗi lúc này mới có cảm giác đau đớn, trong lòng không rõ là tư vị gì.

Mấy người Liễu Dật đồng thời đi vào, thấy hiện trạng trong phòng đều chưa hiểu mọi chuyện ra sao. Lâm Thiên Phúc liếc nhìn trên giường lộn xộn, có chút đoán được, bất quá ông ta đã quá lười đời, tuyệt đối không nói ra lời. Sư phụ của Liễu Dật cũng bảo trì im lặng, chỉ có Liễu Dật mồm miệng liến thoắng, hét hỏi chuyện gì xảy ra lại hỏi Lục đại ca của hắn đi đâu không thấy.

Đoàn Lăng nhìn lên bầu trời đã le lói chút ánh sáng, “Y trúng yêu thuật mê hoặc của ma giáo, đã rời khách *** rồi.”

“A? Đoàn đại ca, người còn không mau đuổi theo?”

Đoàn Lăng đưa tay chạm lên môi mình, cũng ném được một chút huyết vị: “Chúng ta chuẩn bị đi đến tổng đàn ma giáo, không sớm thì muộn cũng sẽ gặp lại y.”

Chính là đợi tới lúc đó, không biết cục diện sẽ như thế nào?

“Không sai,” Lâm Thiên Phúc tiếp lời hẳn, “Đã hẹn ngày hôm nay xuất phát, hiện tại trời vừa hửng sáng, còn có thể bàn bạc thêm lúc nữa, ăn điểm tâm xong sẽ lên đường.”

Lâm Thiên Phúc là loại người nào, liếc mắt đã tinh tường phát hiện, quan hệ giữa Đoàn Lăng và Lục Tu Văn không bình thường. Nhưng hiện giờ thời buổi nhiễu nhương, võ công được như Đoàn Lăng hỏi có mấy người? Cho nên lúc này không nhất thiết trở mặt cùng hẳn, cứ nhẹ nhàng xoa dịu, nhắm một mắt mở một mắt.

Lâm minh chủ đã lên tiếng, Liễu Dật cũng không còn gì để nói liền đưa sự phụ về phòng.

Đoàn Lăng vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, ánh mắt dính chặt lấy nơi người nọ biến mất.

Lâm Thiên Phúc bước đến vỗ vỗ vai hẳn, khuyên giải vài câu rồi rời đi.

Nhưng chỉ chốc lát sau đó, Lâm Thiên Phúc lại triệu tập mọi người lại. Thì ra khi ông ta trở về phòng, liền nhìn thấy trên bàn một phong thư. Phong thư này chính là của Tả hộ pháp cho người đưa tới. Trong thư chỉ vụn vụn mấy dòng, từ ngữ khách khí, mời Lâm Thiên Phúc cùng những người đi chung mồng tám tháng tám đến Thiên Tuyệt giáo dự tiệc.

Tiệc này đương nhiên không dễ nuốt, hướng chi mồng tám tháng tám không phải là ngày giỗ của ma giáo giáo chủ sao? Xem ra là Tả hộ pháp kia vì muốn thay giáo chủ báo thù mà tính toán một lưới bắt gọng.

Đám người Đoàn Lăng đương nhiên không sợ hãi gì, đọc lại lá thư một lần, ngay cả điểm tâm cũng không kịp ăn, thu thập đồ đạc xong liền rời đi.

Nhớ đến chuyện đặt cược mà Lục Tu Văn nói tới trước đây, Đoàn Lăng trong lòng luôn cảnh giác, hấn lo trên đường sẽ có kẻ gây bất lợi cho Lâm Thiên Phúc, lúc nào cũng cẩn thận phòng bị. Không ngờ suốt dọc đường không gặp trở ngại gì, một người của ma giáo cũng chưa thấy.

Tổng đàn ma giáo xây dựng trên một hẻm núi địa thế hiểm trở, dễ thủ khó công, dân cư thưa thớt. Không ai biết ngọn núi kia tên gọi là gì lâu ngày, người ta gọi nó là núi Thiên Tuyết.

Mấy người Đoàn Lăng cưỡi ngựa không quản ngày đêm, qua mười ngày mới tới chân núi Thiên Tuyết. Lúc này đã vào đầu tháng tám, thời tiết đã bớt ấm áp, không ít giang hồ nhân sĩ đã tới trước, chỉ là đang đợi hiệu lệnh của minh chủ, không dám tùy tiện vào núi.

Lâm minh chủ cùng võ lâm nhân sĩ hàn huyên vài câu rồi lấy ra lá thư của Tả hộ pháp. Xem xong, tất cả lại bắt đầu một hồi nghị luận.

Có người nói ma giáo quá mức kiêu ngạo, phải lập tức vào núi giết sạch, một kẻ cũng không để sống.

Cũng có người nói nếu đối phương đã hẹn trước vào ngày mùng tám tháng tám, nhất định đã có chuẩn bị, không bằng tấn công sào huyệt bọn chúng trước ngày này, khiến chúng trở tay không kịp.

Lại có người nói tốt nhất nên chờ vài ngày, làm giảm nhuệ khí của kẻ địch, qua Trung Thu sẽ nhất loạt đánh vào.

Lúc này tụ họp lại, hơn phân nửa là những nhân vật có uy tín trên giang hồ, ai cũng có lí của mình, không ai nghe ai.

Lâm minh chủ chỉ im lặng lắng nghe, ánh mắt lướt trên gương mặt từng người, trong tay hai quả kim hoàn va chạm nghe “coong” một tiếng, âm thanh vang dội đến tận mây xanh, tiếng xôn xao vì thế mà tắt lịm.

Trong lòng mọi người đều chấn động, ai cũng không dám lên tiếng.

Lâm minh chủ khéo léo đưa đẩy, đầu tiên là lộ ra công phu kinh người, sau đó trên mặt lại một bộ tươi cười hòa khí, nói: “Ma giáo yêu nhân làm hại võ lâm, chúng ta sớm hay muộn cũng sẽ phải chiến đấu. Sớm một ngày hay muộn một ngày, thật ra cũng không khác nhau lắm. Theo ta thấy, cứ đúng hẹn mà vào núi, miễn cho bọn Ma giáo xem thường chúng ta, lại cho rằng chúng ta là hạng người ham sống sợ chết, mọi người nghĩ sao?”

Lâm Thiên Phúc nhiều năm làm minh chủ, từ trước đến nay vẫn uy nghiêm tột bậc, cuộc tấn công ma giáo lần trước cũng chính do ông làm đầu lĩnh lời nói ra, đương nhiên mọi người đều tin phục. Huống chi hành tẩu giang hồ, quan trọng nhất chính là hai chữ thanh danh, làm sao chấp nhận được bị coi là rùa đen rút đầu? Những người đến đây, phần không nhỏ là có bạn bè người thân bị ma giáo hãm hại, lòng đầy căm phẫn, hận không thể ngay ngày mai xông vào chém giết.

Ngày thắm thoát trôi.

Đoàn người ở dưới chân núi dựng trại tạm thời, chẳng mấy chốc đã đến ngày hẹn tháng tám.

Đoàn Lãng thức dậy sớm nhất.

Trời còn chưa sáng, hắn đã luyện xong một bộ kiếm pháp. Mấy ngày nay hắn trầm mặc ít lời, ai cũng không biết hắn suy nghĩ cái gì, đến khi xuất phát, hắn cũng là tuốt phía trước mà đi. Luận hiểu biết đối phó với ma giáo, không ai dám so với hắn, lần trước tấn công ma giáo, cũng là hắn một mình một ngựa dẫn đầu đoàn người. Chỉ là lần đó hắn một lòng muốn cứu Lục Tu Ngôn, còn lần này, người trong lòng hắn lại là Lục Tu Văn.

Núi Thiên Tuyệt tuy rằng cao chót vót, nhưng đoàn người leo lên ai cũng một thân võ nghệ, dọc đường cũng coi như dễ chịu, vẫn chưa thấy trở ngại gì. Lúc mặt trời chói chang nhất, đoàn người đã lên đến đỉnh núi.

Tổng đàn ma giáo vốn đứng từ chỗ này là có thể nhìn thấy, nhưng năm trước đã bị một mối lửa thiêu trụi, giờ đã trở thành đất trống, chỉ còn lại vài bức tường đổ, đen đúa âm trầm có chút dọa người.

Không thấy dấu vết tu sửa, mọi người đều thắc mắc không hiểu Tả hộ pháp ẩn thân nơi nào, tìm kiếm một hồi bỗng có người kêu lên: “Nơi này có chữ!”

Đoàn người đi qua liền thấy, trên vách đá máu chảy đầm đìa có ghi một hàng chữ: Nơi lữ tiếu nhân chính đạo chôn thân!

Ngòi bút mạnh mẽ, tự nhiên hiển hiện một loại tiêu sái, chỉ là từng chữ đều là viết bằng máu tươi, nhìn thấy ghê người. Hơn nữa lời nguyên rủa quá ác độc, khiến người nghe tâm đều phát lạnh.

Đúng lúc này có người nóng nảy, lùi một bước, miệng mắng to:
“Ma giáo yêu nhân, quen thói tà thuyết mê nhân hoặc chúng!”

Nói xong tiến tới, một chưởng đánh vào vách đá viết tự.

Ầm ——

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, vách đá trúng một chưởng kia nứt vỡ, đá vụn rơi xuống liên tục, dần dần lộ ra một sơn động sâu hun hút.

Mọi người không khỏi ồ lên.

Người xuất chưởng cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ một chưởng mình tùy ý đánh ra lại có uy lực đến vậy, hấn cúi đầu nhìn tay mình, cùng lúc hét lên một tiếng kinh hãi. Nguyên lai bàn tay dính vết máu trên vách đá, lúc này đã đen thui một mảnh, hiển nhiên là trúng kịch độc.

Không đến một tích tắc, người nọ bắt đầu cầm chặt bàn tay mà gào thét, tiếng kêu tê tâm liệt phế, làm người ta lông tóc dựng đứng.

Trong đoàn người có nhiều vị tinh thông y thuật, vội cắt bàn tay hấn nhằm phóng xuất máu độc, không ngờ đau đớn tuy rằng có tiêu giảm, lại biến thành một loại ngứa ngáy, từ trong xương cốt ngứa đi. Người nọ mặc dù là thân hán tử, nhưng cũng không chịu nổi tra tấn ở mức này, ngã lăn trên mặt đất mà quằn quại.

Những người đứng xung quanh không có cách nào, đành hướng Lâm minh chủ cầu cứu.

Lâm minh chủ vẫn rất bình tĩnh, không nặng không nhẹ nói:
“Chém đứt cả tay phải của hấn đi, miễn cho độc chạy vào tim, lúc đó

có muốn cứu cũng không nổi.”

Lúc tính mạng như chuông treo sợi mảnh, một cánh tay có sá là gì. Nhưng vừa mới có người định rút kiếm đi tới, hán tử kia đã kêu lên một tiếng thảm thiết, bọt mép sùi ra bên miệng, cả người giật giật hai cái rồi... không bao giờ cử động được nữa.

Có người cúi xuống dò xét hơi thở của hắn, lắc đầu nói: “Đã tắt thở.”

Lâm minh chủ thần sắc ngưng trọng: “Độc dược thật lợi hại, thủ đoạn này quả là táng tận lương tâm.”

Vách núi nứt vỡ, tất nhiên là do Tả hộ pháp đã có tính toán từ trước, hắn đã sớm biết được sẽ có người bị mấy chữ kia chọc giận nên trước đó đã phết độc được, không mất tí sức nào mà lấy đi một mạng người. Lúc này tuy mặt trời chói chang ở trên cao, trong lòng ai cũng chỉ thấy lạnh lẽo. Bọn họ là vì diệt trừ ma giáo mà đến, nhưng còn chưa thấy mặt địch nhân, đã mất đi một người.

Sơn động kia xuất hiện như bày ra bộ mặt dữ tợn, bên trong sâu không thấy đáy, không biết còn muốn nuốt chửng bao nhiêu tính mạng.

Lâm minh chủ cũng không vội đi vào, cúi đầu trầm tư một lát rồi xoay người hỏi Đoàn Lăng: “Đoàn hiền chất có từng biết đến sơn động này?”

“Chưa từng.” Đoàn Lăng nghĩ nghĩ, nói, “Bất quá ta nghe nói ma giáo dựa vào thế núi mà xây dựng sào huyệt, ở bên trong núi đào rất nhiều mật đạo, trừ bỏ tâm phúc của giáo chủ, ai cũng không biết chúng thông đến nơi nào.”

Năm trước ác chiến, giáo chủ ma giáo tự cao tự đại có võ công hộ thể, vẫn chưa dùng đến mật đạo hiện giờ thì ngược lại, Tả hộ pháp đương nhiên xảo trá hơn người.

Lâm minh chủ nói: “Nếu như vậy, hẳn là Tả hộ pháp đang đợi chúng ta ở bên trong.”

Mọi người nghe xong lời này, lập tức xông vào.

“Chẳng lẽ phải đi vào sơn động này?”

“Đây là địa bàn của bọn chúng, còn không biết có bao nhiêu bẫy rập.”

“Nếu tất cả chúng ta cùng đi vào, người của Ma giáo phong tỏa sơn động lại, chúng ta chẳng phải sẽ chết rục xương trong đó sao?”

Lâm minh chủ giơ tay, ý bảo mọi người im lặng, nói: “Đương nhiên không phải tất cả đều đi vào. Ta nghĩ không bằng chia làm hai nhóm, một nhóm theo ta đi vào, nhóm còn lại ở bên ngoài, như thế nào?”

Mọi người nhất thời đưa mắt nhìn nhau: “Cái này... ai đi vào?”

Đoàn Lăng là người đầu tiên lên tiếng: “Ta.”

Liễu Dật đứng bên cạnh hắn cũng vội vàng nói: “Ta nữa, ta nữa.”

Lúc sau lục lục có người đứng dậy, hơn phân nửa là tài cao mật lớn, hoặc là có công phu vững vàng, hoặc là có thâm thù cùng ma giáo.

Những người khác ở lại cửa động canh chừng.

Đoàn người tiến vào trong động, hàn khí từ đâu đó len lõi vây lấy, lạnh hơn rất nhiều so với bên ngoài. Đoàn Lăng vốn quen thuộc với cơ quan ám khí của ma giáo nhất, nên hắn cảm được đi hàng đầu. Lâm minh chủ ở giữa phối hợp tác chiến, còn có một vị cao thủ ở phía sau áp trận.

Đọc đường đi, bọn họ đều để lại kí hiệu trên vách đá để phòng ngừa bị lạc. Ban đầu khi vào trong động, Lâm minh chủ lo lắng nhất chính là vào được mà không ra được, càng chạy càng không thấy lối thoát, cuối cùng bị nhốt bên trong. Không ngờ đi thẳng một đường, chưa thấy sự tình gì phát sinh, mãi tới nửa canh giờ sau, phía trước mới hiện ra một tia sáng nhạt.

Mọi người liền đề cao cảnh giác, chuẩn bị tinh thần ứng chiến.

Càng đi về phía trước, con đường càng rộng mở, theo đó trước mắt sáng ngời, phía cuối hang động dường như là một đại sảnh rộng lớn. Bốn góc thấp thật nhiều trướng minh đăng, ánh nến chiếu sáng ngời cả thính đường, mười bàn đá bày kín thức ăn và rượu, chỉ đợi người ngồi xuống nhập tiệc.

(长明灯: đèn trường minh, là loại đèn được thắp sáng liên tục, chủ yếu dùng cho việc thờ cúng. Minh họa: [link](#))

Trong thư Tả hộ pháp nói mời bọn họ dự tiệc, không ngờ thật sự có tiệc rượu. Thức ăn tuy không phải sơn hào hải vị, nhưng thịt gà thịt bò đều có, giữa đủ món bày ra, có một thứ gì thật lớn đặt trên khay vàng, bên trên đậy kín, nhìn qua không thể đoán được là thứ gì.

Mọi người vẫn còn nhớ kĩ vết xe đổ ban nãy, không dám dùng tay trần chạm vào mâm vàng kia, nhưng cũng có người không nhịn

được tò mò, cầm kiếm đẩy nắp đậy ra.

Chỉ nghe “keng” một tiếng, nắp đậy kia rơi xuống, ngay sau đó là tiếng thét váng óc làm người ta sợ hãi. Nguyên lai, trên chiếc mâm kia chính là thủ cấp của ai đó!

Đầu người này là sử dụng biện pháp đặc thù bảo quản, vẫn duy trì tướng mạo khi còn sống, chỉ có đôi mắt trợn ngược lên, nhìn muốn rợn tóc gáy.

Trong đám người nổi lên một trận xô xao, ngay sau đó đã có người bổ nhào về phía trước, tê tâm liệt phế mà gào lên “Nhị ca”.

Bên cạnh có người khe khẽ nói nhỏ: Đúng vậy, là công tử nhà Vương gia.”

Tiếng gào này giống như giọt nước làm tràn ly, một loạt người xông lên mở mâm vàng ra, mùi hôi đầu người nhất nhất xếp hàng trước mắt quần chúng, lại đúng là thủ cấp của những người đã bị ma giáo giết hại trước đó.

Những người đầu nằm tại nơi này, đều có hảo hữu, người thân vì báo thù mà đến. Không ngờ chính họ lại chứng kiến những người quan trọng của mình biến thành món ăn trên bàn.

Đau thương và giận dữ như bùng lên, tiếng mắng cùng khóc la không dứt bên tai.

Đoàn Lăng nhìn thấy không ít người nâng thủ cấp của người thân lên, trong lòng chợt hô không ổn, kêu lên: “Đừng đụng vào! Mau thả xuống!”

Lâm minh chủ cũng phát giác có gì không đúng, “Trên thủ cấp có độc?”

Đoàn Lăng trả lời: “Thủ cấp này là cố ý để trên mâm vàng, chỉ sợ là vì muốn chúng ta nhầm tưởng là không có độc...”

Nói chưa xong, chợt nghe có người hô lên: “Sâu! Có sâu!”

Một loạt tiểu trùng màu đỏ sậm từ thất khiếu của những thủ cấp bay ra, phân tán trong đám đông. Phải có đến trăm ngàn con, ào ào không dứt những người đứng gần một chút đã bị bao kín cơ thể.

Lũ tiểu trùng như một chùm mây đỏ, đông nghìn nghịt tàn phá bừa bãi.

Liễu Dật vừa nhìn đã cảm thấy da gà da vịt nổi hết lên, nuốt nước bọt mấy cái mới hỏi: “Đoàn đại ca, trùng này có độc hay không?”

Đoàn Lăng cười khở nói: “Nếu không có độc, ma giáo dùng vào lúc này để làm gì? Loại trùng này lấy thân thể con người làm thức ăn, một khi bị cắn trúng sẽ cực kì ngứa, cuối cùng vì chính mình gãi đến trầy da tróc vảy mà chết tươi.”

Người bị tiểu trùng bám tựa hồ có vô cùng thống khổ, miệng hét “A a” không dứt, liềm mạng gãi trên mặt. Tiểu trùng theo đó bị gãi rơi xuống nhưng những người này cơ bản không hề phát giác, vẫn dùng hết sức bình sinh mà gãi. Làn da dù đã không còn trùng bám máu chảy ròng ròng, có người thậm chí gương mặt đã vì gãi mà nát bấy.

Những người còn lại đều bị hình ảnh này làm kinh sợ.

Lâm minh chủ nhìn thấy, biết đã không còn cứu được, quyết định thật nhanh: “Mau! Nhanh rời khỏi nơi này!”

Phía cuối đại sảnh có một lối ra, nhiều người trong lúc hỗn loạn đã bất chấp lao về phía này. Những người chạy trốn chậm đã đều bị tiểu trùng cắn, không lâu sau đều gãi đến huyết nhục lẫn lộn.

Liễu Dật không đành lòng, cũng không dám quay đầu nhìn lại, liều mạng chạy về phía trước. Lúc ra tới đại sảnh, lại nhìn thấy một hành lang hẹp dài. Cây đuốc sớm đã văng đi nơi nào không rõ, người chạy đằng trước bỗng nhiên hét to một tiếng.

“Sao lại thế này?”

“Có cơ quan!”

“Là độc tiễn... Á...”

Dám tiến vào đến đây đều là cao thủ nhất đẳng, sẽ không dễ dàng trúng tên như vậy. Chính là vừa rời một đường vô sự, vào đến sảnh kia lại bị độc trùng làm kinh hãi, nhất thời hoảng loạn chọn sai đường, vào đúng cơ quan bố trí ngầm, không ít người vì trúng độc tiễn mà chết.

Càng tiến lên, bẫy rập càng nhiều, một vòng lại nối một vòng, dồn dập xuất hiện, dùng hết hơi hết sức cũng không ứng phó nổi. Cũng may tiểu trùng này di chuyển rất chậm, không kịp đuổi theo đoàn người.

Không biết trải qua bao lâu, hành lang dần dần trở nên rộng rãi. Trước mắt hiện lên một cánh cửa.

Không ai dám vội vàng, cẩn thận đẩy cửa ra. Chỉ thấy phòng này so với đại sảnh lúc trước nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa bố trí cực kì cổ quái, trắng bệch thô lương hết như linh đường. Ở trung tâm dựng một loạt linh vị. Nhìn gần, những linh vị kia đều chưa khắc tên.

“Kỳ quái, đây là muốn tế người nào?” Liễu Dật nhất thời tò mò, thử đếm số lượng linh vị, đếm xong sắc mặt thoáng cái thay đổi, “Lâm minh chủ, có tổng cộng mười bảy linh vị.”

“Thì sao?”

“Những người đang ở trong phòng này, cũng vừa đủ mười bảy người.”

Liễu Dật nói xong, tất cả lặng ngắt như tờ.

Từ khi xuống huyết động, bọn họ hao tổn không ít người, giờ phút này số người còn lại không nhiều không ít, vừa vặn mười bảy người. Chẳng lẽ đây là linh vị chuẩn bị cho bọn họ?

Trong lòng ai cũng thầm đoán như vậy, nhưng không ai dám nói ra khỏi miệng.

Cuối cùng vẫn là Liễu Dật bắt đầu trước, “Tả hộ pháp kia chẳng lẽ đã biết trước mọi chuyện, biết được chúng ta sẽ có bao nhiêu người tiến vào?”

“Đương nhiên không phải.” Đoàn Lăng cười lạnh, nói, “Nơi này chắc chắn có cơ quan mật, Tả hộ pháp đang âm thầm quan sát nhất cử nhất động của chúng ta, cho nên mới có thể bố trí đủ số linh vị.”

Mọi người nghe vậy, vội tìm kiếm một phen, nhưng cũng không phát hiện được thứ gì. Hơn nữa phòng này chỉ có cửa vào, ngoài ra

không còn cửa nào khác.

Lâm minh chủ nhăn mày, thở dài: “Là ta sơ suất, không nghĩ tới Tả hộ pháp cắt thủ cấp của người khác còn có dụng ý khác, ngay lúc sau dính vào đủ loại cơ quan bẫy rập, vào càng sâu càng hung hiểm. Xem ra hắn từ nửa năm trước đã bắt đầu lên kế hoạch.”

Liễu Dật đi tới nói: “Tả hộ pháp kia mưu đồ hiểm ác, những thứ quỷ kế này xét ra cũng là bình thường đối với hắn, nhưng chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, chính nghĩa tất nhiên sẽ không thua cái lũ ma giáo đó đâu.”

Hắn nói xong, nghiêng tai lắng nghe trong chốc lát, hỏi: “Đoàn đại ca, người có nghe thấy tiếng gì không?”

“Tiếng gì?”

“Tiếng gì đó, như là tiếng sáo?”

Nhĩ lực của Đoàn Lăng đương nhiên tốt hơn Liễu Dật, hắn cẩn thận lắng nghe nhưng cuối cùng chỉ lắc đầu: “Không có, ta không nghe thấy gì cả.”

“A? Sao ta lại...?”

Liễu Dật đột nhiên mở lớn hai mắt, đáy mắt như nhiễm một màu mê man, ánh mắt vốn trong suốt sáng ngời bỗng trở nên ảm đạm vô thần.

Đoàn Lăng thấy vẻ mặt của hắn, trong lòng cảm thấy không đúng, lại vừa lúc nhìn thấy Lâm minh chủ đứng bên cạnh, nhất thời lóe lên một ý niệm, vội quát lên: “Lâm minh chủ, cẩn thận!”

Nhưng đã muộn.

Vì phòng bị ma giáo có thể đột nhiên xuất hiện, Liễu Dật lúc nào cũng cầm kiếm trong tay, nhưng hiện tại, chỉ thấy hấn mau lẹ vô cùng, huy kiếm về phía Lâm minh chủ đâm tới.

Lâm minh chủ có nằm mơ cũng không ngờ Liễu Dật có thể đánh lén mình, mặc dù dựa vào bản năng nghiêng người né tránh, nhưng vẫn bị một kiếm đâm trúng ngực.

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 17

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Lâm minh chủ dù sao cũng là bậc thầy võ học, tại giây phút sinh tử phản ứng vẫn cực nhanh, dùng hai ngón tay kẹp chặt lấy mũi kiếm. Mũi kiếm mặc dù đã đâm vào ngực ông, nhưng mặc cho Liễu Dật có gắng sức đến mấy cũng không thể tiến vào thêm nửa tấc.

Lúc này Đoàn Lăng cũng kịp phi thân tới, lấy tay làm đao, một phát bổ vào phía sau gáy Liễu Dật.

Liễu Dật bản thân võ công cũng chưa đến đâu, trúng một chiêu này chỉ kịp hét lên một tiếng rồi ngã nhào xuống đất. Sư phụ hắn ở ngay gần đó, vội vã ôm lấy đồ đệ.

Đoàn Lăng đi kiểm tra thương thế của Lâm minh chủ, chỉ thấy mặt người kia hệt như tờ vàng mã, trên ngực đầm máu, trường kiếm kia vẫn còn may chưa đâm vào tim.

(ý là mặt mày tái mét)

Đoàn Lăng thấy thương thế của ông rất nặng, cũng không dám tùy tiện rút kiếm. Hắn trước tiên điểm trụ vài huyệt đạo trên ngực để cầm máu, rồi mới cẩn cẩn dục dục kéo mũi kiếm ra, : “Lâm minh chủ, ngài cảm thấy thế nào?”

Lâm minh chủ chậm chậm gắng sức, suy yếu đáp: “Không sao, vẫn chưa tổn thương chỗ yếu hại.”

Đoàn Lăng có mang trên người kim sang dược, liền lấy ra vẩy lên vết thương của đối phương. Vết thương trông có chút dữ tợn, sâu hơn một ít thì tính mạng Lâm minh chủ có lẽ đã không còn. May mà vị này công lực thâm hậu, tránh được một kiếp, nhưng thương thế không đơn giản, cần vài tháng mới có thể khôi phục, tạm thời không còn sức đánh tiếp trận này.

Bọn họ bên này ồn ào một trận, những người khác tất nhiên cũng nhìn thấy, nhất thời náo loạn.

“Chuyện gì đã xảy ra? Minh chủ bị thương?”

“Có gian tế của ma giáo?”

“Không phải! Là có người trúng yêu pháp của ma giáo, đột nhiên phát cuồng!”

Bọn họ thân ở trong linh đường âm trầm lại bày một loạt linh vị, tâm tình vốn đã căng thẳng, nghe thấy lời này càng như lâm đại địch. Mọi người đều nắm chặt binh khí trong tay, e sợ bằng hữu đang kề vai chiến đấu bỗng trở mặt vô tình, âm thầm đánh lén chính mình.

Đúng lúc này chợt nghe ầm ầm một tiếng, cửa đá lồi vào từ từ khép lại, sau đó đèn chong bốn góc cũng lần lượt tắt phụt, toàn bộ căn phòng chìm trong một mảnh hắc ám.

Gian phòng này không hề có lối ra khác, chỉ có duy nhất cửa đá. Hiện tại chẳng khác nào bị nhốt, mà bóng tối cũng buông xuống bất thành linh, càng khiến người ta không chịu nổi.

Không biết là ai hét to “A” một tiếng, giọng nói thê lương: “Nguy rồi, lại có người bị yêu pháp khống chế!”

Tiếp theo chính là một loạt âm thanh binh khí tương giao.

Trong bóng tối khó phân biệt địch ta, tất cả mọi người đều tiên hạ thủ vi cường, bảo trụ mạng mình là quan trọng nhất.

Mắt thấy tình hình càng ngày càng hỗn loạn, rất nhanh sẽ không còn khống chế được, mà người duy nhất có thể kiểm soát cục diện rối rắm là Lâm minh chủ lại bị thương nặng, Đoàn Lăng bắt buộc phải đứng dậy, lên tiếng áp chế đám đông: “Đều dừng tay!”

Tiếng quát này của hấn dùng nội công thượng thừa, tựa như sấm sét giáng giữa trời xuân, chấn động người xung quanh đến da đầu đều run rẩy.

Giang hồ dụng võ vi tôn, sau khi Đoàn Lăng thể hiện sức mạnh, quả nhiên đã chấn kinh quần hùng, mọi người nhất loạt ngừng tranh đấu.

Đoàn Lăng học theo phương pháp lúc đầu của Lâm minh chủ, thấy mọi người an tĩnh lại liền thay đổi khẩu khí, nói: “Mọi người đừng trúng quỷ kế của ma giáo, xác thực có người bị yêu pháp đầu độc, nhưng cũng không phải người người đều là địch nhân. Chúng ta càng tự loạn như rắn mất đầu, ma giáo càng thừa dịp đổ nước đục thả câu.”

Ngữ khí của hấn ôn tồn nhã nhặn, nhưng mỗi chữ mỗi câu đều vang lên rõ rệt bên tai từng người. Cho dù có kẻ không phục, cũng biết hấn võ công cực cao, không dám tùy tiện phản đối.

Đoàn Lăng dừng một chút, lại nói: “Có ai mang theo đá đánh lửa không? Mau thấp đuốc lên.”

Mọi người lúc này mới lấy lại tinh thần, ba chân bốn cẳng tìm kiếm vật dụng.

Ánh lửa rất nhanh liền bùng cháy, xua tan hắc ám nồng đậm. Mọi người nhìn rõ khuôn mặt người bên cạnh, ý niệm nghi thần nghi quỷ lúc đầu cũng tiêu tán không ít.

Đoàn Lăng nói: “Nhờ mọi người xác nhận một chút, xem xem ngoại trừ Liễu Dật, còn có ai bị mê hoặc thần trí hay không.”

Mười mấy người này hơn phân nửa đều quen biết nhau, lúc này tụ lại dưới ánh lửa, nhìn kỹ nhau một vòng, người người đều thần trí thanh tỉnh, không có ai khác bị ma giáo khống chế.

“Ủa? Vậy tiếng vừa nãy là do ai kêu lên?”

“Đúng vậy, lão tử nghe rõ ràng có người hô, nên mới bắt đầu động đao.”

Đoàn Lăng ra hiệu yêu cầu đoàn người bình tĩnh lại, rồi nói: “Mới vừa rồi một mảnh tối đen, cho dù là người của chúng ta kêu hay người Ma giáo kêu, có ai phân biệt được đâu?”

“Đúng a, chắc chắn là người của Ma giáo giả mạo!”

“Lão tử đã nói mà, thanh âm kia rõ ràng không bình thường, phải là từ bên ngoài truyền đến.”

“Tả hộ pháp kia là muốn chúng ta tự tàn sát nhau!”

Nghĩ đến dụng tâm hiểm ác của người nọ, tất cả chính đạo nhân sĩ đều thấy rùng mình.

Có người nhin không được hỏi: “Đoàn đại hiệp, Liễu thiếu hiệp đến tột cùng là bị khống chế như thế nào?”

Đây cũng là mối nghi hoặc trong lòng Đoàn Lãng.

Hắn cúi người xem xét tình hình của Liễu Dật một chút, lại mở mí mắt đối phương ra nhìn nhìn, thấy dưới đáy mắt người kia có một hắc tuyến nhàn nhạt, liền lập tức hiểu ra: “Hắn bị trúng cổ.”

“Cổ? Chẳng lẽ là con trùng màu đỏ kia?”

“Không phải, cổ thuật tương đối phức tạp, không có khả năng nhanh như vậy đã có khả năng điều khiển một người, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?”

Đoàn Lãng không đáp lại ngay, nhưng trong lòng hắn đã có đáp án.

“Trừ phi, Liễu Dật từ trước khi tiến vào sơn động, đã trúng cổ.”
Đoàn Lãng nhìn bốn phía âm u, phảng phất như thấy được kẻ đang ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó, nhấn giọng từng chữ một, “Ta nói có có đúng hay không? Thiên Tuyệt giáo Tả hộ pháp?”

Hắn dừng một chút, hơi động khóe miệng: “Hay là, ta nên gọi người là Ngụy thần y?”

“Ha ha ha — ”

Đoàn Lãng vừa dứt lời, liền có một trận cười vang lên. Thanh âm quái dị đến cực điểm, dường như là truyền lên từ dưới nền đất,

khiến kẻ khác hoảng hồn.

Sau đó chỉ nghe “Rầm” một tiếng, khung bày linh vị đổ xuống, hiện ra một cánh cửa ngằm ở phía sau.

Một người nhẹ nhàng đẩy ra.

Tất cả chính đạo nhân sĩ đều nín thở.

Dưới ánh lửa yếu ớt, vị Ma giáo Tả hộ pháp khiến vô số giang hồ nhân sĩ kinh sợ, cứ như thế từng bước một đi tới trước mặt bọn họ. Hắn mặc một thân áo đen, khuôn mặt được che đậy kín kẽ dưới một chiếc mặt nạ đen thùi, ai cũng không thể thấy rõ dung mạo. Nhưng chỉ cần hắn chấp tay đứng đó, hai mắt đảo qua toàn bộ gian phòng, tự nhiên đã có một loại khí thế bức người.

Đoàn Lăng nói: “Ngụy tiên bối, không nghĩ tới nhanh như vậy đã lại chạm mặt.”

Tả hộ pháp “Ừ” một tiếng, chậm rãi tháo mặt nạ xuống. Khuôn mặt hắn trông chỉ tầm ba mươi, tướng mạo thập phần phổ thông, chỉ là hai bên tóc mai đã nhuộm màu hoa râm, rất có vẻ phong sương chính là người đã từng có giao hảo với đám Đoàn Lăng, Ngụy thần y.

“Quả nhiên là người!” Đoàn Lăng lạnh lùng nói, “Ngụy tiên bối, kẻ thù của người không đuổi theo người sao?”

Tả hộ pháp nở nụ cười: “Kẻ thù của ta đã chết từ lâu.”

Hắn liếc qua toàn bộ người trong phòng, tiếp lời: “Hôm nay là tháng tám sơ bát, đúng, ngày hắn chết... Cũng trùng hợp chính là tháng tám sơ bát.”

Đoàn Lăng nhất thời tỉnh ngộ: “Nguyên lai người kia là giáo chủ ma giáo!”

Tả hộ pháp tựa hồ không muốn nói thêm về việc này, hỏi ngược lại: “Người làm sao mà đoán được thân phận của ta?”

“Đầu tiên, đương nhiên là nhờ Liễu Dật suốt dọc đường đi, người có khả năng hạ độc hấn nhất chính là người. Nhớ lại, người đem đó đột nhiên xuất hiện trong khách *** chúng ta trọ, thật sự là quá mức trùng hợp.”

“Không có biện pháp, ta cá cược với Lục Tu Văn, cược xem ai có thể lấy đầu của võ lâm minh chủ trước. Y có biện pháp của chính y, ta dĩ nhiên cũng có thủ đoạn của riêng ta.”

Một chiêu này của hấn xác thực lợi hại, nếu không có Đoàn Lăng kịp thời nhắc nhở, Lâm minh chủ lúc này e là đã mất mạng.

Đoàn Lăng nghe hấn nhắc tới Lục Tu Văn, nhân tiện nói: “Lục Tu Văn chết mà còn sống lại, cũng là một trong những nguyên nhân ta nghi ngờ người. Lúc đó chúng ta đến nhà người cầu y, người rành mạch tình trạng bệnh tình của y, biết y khi nào thì tắt thở, cũng biết chúng ta bao giờ sẽ mang linh cữu của y rời đi. Muốn phái người cướp thi thể của y, chẳng phải quá dễ dàng sao? Thậm chí ngay cả cái chết của y... Có thể cũng là do người âm thầm động thủ động cước.”

Tả hộ pháp không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ nói: “Ta còn nhớ Đoàn đại hiệp lúc đó rất thương tâm.”

Đoàn Lăng siết chặt nắm tay, chất vấn: “Ngụy thần y thật đang ở đâu?”

“Trên đời này căn bản không hề có người nào gọi là Ngụy thần y.”

“Cái gì?”

“Người không phải hướng đến các bằng hữu trên giang hồ hỏi thăm danh y sao? Ta giả danh bằng hữu của người viết một lá thư, cố ý bịa đặt ra một Ngụy thần y, dẫn các người tới thôn Trần gia tìm ta.”

Đoàn Lăng cả người chấn động, không ngờ sớm như vậy đã rơi vào bẫy của Tả hộ pháp. “Đỗ Phong cũng là do người phái tới?”

“Đương nhiên. Thuốc dẫn cho Truy Hồn Hương, chính là ta động thủ lúc các người tới cầu y.”

“Đã như vậy, khi Lục Tu Văn giết Đỗ Phong, tại sao người không hề xuất thủ tương trợ?”

Tả hộ pháp mặt vô biểu tình, hỏi ngược lại: “Hắn đến một kẻ bị phé võ công như Lục Tu Văn cũng đánh không lại, phé vật như thế, lưu lại có tác dụng gì?”

Tả hộ pháp tính tình hung ác, việc này đích xác phù hợp với tác phong của hắn. Bất quá Đoàn Lăng trong lòng vẫn tồn nghi hoặc: “Sau khi Đỗ Phong chết, người vì sao không động thủ với chúng ta? Lại vì sao làm Lục Tu Văn chết giả, rồi lại cứu sống y?”

“Trong này tự nhiên là có duyên cớ, người không cần phải biết.” Tả hộ pháp đảo mắt qua tất cả chính đạo nhân sĩ, như đang nhìn một đám người chết, “Dù sao thì... Các người hôm nay đều sẽ chết.”

Nói rồi, hắn vỗ vỗ bàn tay.

Cửa đá phía lối vào lập tức mở ra, từ bên ngoài tiến vào hơn mười hắc y nhân, trong tay người nào cũng lấp lánh lưỡi dao sáng loáng, hiển nhiên chính là thủ hạ của Tả hộ pháp.

Tay người nọ chậm rãi giơ lên, lại nhẹ nhàng hạ xuống, nói: “Một người cũng không được lưu.”

Đám hắc y nhân kia nghe lệnh, xung phong liều chết tiến đến.

Mọi người ở trong sơn động đi vòng vòng hồi lâu, đến cái bóng của kẻ địch cũng không thấy đâu, vốn đã sớm nhin đến nghẹn, lúc này cũng vang lên tiếng hò hét, cùng đối thủ chém giết.

Đoàn Lăng không chút do dự rút kiếm, hướng về Tả hộ pháp mà chém.

Tả hộ pháp cũng không cùng hắn giao thủ, hai tay vẫn chấp sau lưng, vừa né kiếm chiêu của hắn vừa thối lui ra đằng sau.

Đoàn Lăng kiếm quang như điện, chiêu chiêu ép sát: “Lục Tu Văn ở nơi nào?”

“Yên tâm, ngươi rất nhanh là có thể nhìn thấy y.” Tả hộ pháp cười cười, đáy mắt lại không có chút tiểu ý, ngược lại ẩn chứa hàn băng rét lạnh, “Trận đầu đánh Thiên Tuyệt giáo, công lao của Đoàn đại hiệp thật không nhỏ, cho nên từ lâu ta đã nghĩ ra cách chết thích hợp nhất cho ngươi. Để ngươi chết dưới tay người trong lòng, ngươi thấy thế nào?”

Nói đến đây, Tả hộ pháp cuối cùng cũng tung ra một chưởng.

Đoàn Lăng giật mình, hiện tại mới phát hiện, bất tri bất giác hắn đã đuổi theo Tả hộ pháp tới bên cửa ngầm. Đối phương phóng ra chưởng lực, Đoàn Lăng vì né tránh, không thể không đụng vào cánh cửa kia. Tả hộ pháp thuận thế đẩy một cái đã khiến Đoàn Lăng ngã vào bên trong.

Phân cách tuyến nà ná na

Trên cửa có cơ quan, “Cạch” một tiếng liền nặng nề đóng lại, mặc cho Đoàn Lăng cố gắng dùng sức ra sao cũng không mấy may suy chuyển.

Đằng sau cánh cửa là một mật đạo tối như mực, không biết là thông đến nơi nào. Đoàn Lăng lắng tai nghe ngóng một hồi, ngoại trừ tiếng chém giết bên kia cánh cửa, phía cuối mật đạo kia cũng truyền đến chút động tĩnh.

Hắn nhớ tới lời nói của Tả hộ pháp lúc trước, suy xét chốc lát rồi cất bước đi vào sâu trong mật đạo.

Vì không mang đuốc, Đoàn Lăng chỉ có thể mò mẫm đi từng bước một thật chậm. May mà mật đạo này cũng không quá dài, hắn đi chưa bao lâu đã sờ soạng thấy một cánh cửa đá.

Đoàn Lăng đẩy cửa vào, liếc vào bên trong một cái liền giật mình.

Phía sau cánh cửa là một gian phòng nhỏ, bốn góc treo dạ minh châu tản ra quang mang yếu ớt.

Bên trong không bày biện gì nhiều, trên chiếc bàn đá chỉ có một cây đàn cổ, một nam tử tuổi còn trẻ đang ngồi cạnh bàn, mạn bất kinh tâm gảy từng nốt nhạc. Đối phương thấy Đoàn Lăng đến gần, liền ngẩng đầu lên cười cười, khẽ gọi: “A Lăng.”

Áo đen, tóc đen, càng khiến dung nhan người kia trắng nõn như ngọc.

Đoàn Lăng cứ ngỡ như mình trở lại thời điểm một năm về trước, khi hắn đi vào gian thạch thất trong tổng đàn ma giáo, gặp được người xưa đã xa cách nhiều năm, Lục Tu Văn.

Không nghĩ tới đường trong sơn động cũng nối liền với nơi kia.

Đoàn Lăng còn đang chìm trong kinh ngạc, đã thấy Lục Tu Văn vẫy tay với hắn.

Đoàn Lăng không kìm lòng nổi liền đi tới, hỏi dò: “Lục Tu Văn?”

“Ta đây.” Lục Tu Văn ần ần tình ý, cười nhẹ, “A Lăng, người chẳng hay ta nhớ người nhiều đến mức nào đâu.”

Trái tim Đoàn Lăng đập thành thịch, một tay vươn ra ôm lấy y, lại hỏi: “Sự huynh, người đã khôi phục ký ức rồi sao?”

Lục Tu Văn cười đáp: “Ta thế nào có thể quên người, A Lăng?”

Đoàn Lăng gắt gao ôm lấy y một lúc lâu, mới nhớ tới chính sự, vội nói: “Người có biết không, nguyên lai Ngụy thần y chính là Tả hộ pháp!”

“Thật sao?” Lục Tu Văn sửng sốt, “Tả hộ pháp luôn luôn mang mặt nạ, ta cũng chưa từng thấy bộ mặt thật của hắn.”

“Lâm minh chủ bị thương, Liễu Dật lại trúng cổ độc, hiện tại bọn họ đang bị thủ hạ của Tả hộ pháp vây công, chúng ta phải mau đi hỗ trợ.”

Đoàn Lăng nói rồi buông tay ra, nhưng Lục Tu Văn ngay lập tức giữ lấy tay hắn: “A Lăng, khó khăn lắm mới có cơ hội này, người không muốn ở bên ta một lúc sao?”

“Ta...”

Lục Tu Văn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khoe miệng Đoàn Lăng, nói: “Nơi lần trước bị ta cắn rách đã liền lại rồi sao? Có đau không?”

Đoàn Lăng lắc đầu nguầy nguậy.

Lục Tu Văn không khỏi cười rộ lên: “Vậy lại cắn tiếp lần nữa.”

Y vừa nói xong liền khép hờ đôi mắt, cực kỳ ôn nhu hôn lên khoe môi của Đoàn Lăng.

Đoàn Lăng chỉ cảm thấy hồn xiêu phách lạc.

Nụ hôn đang đến cao trào, đột nhiên có một cánh tay lần mò tới bên hông hắn. Đoàn Lăng lập tức bắt được cái tay kia, hỏi: “Người làm gì vậy?”

Lục Tu Văn chỉ vào túi hương bên hông hắn: “Ta đã nói rồi, ta không thích mùi của thứ này.”

“Đây là túi hương người tặng ta.”

“Thật sao?” Lục Tu Văn lại hôn lên môi Đoàn Lăng, dụ dỗ, “Ta lần sau sẽ cho người thứ khác tốt hơn.”

Đoàn Lăng trở nên hoài nghi: “Lục Tu Văn, người đến tột cùng đã khôi phục ký ức hay chưa?”

Lục Tu Văn nhếch mi, vẫn mỉm cười ôn nhu, hỏi ngược lại: “Ta có đúng là người trong lòng người không, thật sự ta có bao nhiêu phân lượng? Đoàn đại hiệp?”

Đoàn Lăng nghe thấy cách xưng hô này, lòng hấn lập tức chùng xuống: “Người lại gạt ta.”

“Ta còn tưởng rằng... Đoàn đại hiệp chính là thích bị ta lừa gạt.”

Lục Tu Văn vươn hai tay đặt lên vai Đoàn Lăng, tựa hồ muốn tiếp tục nụ hôn lúc trước. Đoàn Lăng đang muốn quay đầu tránh đi, nhưng liền cảm thấy đầu vai tê rần hấn bị Lục Tu Văn điểm huyết đạo.

“Lục Tu Văn, người...”

“Đoàn đại hiệp, người cứ hở ra là lại điểm huyết ta, ta cũng phải điểm lại một lần chứ, có qua có lại mới toại lòng nhau.” Lục Tu Văn cùng hấn môi kề môi, y dùng ngữ khí vô cùng thân thiết tiếp lời, “Người vừa nãy nếu không vạch trần ta, tình hình cũng không tất trở nên phức tạp như thế này.”

“Người rốt cuộc muốn làm gì?”

“Đoàn đại hiệp đã quên lời ta nói rồi sao? Lần này gặp lại, ta sẽ không thủ hạ lưu tình.”

Đoàn Lăng không thể động đậy, chỉ nhìn chăm chăm vào Lục Tu Văn: “Người muốn giết ta?”

“Thật ra ta cũng không nỡ, bất quá ai bảo Đoàn đại hiệp người cũng luyện Thất Tuyệt Công a? Năm ngoái ta bị tổn hại không ít

công lực, sợ rằng hiện giờ đấu không lại Tả hộ pháp, cho nên... ai, cũng không còn cách nào, đành bắt người tẩm bổ vậy.”

Lục Tu Văn nâng cầm Đoàn Lăng lên, ánh mắt dạo qua một vòng trên mặt hắn, chép miệng than thở: “Đoàn đại hiệp thật sự là đẹp trai, cứ đơn giản giết người không khỏi quá mức đáng tiếc a. Không bằng... Chúng ta lại khoái hoạt một hồi?”

Ánh mắt y khẽ chuyển, cười nhẹ: “Để ta nghĩ xem, nên tiên *** hậu sát, hay là tiên sát hậu gian mới tốt đây?” (= xxx trước giết sau, hay giết rồi mới xxx:v)

Đoàn Lăng nhắm mắt im lặng, âm thầm thôi động chân khí trong cơ thể, nỗ lực giải khai huyết đạo bị Lục Tu Văn điểm trúng. Ngày đó Lục Tu Văn tự mình giải khai huyết đạo, Đoàn Lăng có chút lưu ý, sau khi trấn trở suy nghĩ vài ngày, cuối cùng cũng phát hiện ra một ít manh mối, hẳn là có liên quan đến Thất Tuyệt Công. Hắn và Lục Tu Văn là đồng môn, thủ pháp điểm huyết vốn tương tự nhau, vừa lúc có thể thử nghiệm.

Chưa đến bao lâu, Đoàn Lăng liền cảm giác môi Lục Tu Văn kề sát bên mắt hắn, tiếng y vang lên: “Đoàn đại hiệp đây là đang tính nhắm mắt chờ chết? Ta không phải là giống y như người trong lòng của người sao? Người không muốn nhìn khuôn mặt này một lần cuối hả?”

Mặc cho y tha hồ trêu chọc, Đoàn Lăng vẫn không nói một lời, chuyên tâm giải khai huyết đạo.

Lục Tu Văn hơi mất hứng, nói: “Mà thôi, dù sao người chỉ cần nằm đó là được.”

Dứt lời, tay y liền tiến vào trong vạt áo của Đoàn Lăng, nhẹ nhàng xoa nắn ngực hắn.

Đoàn Lăng bị một kích này tấn công, chân khí trong cơ thể chấn động không ngừng, ngẫu nhiên lại thật sự giải khai huyết đạo. Chẳng qua là cưỡng ép giải huyết, kinh mạch còn chưa đã thông, tạm thời chỉ có tay phải có thể động đậy. Hắn không chút nào chần chừ, đột nhiên mở mắt, thừa dịp Lục Tu Văn sơ sẩy, một phát chế trụ mạch môn của y.

Lục Tu Văn tuy bị một phen giật mình, nhưng cũng phản ứng lại cực nhanh, lập tức rút tay, xuất chưởng đánh trả.

“Đoàn đại hiệp đây là học theo biện pháp của ta? Không tồi, không tồi.” Y nói xong hai chữ cuối, ngữ khí liền thêm phần nghiêm túc, ra chiêu càng đầy sát khí.

Hai người bọn họ dán vào nhau quá sát, đa số công pháp đều không thể thi triển, chỉ có thể đấu bằng chưởng lực. Lục Tu Văn nội lực không đủ, bị Đoàn Lăng áp đảo, rất nhanh đã rơi vào thế hạ phong.

Mắt thấy Đoàn Lăng sẽ tóm được y, Lục Tu Văn bỗng nhiên hướng mắt nhìn thẳng vào hắn, khẽ kêu lên: “A Lăng!”

Đoàn Lăng nhất thời bối rối, xuất chiêu cũng chậm nửa giây.

Lục Tu Văn thừa cơ ngửa người ra đằng sau, cầm lấy đàn cổ trên bàn đá, coi như binh khí mà ném về phía Đoàn Lăng.

Cú ném này dùng lực rất mạnh, Đoàn Lăng không may chỉ có thể cử động một tay, căn bản không thể né tránh. Hắn bị đàn cổ đánh ngay giữa ngực, ngã lảo đảo xuống dưới mặt đất.

“Khụ khụ...”

Vì hấn bị nội thương, khoe miệng chảy xuống chút máu, nửa người vẫn tê cứng không thể động mặc dù dốc hết toàn bộ sức lực, hấn thế nào cũng không đứng lên nổi.

Lục Tu Văn thở hổn hển, từ trên cao nhìn xuống nói: “Ta vốn định cùng Đoàn đại hiệp hảo hảo thân cận gần gũi một chút, nếu ngươi cứ không biết điều như vậy, đừng trách ta không khách khí.”

Y cúi người xuống, lấy ngón tay phiết lấy máu trên môi Đoàn Lăng, sau đó từ tốn vuốt lên môi chính mình, thở dài, nhỏ giọng thì thầm: “Kỳ thực, ta thực sự có chút thích ngươi, bất quá ai khiến ngươi cứ tư tưởng đến kẻ khác chứ?”

Y nói đến đây liền nhếch miệng cười cười, đôi môi đỏ mọng nhiễm máu khiến người ta kinh tâm động phách: “Thứ ta không chiếm được, chẳng thà tự tay mình hủy.”

Đoàn Lăng nhìn y: “Người trong lòng ta... Chính là ngươi.”

Lục Tu Văn không tin hấn, ngón tay một đường trượt xuống phía dưới, nắm lấy túi hương thắt bên hông hấn: “Đoàn đại hiệp từng nói, trừ phi ngươi chết, bằng không tuyệt đối không gỡ xuống túi hương này. Hô, bây giờ có thể vứt đi được rồi phải không?”

Đoàn Lăng cả kinh, giãy dụa kêu lên: “Không được chạm vào nó!”

Lục Tu Văn dĩ nhiên phớt lờ hấn, một phát giật xuống túi hương, vung vẩy trên đầu ngón tay. Y tựa hồ cực kỳ chán ghét mùi hương này, chỉ cần để gần một chút liền nhíu mày, dùng sức xoa xoa mi tâm.

Đoàn Lăng vươn tay ra trong vô vọng: “Trả lại cho ta...”

“Đoàn đại hiệp tự thân khó bảo toàn, còn trân trọng túi hương này như bảo bối. Ta ngược lại muốn nhìn xem bên trong cất giấu thứ gì.”

Lục Tu Văn mở túi hương ra, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là một lọn tóc đen.

Túi hương là do người trong lòng của Đoàn Lăng tặng lọn tóc này, không cần đoán cũng biết là của ai.

Trong lòng Lục Tu Văn chợt nổi lên cơn giận dữ khó hiểu. Y đảo mắt nhìn quanh, thấy lư hương đặt trên bàn, liền đi qua mở nắp, đem cả túi hương và đá đánh lửa ném hết vào trong.

Túi hương gặp lửa liền cháy bùng lên, nguyên bản hương khí nhàn nhạt trong nháy mắt trở nên đậm đặc vô cùng, toàn bộ gian thạch thất đều tràn ngập một mùi thơm lạ lùng.

Mắt Đoàn Lăng lập tức cay xè.

Hắn còn nhớ Lục Tu Văn khi đó, hai mắt đã mù, nhưng vẫn cẩn cẩn dục dục lựa chọn hương liệu, tự tay cầm túi hương đeo lên người hắn.

Hắn đã đáp ứng y, túi hương đó từng giây từng phút sẽ không bao giờ rời khỏi người.

Thế nhưng hiện tại...

Hai chân của Đoàn Lăng không thể cử động, hắn liền dùng tay phải chống người lên, từng chút từng chút lết đến bên cạnh bàn.

Bò được phân nửa, bỗng có một bàn chân đạp lên tay hắn.

Đoàn Lãng ngẩng đầu, phản chiếu trong mắt hắn là khuôn mặt như vẽ của Lục Tu Văn.

Đây là người hắn yêu.

Thế nhưng y lại không hề nhớ hắn là ai.

Đoàn Lãng trong lòng đau đớn, mắt thấy túi hương kia từ từ bị ngọn lửa nuốt chửng, hắn khẽ thì thầm: “Sự huynh... Sự huynh...”

Thanh âm của hắn càng ngày càng thấp, trong ánh mắt tràn ngập một nỗi tuyệt vọng không nói nên lời.

Lục Tu Văn lại đạp tay hắn: “Người còn có điều gì muốn nói sao?”

Đoàn Lãng biết mình khó thoát khỏi cái chết, chính như lời Tả hộ pháp đã nói, muốn hắn chết dưới tay người trong lòng mình. Hắn nhắm mắt lại, nói: “Người ngày sau nếu có nhớ lại...”

Hắn đột nhiên dừng một chút, liếc nhìn Lục Tu Văn lần cuối, thanh âm khàn khàn, nhưng ôn nhu đến khó thể hình dung: “Không, chỉ mong người thuận lợi lên làm giáo chủ, vĩnh viễn đừng nhớ đến ta.”

Lục Tu Văn cười lạnh: “Đây là di ngôn của người? Thực sự không chút nào thú vị.”

Dứt lời, y liền nhặt lên thanh trường kiếm của Đoàn Lãng, tay phải giương lên, kiếm quang hạ xuống—

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 18

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Tả hộ pháp mở cửa đá, lập tức ngửi thấy mùi máu tươi. Hắn thấy Đoàn Lăng ngã trên mặt đất, ngực thấm ướt máu, đã sớm không còn khí tức. Lục Tu Văn ngồi bên cạnh bàn đá, đang dùng ống tay áo chà lau một thanh trường kiếm. Đó là bội kiếm của Đoàn Lăng, trên mũi kiếm còn lưu một giọt máu Lục Tu Văn vẽ mặt thông dong, từ tốn chà sạch vết đỏ kia.

...Chính y đã tự tay giết chết Đoàn Lăng.

Tả hộ pháp nhìn thấy một màn này, trong lòng dâng lên một trận khoái ý, hết như lúc hắn nhận được tin giáo chủ táng thân bỏ mạng.

Hắn bước tới hỏi: “Đoàn Lăng đã chết?”

“Đúng.”

“Người đã hút khô công lực của hắn?”

“Đương nhiên.”

Lục Tu Văn chà lau thanh trường kiếm đến mức hàn quang chói lòa, đứng lên nói: “Nghe nói hôm nay tới không ít chính đạo nhân sĩ?”

Ta vừa mới hấp thu công lực, vừa lúc đi ra hoạt động gân gân cốt.”

“Không cần sốt ruột,” Tả hộ pháp nói, “Người trước tiên theo ta luận bàn một chút.”

Lục Tu Văn nhếch mi: “Người chắc chứ? Ta hiện tại đã mạnh hơn người rất nhiều.”

Tả hộ pháp cười cười, dáng tươi cười cực kỳ cổ quái: “Như vậy... Vừa hợp ý ta.”

Lục Tu Văn chợt biến sắc: “Được, hóa ra người đang gài bẫy ta. Bất quá, người không thể địch nổi ta đâu.”

“Thử một lần chẳng phải sẽ biết.”

Tả hộ pháp nói, từ trong lòng lấy ra một cây sáo làm bằng ngọc lục bích, đặt bên môi bắt đầu thổi.

Không hề có âm thanh nào vang lên.

Nhưng Lục Tu Văn phảng phát như nghe thấy tiếng gì đó, cả người đứng yên tại chỗ, giống như Liễu Dật, ánh mắt dần dần trở nên trống rỗng.

Tả hộ pháp thu hồi cây sáo, nói với Lục Tu Văn đang đờ đẫn: “Ta nếu không có thủ đoạn áp chế người, làm sao dám cho người sống lại? Khi người vừa mới tỉnh lại, ta liền hạ Thực Tâm Cổ từ nay về sau chỉ cần thổi sáo, bất cứ giờ nào phút nào, người đều phải nghe lệnh ta.”

Dứt lời, Tả hộ pháp cầm lấy tay Lục Tu Văn, đặt huyết Thiếu Thương trên ngón tay y lên mạch môn của hắn. Đây là phương pháp ma giáo hấp thu công lực, tiếp theo chỉ cần dẫn nội lực của Lục Tu Văn rót vào cơ thể của chính mình, công lực của hắn sẽ tăng lên gấp bội.

Tả hộ pháp dường như nhớ lại chuyện cũ nào đó, đáy mắt mơ hồ có ánh sáng le lói chớp động, lẩm bẩm: “Ngày hôm nay, ta đã chờ lâu lắm rồi.”

Ngữ khí phảng phát cô đơn không nói nên lời.

Sau đó hắn lấy lại bình tĩnh, đang định bắt đầu hấp thụ công lực của Lục Tu Văn, bỗng thấy kiếm quang chợt lóe. Tay kia của Lục Tu Văn đang nắm trường kiếm vung lên, mũi kiếm đặt trên yết hầu của hắn.

Tả hộ pháp bất ngờ, quay sang nhìn Lục Tu Văn, liền thấy ánh mắt y trong suốt, khóe miệng cong lên mỉm cười.

Hắn lập tức hiểu ra: “Ngươi... Không bị cổ trùng khống chế?”

“Nếu không nhờ vậy, chẳng phải là đã bị ngươi hút khô nội lực rồi hay sao?” Lục Tu Văn lắc lắc trường kiếm trong tay, tiếp lời, “Tả hộ pháp mau buông tay ta ra đi, bằng không ta e rằng sẽ không cần thận khoét một lỗ thủng trên người ngươi.”

Tả hộ pháp chậm rãi buông tay: “Xem ra ngươi đã khôi phục ký ức.”

“Đây là dĩ nhiên.”

“Thực Tâm Cổ của ta lẽ ra không thể phạm sai lầm, người làm sao mà tỉnh táo lại?”

“Thực Tâm Cổ mặc dù có thể khống chế nhân tâm, nhưng lại có một khuyết điểm, chính là cổ trùng này sợ một mùi thảo dược nhất định. Thảo dược này bởi vậy còn có một cái tên, gọi là Thực Tâm Thảo.”

“Thực Tâm Thảo đích xác có thể đuổi cổ trùng đi, thế nhưng thảo dược đó cực kỳ khó kiếm người lại không biết mình trúng cổ, căn bản không thể tiếp xúc.”

Lục Tu Văn giữ ống tay áo, từ trong tay áo rơi ra một vật, y cầm nó đong đưa trước mặt Tả hộ pháp.

Vật này đã bị đốt một lần, có chút khó nhận biết Tả hộ pháp nhìn kỹ một hồi, mới nói: “Đây là... Túi hương?”

“Đúng, chính là túi hương mà ta làm ở Ngụy gia hồi đó.”

“Nhưng ta nhớ là túi hương ấy...”

“Túi hương là người giúp ta mua, đến hương liệu cũng là người giúp ta chuẩn bị, ta ngay dưới mí mắt người làm ra túi hương đó, lại dùng hương liệu che giấu mùi của Thực Tâm Thảo, người đương nhiên không chút nào hoài nghi phải không?”

“Người lấy từ đâu ra Thực Tâm Thảo?”

Lục Tu Văn nói: “Người nếu tinh thông cổ độc, trong phòng chứa thuốc nhất định sẽ có Thực Tâm Thảo, ta miêu tả cho Liễu Dật một chút về hình dạng mùi vị của vị thảo dược này, hẳn quả nhiên đã tìm được.”

“Thì ra là thế,” Tả hộ pháp mỉm cười, “Là do ta sơ sót, không nghĩ tới người từ sớm như vậy đã trừ tính tất cả. Bất quá người lúc đó cho rằng mệnh mình còn không lâu, làm sao lại nghĩ ra việc làm túi hương?”

“Vì ta sớm đã biết, Ngụy thần y người chính là Tả hộ pháp.” Lục Tu Văn suy nghĩ một chút, lại sửa lời, “Không đúng, lý ra ta phải gọi người là sư thúc mới đúng.”

Con người Tả hộ pháp co rụt lại, trong mắt sát ý hiển hiện: “Người nói cái gì?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Lục Tu Văn cười cười, thong thả nói, “Người cũng luyện Thất Tuyệt Công của bản môn, hơn nữa cũng như ta, từ hơn chục năm trước... Đã bị giáo chủ phế võ công.”

Cơ mặt của Tả hộ pháp khẽ nhúc nhích, nguyên bản khuôn mặt không chút biểu tình lúc này trở nên vặn vẹo, như đã bị đụng chạm tới bí mật sâu kín nhất. Nhưng hắn rất nhanh liền áp chế tâm tình của chính mình, nói: “Đây là chuyện xảy ra từ rất nhiều năm trước, với tuổi tác của người, lẽ ra không thể biết được những việc này.”

“Ta vốn xác thực không thể biết, chỉ là vì để chữa trị bệnh của chính mình mới lật xem cổ tịch trong giáo, khi ấy ngẫu nhiên đọc được một quyển sách. Đó là bản viết tay của một vị tiên bối y thuật cao minh, trong đó ghi chép không ít phương pháp chữa trị đủ loại nghi nan tạp chứng, còn có một cách có thể trị được bệnh của ta. Dù vậy biện pháp này thập phần hung hiểm, cần phải đến bên bờ vực tử vong mới có thể sống lại, đợi người tất thõ rồi dùng châm cứu, nếu không cẩn thận thì thực sự sẽ chết. Vị tiên bối đó cũng chỉ suy đoán mà thôi, phương pháp này vẫn chưa chân chính được chứng thực. Hơn nữa hắn nghĩ ra biện pháp quái dị này cũng không

phải để trị bệnh cứu người, mà là muốn khôi phục võ công cho chính mình.” Lục Tu Văn trộm liếc về phía Tả hộ pháp, “Bởi vậy ta mới biết được, ngoại trừ ta ra, còn có một người khác bị giáo chủ hút hết công lực, nhưng may mắn còn sống sót.”

Tả hộ pháp khẽ “A” một tiếng, nói: “Nguyên lai quyền sách đó đúng là đã rơi vào tay người.”

“Sau đó ta ở trong Ngụy gia chữa bệnh, trong thư phòng thấy được bút tích của người, giống y như đúc chữ viết trên quyền sách kia.”

“Ra vậy, tất nhiên người sẽ nghi ngờ thân phận của ta.”

“Đúng thế, ta nghĩ tới nghĩ lui, trong giáo cũng không có nhân vật nào như người, ngoại trừ vị Tả hộ pháp chưa bao giờ lộ bộ mặt thật kia. Ta lại ráp nối tất cả sự việc lại với nhau, liền đoán được Đỗ Phong kỳ thực là do người tìm tới. Người người đều nói Tả hộ pháp của Thiên Tuyệt giáo trí kế song tuyệt, bản lĩnh cao cường, thế nhưng ai mà ngờ, người kỳ thực căn bản không hề có võ công.”

Tả hộ pháp nghe xong lời này, không khỏi bật cười ha hả. Trường kiếm của Lục Tu Văn đang đặt tại yết hầu của hắn, chỉ cần đâm sâu vào trong một chút liền sẽ kết liễu tính mạng, nhưng hắn nhìn như không thấy, nói tiếp: “Công phu của ta trước kia cũng không kém người bao nhiêu. Nhưng môn Thất Tuyệt Công này, lúc đầu tinh tiến cực nhanh, đến tầng thứ bảy lại rất khó đột phá, không thể tránh khỏi kết cục đồng môn tương tàn, phải đi hấp thụ công lực của người khác.”

Lục Tu Văn suy đoán: “Người cùng giáo chủ tranh chấp, cuối cùng thất bại?”

Tả hộ pháp cười lạnh: “Ta và hấn là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, lúc đó võ công của hai chúng ta kè tám lạng người nửa cân, có lúc là hấn thắng ta, có khi là ta thắng hấn. Về sau tranh đoạt ngôi vị giáo chủ, nếu thực sự sống mái một phen, ta cũng sẵn sàng chịu phục, ai ngờ... Hấn lại lừa ta.”

Hấn nói đến đây liền cắn chặt khớp hàm, đát mắt tỏa ra hận ý rét lạnh đến khắc cốt ghi xương.

Lục Tu Văn nhìn bên tóc mai bạc trắng như sương của hấn, nghĩ thầm, nhiều năm trước nhất định đã xảy ra một cố sự kinh tâm động phách.

Y chìm trong suy tư như vậy cũng dễ dàng để biến cố xảy ra. Tả hộ pháp vừa rồi còn đang cực kỳ giận dữ bỗng nhiên biến sắc, dùng chưởng phong chấn lệch mũi kiếm, một chưởng đánh về hướng đỉnh đầu y.

Một chưởng này chính là sát chiêu, mắt thấy sẽ chạm vào Lục Tu Văn, nhưng y vẫn khí định thần nhàn, bình thản ung dung. Y thậm chí còn cong lên mí mắt, hướng về phía sau Tả hộ pháp cười cười.

Phía sau?!

Tả hộ pháp bỗng dừng ngừng lại động tác.

Hấn cảm giác trên ngực đau nhức, cúi đầu nhìn xuống, liền thấy một đoạn mũi kiếm sáng loáng lộ ra ngoài.

Có người đâm một kiếm xuyên qua ngực hấn.

Trong thạch thất tổng cộng chỉ có ba người, Tả hộ pháp không quay đầu lại, chỉ thốt lên tên người kia: “Đoàn Lăng...”

Đoàn Lăng trường thân ngọc lập, hoàn toàn không giống như bị thương, nói: “Ta còn chưa có chết, xem ra đã khiến Tả hộ pháp thất vọng rồi.”

Lục Tu Văn ném đi thanh kiếm trong tay, rên rỉ: “Sự đệ, người tại sao lâu như vậy mới chịu động thủ? Ta cầm kiếm ê hết cả tay rồi này.”

Đoàn Lăng rút kiếm ra, bước nhanh tới bên người y.

Vết đâm trên ngực Tả hộ pháp chảy máu không ngừng. Một kiếm này của Đoàn Lăng đâm vào chính giữa, không trúng vào chỗ nào yếu hại, nhất thời người kia còn chưa chết, chậm rãi lui về sau vài bước, tựa trên bàn đá: “Nguyên lai người không giết Đoàn Lăng.”

“Nếu sự đệ của ta chết, ta còn phải nhiều lời với người như vậy làm gì?”

“Vết thương trên ngực hấn...”

“Bất quá chỉ là cát bàn tay, quệt ít máu lên quần áo mà thôi. Ta từ trước khi động thủ cũng đã khôi phục thần trí.” Lục Tu Văn nói tiếp, “Túi hương kia mùi rất nhạt, không thể lập tức thấy hiệu quả, bất quả cổ trùng này cực kỳ sợ mùi Thực Tâm Thảo, người trúng cổ chỉ cần vừa thoáng ngửi thấy mùi này, tâm liền sinh chán ghét, trăm phương nghìn kế muốn phá hủy túi hương. Mà một khi túi hương bị tổn hại, mùi hương sẽ tỏa ra bốn phía, giúp ta giải trừ cổ độc. Bởi vậy ta mới dặn sự đệ ngày ngày đều phải mang theo túi hương bên người, mỗi giây mỗi phút đều không được cởi xuống.”

“Người vì để bảo vệ hấn chu toàn, quả nhiên hao hết tâm cơ.”

“Ta khi đó cũng đã sắp chết, dĩ nhiên phải an bài tất cả mọi việc cho thỏa đáng.” Lục Tu Văn ngẩng cao đầu, ánh mắt trầm tĩnh, từng chữ từng chữ thốt ra, “Ai cũng đừng hòng thương tổn sự đệ của ta, dù cho có là chính ta — cũng không được.”

Đoàn Lăng trong lòng khẽ động, lặng lẽ cầm lấy tay Lục Tu Văn.

Ánh mắt của Tả hộ pháp dạo qua một vòng trên thân hai người bọn họ, hỏi: “Người đã sớm biết ta sẽ cứu sống người?”

“Thì đoán vậy thôi.” Lục Tu Văn đáp, “Người bị giáo chủ hút công lực, căn cơ võ học tận hủy, từ nay về sau liền trở thành phế nhân, cho dù muốn luyện lại một lần cũng tuyệt đối bất khả thi. Mà người đã khổ tâm nghiên cứu nhiều năm, chính là muốn trọng trúc căn cơ, khôi phục võ công đáng tiếc biện pháp kia người nghĩ ra thực sự quá mức hung hiểm, không cần thận có thể thực sự mất mạng, bởi vậy người thủy chung không dám thử nghiệm.”

Tả hộ pháp nói: “Đúng, những điều này ta đều có ghi lại trong sách.”

“Về sau tại thôn Trần gia người gặp chúng ta, vốn là muốn khiến Đổ Phong giết chúng ta, thế nhưng sau khi Đổ Phong thất bại, người đã đổi ý. Lúc ấy một là bởi vì sự đệ ta võ công cao cường, người không tìm được cơ hội ra tay thứ hai là do phát hiện tình hình của ta cũng giống như người, vừa lúc có thể lấy ta ra làm vật thí nghiệm, chứng minh biện pháp của người có thể thành công hay không. Nếu thành công, người có thể khôi phục võ công nếu thất bại, cũng chẳng qua là xuống tay với một kẻ không quan trọng mà thôi.”

“Nếu ta căn bản không có dự định cứu người, hoặc là tuy có cứu, nhưng lại thất bại thì sao?”

“Ta đây sẽ thực sự chết.” Lục Tu Văn chớp chớp mắt, “Nhưng ta đánh cược là người sẽ cứu.”

“Hả?”

“Chấp niệm của người quá sâu, một lòng tha thiết muốn khôi phục lại võ công, khó có được một cơ hội trời cho rành rành trước mắt, thế nào có thể buông tha? Về phần thành công hay không, còn phải xem ý trời.”

“Ha ha ha!” Tả hộ pháp cười lớn, “Khó trách người dù đã sớm biết thân phận của ta nhưng vẫn không vạch trần, nguyên lai người cũng là vì đánh cược cơ hội sống nhỏ nhoi.”

Lục Tu Văn liếc nhìn Đoàn Lăng, nói: “Trên đời này còn có người ta yêu, ta đương nhiên không muốn chết, rõ ràng là phải đánh cược một phen.”

“Mọi sự việc xảy ra sau đó, cũng đều nằm trong kế hoạch của người?”

“Người nếu thật sự cứu sống ta, cũng sẽ không lãng phí mà lập tức giết ta đi? Ta lường trước người sẽ tìm biện pháp khống chế tinh thần ta, mặc người sử dụng, đến khi ta không còn tác dụng liền hút công lực của ta. Thủ đoạn ma giáo khống chế người tổng chỉ có vài loại, không phải dùng cổ thì là dùng độc Liễu Dật trong kho thuốc của người đã phát hiện ra Thực Tâm Thảo, vậy người tất nhiên sẽ dùng cổ.” Lục Tu Văn cúi đầu xuống nhìn bàn tay mình, chậm rãi nắm chặt, “Muốn tồn tại trong Thiên Tuyệt giáo, đi một bước phải tính trước mười bước. Dù khả năng chỉ có một phần vạn, cũng phải chuẩn bị sách lược vẹn toàn, không phải sao?”

Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay y.

Tả hộ pháp thở dài: “Ta tự cho là đã tính toán kín kẽ, không ngờ tới người còn cao tay hơn một bậc.”

Lục Tu Văn cười tủm tỉm: “Sự thúc quá khen.”

Tả hộ pháp phun ra một búng máu, mới nói chuyện một lúc, vạt áo đã nhiễm đầy máu đỏ, xem ra không còn sống được bao lâu.

Đoàn Lăng vắt ngang thanh kiếm: “Người làm nhiều việc ác, hại bao nhiêu tính mạng người vô tội, hiện tại đã đến lúc người phải trả giá.”

Tả hộ pháp cũng không để ý đến hắn, chỉ nói với Lục Tu Văn: “Tên sư đệ này của người thật cổ hủ a. Các người hiện tại tuy rằng sinh tử tương hứa, nhưng qua năm năm, mười năm sau, Thất Tuyệt Công của hai người đều luyện đến tầng thứ bảy, người tính làm thế nào? Ta thật muốn nhìn một cái.”

Hắn nói xong, lặng lẽ cười, lại tiếp lời: “Ta hôm nay mặc dù bại trận, nhưng chỉ bằng hai người các người, đừng hòng muốn gì được nấy.”

Dứt lời, hắn vươn tay xuống dưới bàn đá nhấn một cái.

Hóa ra chiếc bàn đá này cũng có ẩn giấu cơ quan, “Cạch” một tiếng, giường đá bên cạnh liền dịch chuyển, lộ ra một khe hở tối om. Tả hộ pháp thừa cơ lăn xuống dưới, ván giường lập tức liền khép lại.

Đợi đến khi Đoàn Lăng chạy tới thì đã muộn, hắn chỉ còn cách dùng cán kiếm gõ gõ ván giường, hỏi Lục Tu Văn: “Ở đây cũng có

mật đạo?”

“Ừ, nếu ta nhớ không lầm, mật đạo này đi thông đến...”

“Thông đến đâu?”

“Lăng mộ của các đời giáo chủ.”

Đoàn Lăng ngẩn ra, không ngờ lại thông đến chỗ đó. Tả hộ pháp là biết chính mình sắp chết nên mới vào lăng mộ sao? Hay là... muốn đi gặp người kia?

Đoàn Lăng suy nghĩ một chút, nói: “Hắn bị thương nặng đến thế, thực ra cũng không cần phải đuổi theo.”

“Ừm.”

“Không biết tình hình bên ngoài thế nào rồi, chúng ta ra xem đi.”

“Được.”

Lục Tu Văn thường ngày vẫn thích làm trái ý Đoàn Lăng, lúc này lại ngoan ngoãn nghe lời một cách kỳ lạ khiến hắn cảm thấy không quen. Ý nghĩ xoay chuyển trong đầu Đoàn Lăng, hắn hỏi: “Người đang nghĩ đến lời nói vừa nãy của Tả hộ pháp?”

Lục Tu Văn nói: “Giáo chủ và Tả hộ pháp, họ vốn cũng là sư huynh đệ.”

“Thì làm sao? Chúng ta không giống với bọn họ. Chúng ta không cần phải tranh giành ngôi vị giáo chủ, đến lúc Thất Tuyệt Công luyện đến tầng thứ bảy, không luyện nữa cũng được. Huống chi...” Đoàn Lăng nắm lấy tay Lục Tu Văn, hôn lên lòng bàn tay y, nói, “Khi người

mất trí nhớ, có một câu ta chẳng biết đã nói bao nhiêu lần, hiện tại muốn nói cho người nghe.”

“Nói cái gì?”

“Sư huynh, ta thích người.”

Lục Tu Văn lập tức cười rộ lên, đậy mắt lấp lánh tiểu ý rục rờ: “Đã như vậy, sư đệ người hình như hôn sai chỗ rồi.” Nói rồi ngẩng đầu hôn lên môi Đoàn Lăng.

Lần này không chỉ là một nụ hôn thoáng qua, mà y trực tiếp đưa đầu lưỡi vào, cùng Đoàn Lăng dây dưa triền miên.

Đợi đến khi hai người tách ra, đầu lưỡi còn dư lại một đường chỉ bạc, hai bên đều hỏn hển thở dốc.

Mặt Đoàn Lăng nóng lên, may mà ánh sáng trong thạch thất từ mù, nhìn không ra cái gì. Hắn ho nhẹ một tiếng: “Chúng ta mau mau đi ra ngoài đi...”

Lời còn chưa dứt, cả hai liền cảm thấy một trận địa chấn dữ dội, mặt đất dưới chân kịch liệt rung chuyển.

Đoàn Lăng hầu như không thể đứng thẳng: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Lục Tu Văn nhíu mày: “Hẳn là Tả hộ pháp đã kích hoạt cơ quan trong lăng mộ, mật đạo trong lòng núi sắp sụp rồi.”

“Đi mau!”

Đoàn Lăng không để chậm trễ giây phút nào, nắm chặt tay Lục Tu Văn chạy nhanh ra ngoài.

Dọc đường đi, quả nhiên không ngừng có đá rơi xuống.

Cũng may hai người khinh công không kém, cấp tốc chạy xuyên qua mật đạo, vừa mở ra cửa đá liền thấy một hồi ác chiến đã gần kết thúc, địch ta song phương đều có thương tổn. Sự phụ của Liễu Dật kiếm pháp cao minh, mà trong số thủ hạ của Tả hộ pháp không có kẻ nào đặc biệt xuất chúng, vậy nên Liễu Dật và Lâm minh chủ trái lại không có gì đáng lo.

Sau khi mọi người tập hợp, Đoàn Lăng đơn giản nói qua chuyện Tả hộ pháp kích hoạt cơ quan, mọi người cũng không kịp nói thêm điều gì, toàn bộ tuôn ào ào đến lối ra. Thủ hạ của Tả hộ pháp tuy rằng tử vong không từ, dưới tình huống như vậy cũng trở nên rối loạn, ba chân bốn cẳng chạy tứ tán.

Không nghĩ tới mới chạy được không xa, liền có người kêu lên: “Không ổn rồi, lối đi đằng trước bị đá tảng chắn đường!”

Mọi người tiến lên nhìn nhìn, chỉ thấy vách núi đã sụp phân nửa, có một tảng đá thật lớn đổ xuống giữa lối ra mật đạo, kín đến một cái khe nhỏ cũng không thấy. Ở đây mặc dù đều là cao thủ võ lâm, nhưng trong tình huống như thế này cũng đều thúc thủ vô sách.
(=bó tay)

Mặt đất rung động ngày càng mạnh, đá rơi loạn xạ trên đỉnh đầu. Mắt thấy sẽ táng thân nơi đây, không ít người không khống chế được tâm tình, tiếng chửi bới không dứt bên tai.

Đoàn Lăng trái lại rất bình tĩnh, hấn ***g bàn tay vào mười ngón tay của Lục Tu Văn, thấp giọng thì thầm: “Có thể chết cùng một chỗ với người, cũng coi như không uổng một đời này.”

Lục Tu Văn vỗ vỗ tay hấn, phì cười: “Ta còn chưa có hảo hảo thân mật với sư đệ lần nào, sao có thể chấp nhận chờ chết? Sư đệ đã quên sao? Trong gian thạch thất chúng ta bị nhốt vào kia, còn có một lối đi khác.”

“Đúng rồi,” Đoàn Lăng lúc này mới nhớ ra, “Lối đó đi thông với tổng đàn ma giáo.”

“Ừ, mau trở lại đường cũ.”

Đoàn Lăng gật đầu, vội vàng kêu gọi đoàn người nhanh chóng đuổi theo.

Mọi người dĩ nhiên không dám dừng lại, theo Đoàn Lăng trở về chỗ linh đường lúc trước, lần nữa mở ra cửa ngăm vào trong mật đạo.

Sinh tử trước mắt, mỗi người đều chạy như bay, nhưng trong lòng cũng nhịn không được mà nghĩ, vạn nhất con đường này cũng không thông, vậy nên làm cái gì bây giờ?

Đoàn Lăng đi phía trên đầu, đem suy nghĩ này nói với Lục Tu Văn.

Y chỉ cười: “Đương nhiên còn có đường khác.”

May mà con đường này dễ đi hơn lúc trước rất nhiều, mặc dù cũng có đá vụn rơi xuống, nhưng đường không bị ngăn trở. Hơn phân nửa nhóm người đều có thương tích, bắt quá dìu đỡ nhau đi ngược lại cũng không chậm.

Không biết đã qua bao lâu, trong bóng tối cuối cùng xuất hiện một tia sáng mờ mờ.

Đoàn Lăng tiến lên hai bước, nâng phiến đá trên đỉnh đầu lên, nhảy ra khỏi mật đạo. Bên ngoài có một mảnh tường đổ, chính là tổng đàn ma giáo đã bị hỏa thiêu từ trước.

Những người khác đều lục tục đi ra khỏi mật đạo. Ai ai cũng đầu tóc bù xù, mặt mày đen nhẻm, bộ dáng chật vật bất kham thể nhưng nghĩ đến mình đã trải qua một hồi sinh tử, lúc này rốt cục cũng ngẩng đầu thấy được mặt trời, lại không khỏi bật cười ha hả.

Lục Tu Văn biết chút y thuật, băng bó vết thương lại cho Lâm minh chủ, sau đó mở mí mắt của Liễu Dật nhìn một cái, nói: “Hắn trúng cổ độc, bất quá hơi khác một chút so với Thực Tâm Cổ, nghe thấy tiếng sáo mới bị khống chế, sẽ không mất đi ký ức. Đợi đến khi xuống núi, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp hắn giải độc.”

Mọi người nghỉ ngơi trên núi một lát, tập hợp lại với đội nhân mã canh giữ ngoài sơn động rồi vội vã xuống núi.

Tới chân núi, vẫn còn có thể cảm giác sườn núi vẫn còn đang rung động.

Lục Tu Văn quay đầu lại nhìn, thấy đỉnh núi bụi mù cuồn cuộn, tựa hồ nửa quả núi sẽ sụp xuống.

Y không khỏi thì thầm: “Ta từ thuở nhỏ đã ở trên ngọn núi này lớn lên.”

Đoàn Lăng nói: “Ta đã trồng một rừng hoa đào trên núi Lạc Hà, từ nay về sau, sẽ luôn có ta ở bên cạnh ngươi.”

Lục Tu Văn hạ mắt cười cười, không nói thêm điều gì, cùng Đoàn Lăng cưỡi một con ngựa, quất roi mà đi.

Tất cả trông như đã được giải quyết triệt để.

Nhưng từ đáy lòng, Lục Tu Văn vẫn luôn tồn một nghi vấn.

Vào thời điểm một năm trước, Tả hộ pháp còn chưa khôi phục võ công, hẳn đến tột cùng làm thế nào mà qua mắt được một rừng cao thủ, cướp đi thủ cấp của giáo chủ? Là thủ hạ của Tả hộ pháp làm sao? Hay là...

Thiên Tuyệt giáo hoàn toàn bị vùi lấp dưới vụn đá của dãy núi đồ sộ, đây có lẽ sẽ vĩnh viễn là một bí mật không lời giải đáp...

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 19

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Dương Châu, từ xa xưa đã nổi tiếng là chốn phồn hoa phong nguyệt.

Đoàn Lăng dùng số tiền lớn bao hết cả thuyền hoa, còn cố ý đặt làm đặc sản thịt viên của nơi này cho Lục Tu Văn cùng Liễu Dật ném thử. Khí trời vừa sang thu, đúng lúc cua nhiều thịt nhất, hai giỏ cua cũng vì thế mà được chuẩn bị, còn có rượu hoa quý thường cùng, cũng có một phen phong vị.

Ngày ấy xuống núi, Lục Tu Văn lập tức giúp Liễu Dật giải cổ độc trên người. Liễu Dật tỉnh lại biết được chính mình bị Tả hộ pháp khống chế, một kiếm ngộ thương Lâm minh chủ, đương nhiên là áy náy vô vàn, nhanh chóng cùng sư phụ đưa vị đứng đầu võ lâm trở về Lạc Dương. Về phần Lục Tu Văn và Đoàn Lăng, hai người cưới ngựa trở lại sơn cốc nơi Lục Tu Ngôn sinh sống. Tiểu đệ họ Lục nhìn thấy huynh trưởng đã chết của mình vẫn còn sống nguyên vẹn, kinh ngạc đến mức nửa ngày không thốt lên tiếng nào, lúc sau còn hết sức mắt mặt khóc lóc một hồi.

Lục Tu Văn thập phần hài lòng về rùng đào của Đoàn Lăng, nhưng vì lúc trước đã cùng Liễu Dật giao hẹn, hai người liền lên

đường du sơn ngoạn thủy, loanh quanh một hồi cuối cùng đến Dương Châu.

Liễu Dật một miệng đầy cua, lấy tay chùi bừa vết dầu mỡ dính trên má, cố gắng vừa nhai vừa nói chuyện với Lục Tu Văn: “Lục đại ca, người nói Ngụy thần y... à không, phải là Tả hộ pháp, hắn đã chết thật rồi sao?”

Liễu Dật trời sinh tính tình đơn thuần, ai cũng có thể thành bè thành bạn lúc trước thân thiết với Ngụy thần y, sau lại biết được mình bị hắn lợi dụng, trong lòng không những không oán hận, lại còn vì hắn chết mà thương tâm một phen.

Đoàn Lăng vùi đầu gặm cua, nói: “Tả hộ pháp kia bị ta đâm một kiếm, lại rơi xuống lăng mộ dưới nền đất, đương nhiên là chết không thể nghi ngờ.”

“Đúng vậy a.” Lục Tu Văn cũng gật đầu đồng tình, “Trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi trong mộ còn có kẻ khác.”

Liễu Dật ngạc nhiên: “Trong lăng mộ không phải đều là người chết sao?”

Đồng tử Lục Tu Văn đen kín một màu, cười cười đáp: “Cho nên Tả hộ pháp nhất định không qua khỏi.”

Liễu Dật mơ mơ hồ hồ cảm thấy trong lời y nói dường như còn có ẩn ý gì khác, đang định bụng hỏi lại thì thấy Đoàn Lăng lườm hắn một cái cháy mặt: “Ăn thì ăn đi, hỏi gì mà lảm vậy?”

Liễu Dật rụt cổ, nhỏ giọng làm bầm: “Đoàn đại ca sao càng ngày càng đáng sợ vậy...”

Lục Tu Văn vội xen vào giảng hòa: “Tiểu Liễu, thương thế của Lâm minh chủ thế nào rồi?”

“Sắp khỏi hẳn rồi. Có điều Lâm minh chủ lần này bị thương quá nặng, hao tổn không ít công lực, vẫn cần tu dưỡng cẩn thận.” Liễu Dật nhìn trộm Đoàn Lăng rồi thì thầm với Lục Tu Văn, “Ta thấy Lâm minh chủ vô cùng coi trọng Đoàn đại ca, khen hắn rất nhiều lần, nói cái gì mà tuổi trẻ tài cao, sau này sẽ thành châu báu trong thiên hạ.”

“Là vậy sao?” Lục Tu Văn giống như nghe thấy điều đương nhiên nhất trên đời, bày ra một bộ dáng “sư đệ nhà ta rõ ràng cái gì cũng tốt, kẻ khác có khen thế nào cũng không đủ.” Cho dù ngay ngày mai Đoàn Lăng nhà mình trở thành minh chủ võ lâm, y có lẽ cũng không lấy gì làm bất ngờ.

Liễu Dật nhìn y như vậy không hiểu sao lại muốn đổi chủ đề, tiếp tục huyền thuyên vài chuyện không đâu, cố ý phớt lờ Đoàn Lăng.

Đoàn Lăng cũng coi như không hề hay biết, hùng hục cúi đầu ăn, còn giúp Lục Tu Văn gỡ một con cua.

“Lục đại ca, về sau ngươi định ẩn cư trên núi Lạc Hà sao?”

“Ừm, phong cảnh trên núi không tồi.”

“Hành tẩu giang hồ không thú vị hơn à?”

“Thân phận của ta không thích hợp lộ diện trên giang hồ.”

“Sao có thể như vậy được? Dù trước kia ngươi từng là người của ma giáo, nhưng đã sớm bỏ gian tà theo chính nghĩa. Nghe nói ngày đó sơn động sắp sụp đổ, chính Lục đại ca đã dẫn mọi người thoát thân.”

“Đó đều là công lao của sư đệ, ta đâu có làm được gì.”

Liễu Dật nghe y một câu sư đệ, hai câu cũng sư đệ, gai ốc sắp nổi lên khắp người rồi, thấp giọng hỏi y: “Đoàn đại ca cả ngày lạnh như cục đá, một chút ý tứ cũng không có. Lục đại ca, ngươi rốt cuộc là thích hán ở chỗ nào?”

Tiếng trò chuyện của hai người vốn không tính là lớn, nhưng thính lực của Đoàn Lăng đã đến trình độ nào? Tất nhiên là nghe được nhất thanh nhị sở. Chỉ là hán vẫn giả bộ bóc cua, còn lỗ tai thì dựng thẳng lên nghe họ nói chuyện.

Lục Tu Văn sóng mắt vừa chuyển, giơ lên một ngón tay lắc lắc: “Đầu tiên, sư đệ nhà ta rất đẹp trai.”

“Cũng đúng,” Liễu Dật gật đầu, “Tướng mạo Đoàn đại ca quả thật anh tuấn. Hình như có không ít nữ tử ái mộ hán, đáng tiếc hán lại không gần nữ sắc, đến liếc mắt cũng không thèm.”

“Thứ hai, sư đệ nhà ta rất đẹp trai.”

“A?” Liễu Dật có chút không hiểu.

“Cuối cùng,” Lục Tu Văn cười mỉm nói, “Sư đệ nhà ta vẫn là rất đẹp trai.” (=)))

“...” Liễu Dật triệt để câm nín.

Đúng lúc này nghe “rắc” một tiếng, chén rượu trong tay Đoàn Lãng vỡ vụn, chất lỏng tràn qua kẽ ngón tay chảy xuống.

“Đoàn, Đoàn đại ca, chén rượu của người...”

Đoàn Lãng thẳng tay ném mảnh vỡ của chén rượu ra xa, ánh mắt nhìn Lục Tu Văn chăm chăm, sau đó hừ thật mạnh một tiếng.

Liễu Dật hoảng sợ, muện màng nhận ra, mình hình như... đã gây họa rồi?

Sau đó Đoàn Lãng tuyệt nhiên không nói một lời.

Liễu Dật kinh hồn bạt vía, lo lắng hai người họ vì vậy mà cãi nhau, có khi còn đánh nhau không chừng, mà biết đâu từ nay về sau không nhìn mặt nhau luôn? Trời đất ơi, nếu thật như vậy, không phải hấn thành tên đầu sỏ phá hoại sao? Hấn chỉ tò mò vì sao Lục Tu Văn lại thích Đoàn Lãng thôi mà, đâu có ý định chia rẽ nhân duyên tốt của người ta đâu... Tuy là hai nam nhân ở cùng một chỗ không giống với luân thường đạo lí, nhưng hấn đã từng thấy Lục Tu Văn vì Đoàn Lãng mà không tiếc tính mạng, cũng từng thấy Đoàn Lãng vì Lục Tu Văn mà thương tâm muốn chết, hấn cũng không hề muốn nhìn thấy hai người chia ngã đôi đường.

Liễu Dật một mình lo lắng đến cháy ruột cháy gan, Lục Tu Văn vẫn như trước thong dong thường thức mỹ vị. Đến khi ăn no, ba người rời thuyền hoa thì sắc trời đã tối đen như mực.

Khách *** họ trụ cách nơi này cũng không xa, đi rất nhanh đã về tới, vẫn theo lệ cũ Đoàn Lãng và Lục Tu Văn một phòng, Liễu Dật ở gian kế bên.

Vừa bước vào phòng, Lục Tu Văn liền ôm chầm lấy thất lưng Đoàn Lăng, dựa đầu lên lưng hắn mà hỏi: “Sự đệ tức giận sao? Một tiếng cũng không thềm nói với ta?”

Đoàn Lăng làm bằm câu gì không rõ.

Lục Tu Văn đưa tay xoay đầu hắn trở lại đối diện với mình, “Ta nói ta thích gương mặt của ngươi, làm ngươi mất hứng à?”

Đoàn Lăng nắm lấy tay người kia, kéo y vào trong ngực, khuôn mặt tuấn tú hơi đen lại: “Ngươi theo ta, chỉ là vì bề ngoài của ta sao?”

Lục Tu Văn nhận ra tia ức chế trong lời nói của hắn, không nhịn được cười ha hả: “Ta chỉ giỡn mấy câu với Tiểu Liễu thôi, sự đệ ngươi như thế nào lại cho là thật? Ai da, sự đệ nhà ta đúng là dung sắc hơn người, nhưng ta há lại là kẻ nông cạn đến thế?”

Đoàn Lăng trợn mắt trừng y, nghĩ thầm, ngươi còn không phải hạng người như vậy sao? Nghĩ vậy nhưng hắn cũng không nói ra, chỉ vung văng: “Ta đã bao nhiêu lần nói thích ngươi, còn ngươi, ngay cả một lần cũng chưa từng nói.”

Lục Tu Văn “A” một tiếng kinh ngạc: “Chưa bao giờ nói sao?”

“Hừ, ngươi chỉ giỏi giả ngây giả dại.”

Đoàn Lăng nói xong, dứt khoát quay đầu bước đi.

Tình cảm Lục Tu Văn dành cho hắn, Đoàn Lăng đương nhiên rất rõ ràng, nhưng duy chỉ có một chữ “thích” này, y một lần cũng chưa từng nói cho hắn nghe, bây giờ lại còn nói chỉ yêu thích gương mặt hắn...

Đoàn Lăng sờ sờ mặt mình, trong lòng không rõ là tư vị gì. Chẳng lẽ sau này hẳn phải lấy sắc thị nhân sao? (dùng sắc đẹp rù quyến người khác:v) (=)))))) móa ơi, ổng đê người ta mà, làm j mà như oan uổng lắm vại =))))))

Đang một bụng bực mình không có chỗ phát tiết, hẳn không thèm để ý đến Lục Tu Văn nữa, rửa mặt thay đồ xong, vẫn không nói không rằng leo lên giường, chặn chặn ở giữa, xoay mặt vào trong tường mà ngủ.

Qua một hồi không động tĩnh, nển trong phòng bị thổi tắt, Đoàn Lăng cảm thấy có người đến bên giường, vươn một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai hẳn: “Sự đệ...”

“Thời tiết hôm nay lạnh như vậy, sự đệ định để ta ngủ một mình sao?”

“Ta sai rồi, được chưa? Sau này ta sẽ không nói đùa với Tiểu Liễu như vậy nữa.”

“Sự đệ thật là ác độc, sự đệ là muốn ta thấy được mà không ăn được sao?”

Mặc cho Lục Tu Văn tìm mọi cách dây dưa, Đoàn Lăng vẫn không đáp lại một tiếng, nhưng cứ bị y quán lấy như vậy, rốt cuộc vẫn phải nhỏ giọng quát: “Người đi xuống cho ta, từ nay về sau đừng nghĩ leo lên giường của ta nữa.”

Lời này đã đánh trúng điểm yếu của Lục Tu Văn, y ủy khuất chớp chớp đôi mắt, quả nhiên không lên tiếng nữa.

Một đêm tĩnh lặng.

Sáng ngày hôm sau, Đoàn Lăng phát hiện bên cạnh đã sớm không có người, trong phòng cũng không thấy bóng dáng Lục Tu Văn. Hấn cũng không quá để tâm, chỉ nghĩ đơn giản là y sang phòng Liễu Dật. Đến khi ăn điểm tâm gặp Liễu Dật, lại nghe hấn nói không hề gặp Lục Tu Văn.

Từ sau khi Lục Tu Văn khôi phục trí nhớ, hai người bọn họ vẫn như hình với bóng, chẳng mấy khi tách ra. Sáng sớm y lại một mình đi nơi nào? Chẳng lẽ vì đêm qua hấn ồn ào một trận nên Lục Tu Văn tức giận bỏ đi rồi?

Tuy rằng hấn cũng biết Lục Tu Văn không phải loại người như vậy, nhưng vẫn không nhịn được lo lắng.

Hấn chạy một vòng quanh khu vực gần đó tìm y, đến khi về phòng liền thấy trên bàn có một tờ giấy viết thư. Trên thư là chữ viết của Lục Tu Văn, nhắc hấn đến thuyền hoa hôm trước tìm y.

Đoàn Lăng lấy làm kì lạ, không hiểu y ban ngày ban mặt đến thuyền hoa làm gì, nhưng Lục Tu Văn đã nói vậy, hấn liền nghe theo.

Thuyền hoa vẫn cập bến ở vị trí đêm qua.

Đoàn Lăng bước lên thuyền thì thấy bốn phía đều hạ màn, bên trong hôn ám như đêm tối.

“Lục Tu Văn?”

Đoàn Lăng gọi một tiếng, sau đó chỉ thấy một người từ trong góc phòng đi ra, nhẹ nhàng ôm lấy hấn: “Suỵt, người cuối cùng cũng đến rồi.”

Đoàn Lăng nhìn thấy Lục Tu Văn ôn nhu như nước, tức giận đơm qua thật ra đã tiêu biến gần hết, “Người gọi ta đến nơi này làm gì?”

Nói xong cúi đầu nhìn y, cũng vừa lúc thấy được khung cảnh khiến người chần động.

Lục Tu Văn khoác hờ trên người áo lót đen tuyền, cổ áo rộng mở, gần như lộ ra toàn bộ da thịt tuyết trắng nhìn xuống chút nữa, hai chân y như ẩn như hiện trong lớp áo mỏng — trên người y, ngoài kiện hắc y mặc như không mặc thì hoàn toàn không còn gì khác.

Đoàn Lăng như nghe trong đầu “uỳnh” một tiếng, cả người phùng phùng lửa nóng, vội vàng kéo lại y phục xộc xệch của người kia, cắn răng hỏi: “Ban ngày ban mặt, người lại điên khùng cái gì?”

Lục Tu Văn cả người dán sát vào Đoàn Lăng, ghé vào lỗ tai hắn chậm chậm nói, hơi thở phả vào gáy hắn: “Sự đệ không cho ta lên giường của người, nên ta đành phải tới thuyền hoa này vậy.”

Đoàn Lăng bị y ôm chặt như vậy, máu không bơm lên não nữa mà dồn cả về nơi nào đó, cố gắng giả dựa nói: “Giữa ban ngày ban mặt mà cũng dám tuyên *** ...”

Lục Tu Văn cười: “Sự đệ chỉ cần ngoan ngoãn nằm đó, để ta một mình *** đang là được rồi.”

Vừa nói vừa đưa tay cởi quần áo của Đoàn Lăng.

Mấy chuyện tế nhị này, Đoàn Lăng chưa bao giờ là đối thủ của y. Bản thân hắn còn đang chờ ra, vạt áo đã nhanh chóng mở toang.

Đoàn Lăng vốn đang thờ hờ hờ, bị y sờ mó như vậy, chỗ nào đó lại không yên phận hắn phải gắng hết sức mới đẩy được Lục Tu

Văn ra.

Lục Tu Văn đã tự khôi phục võ công, mỗi ngày luyện tập không ít, hiện tại trình độ so với Đoàn Lăng không kém bao nhiêu, bị hấn đẩy mạnh một cái như vậy, không ngờ lại ngã sóng xoài trên mặt đất. Thuyền hoa này hết sức xa hoa, trên nền đều trải thảm nhung, té xuống cũng sẽ không đau, nhưng Lục Tu Văn cứ nằm dưới đất không chịu ngồi dậy, đôi mắt ngập nước nhìn Đoàn Lăng, còn cố tình dài giọng kêu lên: “Sự đệ...”

Đoàn Lăng như bị đóng đinh tại chỗ, đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

Lục Tu Văn nhìn hấn mà cười, chậm rãi kéo cao xiêm y hắc sắc trên người, để lộ toàn bộ đôi chân thon dài trắng mịn.

Hai chân Đoàn Lăng chính thức mọc rễ, rốt cuộc nhấc lên không nổi.

“Sự đệ không cần ta, ta đành phải tự mình phục vụ vậy...” Lục Tu Văn dứt lời, tự mình đưa tay tiến vào bên trong lớp áo mỏng, nắm lấy viên đậu nhỏ trên ngực.

“Ừm...”

Thân thể y cực kì miễn cảm, chỉ vuốt ve như vậy vài cái, phía dưới liền cứng rắn dựng lên, ngay cả tiếng nói cũng khàn đặc lại.

“A... Sự đệ...”

Lục Tu Văn tuy rằng tự đùa bỡn thân thể mình, nhưng đôi mắt y vẫn luôn dừng trên người Đoàn Lăng, miệng không ngừng gọi hấn. Một bàn tay vẫn vân vân điếm nhỏ trên ngực, tay còn lại vói vào trong

miệng, dùng đầu lưỡi từng chút một liếm ngón tay của mình. Y liếm đến mê say, miệng thỉnh thoảng còn phát ra thanh âm khiến người ta đỏ mặt, cũng chẳng bao lâu, hai ngón tay đã bị y liếm đến ướt sũng.

“Sự đệ... Nhanh lên...”

Y vừa thở dốc, vừa tự nhắc cao một chân lên, ngón tay bị liếm ướt lần mò đến nơi bí mật kia. Huyệt khẩu chặt hẹp chỉ chịu được một ngón tay tiến vào, ngón tay đâm càng sâu, thân thể càng không khống chế được mà run run, *** khó nhịn làm y nhắm chặt mắt lại.

Đoàn Lăng đã biết y muốn làm gì, nhưng không ngăn cản y, trái lại bước từng bước lại gần.

Gương mặt Lục Tu Văn nhiễm một tầng hồng nhuận, ngón tay kia vẫn ở trong cơ thể xoay tròn, từ cổ họng y phát ra âm thanh nức nở, nửa như thống khổ, nửa lại như vui thích.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Đoàn Lăng, y rất nhanh đẩy vào ngón thứ hai, rồi thứ ba, tự trườn sát bên trong mình, đem chỗ kia biến thành ẩm ướt. Sau đó hai tay y tự động kéo mở hai chân, khiến cho Đoàn Lăng nhìn rõ địa phương đang trở nên thập phần ướt át, thập phần mềm mại kia, rồi y nhỏ giọng cầu xin: “Sự đệ, dưới đó của ta rất ngứa... người mau tới đi... sự đệ...”

Đoàn Lăng đã sớm nhấn nại đến cực hạn, không chần chờ nữa lao đến, đè lên người y.

Nơi đó của Lục Tu Văn đã sớm ướt đến mềm nhũn, Đoàn Lăng ngay cả quần áo cũng không kịp cởi, chỉ kéo tạt quần xuống, thuận lợi tiến nhập vào trong cơ thể y.

“A...” Lục Tu Văn hô lên một tiếng như là kinh sợ, hai tay ôm lấy gáy Đoàn Lăng, không chút xấu hổ nói, “Sự đệ, của người thật lớn...”

Vật đang nằm trong cơ thể y vì thế mà trướng thêm vài phần, Đoàn Lăng cắn lỗ tai y nói: “Sự huynh, sao người có thể *** đang đến vậy?”

“Thì làm sao nào?” Lục Tu Văn thở hển hển, cười nói, “Dù sao ta cũng chỉ cho người.”

Đoàn Lăng chế trụ thất lưng y, ở trong cơ thể ái nhân thảo phạt một trận.

Lục Tu Văn bị hấn làm tới hai chân phát run, không kiềm chế được rên lên: “Sự đệ, thật lợi hại... A... nhanh lên...”

Đoàn Lăng ra sức luật động, từng chút từng chút va chạm trong thân thể người kia. Đang lúc tình cảm nồng nàn, Lục Tu Văn ghé sát vào tai hấn thì thầm một câu.

Đoàn Lăng nghe xong, con người thoáng chốc sâu thêm vài phần, giọng nói khàn khàn hỏi y: “Thích ta chỗ nào? Chỉ thích khuôn mặt này sao?”

Lục Tu Văn đứt quãng nói: “Đương nhiên là... Chỗ nào cũng thích...”

Đoàn Lăng cố ý ở trong cơ thể y ma sát thật mạnh, tiến sâu thêm một chút, hỏi: “Chỗ này thì sao?”

“A...” Lục Tu Văn lại kêu lên, “Thích... thích mà...”

Đoàn Lăng nheo mắt, đột ngột lật ngược người kia trở lại, khiến cho y tứ chi quỳ trên mặt đất, từ phía sau tiến vào.

Tư thế này quả thật làm cho vật kia tiến vào tận cùng, Lục Tu Văn quả thật thờ không nổi, một lúc sau mới hỏn hển ra lời: “Không... không được... quá sâu...”

Đoàn Lăng coi như không nghe thấy, tiếp tục hung hăng va chạm.

“A——” Lục Tu Văn cả người run lên, ngay cả âm thanh cũng đột ngột thay đổi.

Đoàn Lăng dường như phát hiện ra nhược điểm của y, nhắm ngay vị trí vừa rồi, làm thêm một trận cuồng phong bão táp. Hấn khí lực quá lớn, điên loạn đến nỗi thuyền hoa cũng phải lay động theo. Trong khoang thuyền tràn ngập thứ thanh âm *** mỹ, cứ mãi lặp đi lặp lại không ngừng.

Lục Tu Văn chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, ở sâu trong thân thể vừa đau đớn vừa khoái cảm, dồn dập tích tụ đến cực hạn, lưng y một trận có rút, ngay cả ngón chân cũng co quắp lại, chính là bị Đoàn Lăng làm cho tiết ra.

“Ừm... Sư đệ...”

Lục Tu Văn phát tiết xong, thân thể vô lực mặc cho ai kia bài bố. Vật kia của Đoàn Lăng lại vẫn như cũ rùng rục như lửa, ở địa phương mềm mại ấy tiến xuất không ngừng, muốn gì được nấy.

Lục Tu Văn rốt cuộc chịu không thấu, cầu xin tha thứ: “Sư đệ, ta không được...”

Đoàn Lăng đáp lại y bằng một vòng đưa đẩy.

Lục Tu Văn hai tay nắm chặt tấm thảm dưới thân, lung tung kêu loạn: “Hảo ca ca, mau tha ta đi.”

Đoàn Lăng run lên, há miệng cắn gáy y: “Kêu vài tiếng nữa ta nghe.”

Lục Tu Văn vội mềm giọng gọi hấn: “A Lăng, hảo sư đệ, hảo ca ca, nhanh lên đi mà...”

Đoàn Lăng lúc này mới vừa lòng, cúi xuống hôn y thật sâu, bên dưới hung hăng va chạm vài cái rồi hoàn toàn phóng thích trong cơ thể y.

CHIẾT CHI (GIAI HẠ TÙ)

Khôn Ý Nguy Lâu
dtv-ebook.com

Chương 20

Thu sang đông tới, rất nhanh đã đến cuối năm.

Cùng Liễu Dật du sơn ngoạn thủy mặc dù rất vui vẻ, nhưng thời điểm trừ tịch sắp đến, Lục Tu Văn vẫn muốn trải qua cùng đệ đệ của y. Đoàn Lăng đương nhiên sẽ chiều theo ý ái nhân, cho nên vừa vào tháng Chạp, hai người đã cùng cưỡi ngựa quay trở về.

Về đến Lạc Hà Sơn đã là ngày mùng mười tháng Chạp, rừng núi khi ấy cũng đã phảng phất không khí vui vẻ của lễ mừng năm mới. Đoàn Lăng ra tay tu sửa căn nhà của hai người một phen, còn dán giấy hoa lên cửa sổ. Năm ngoái, mỗi ngày trôi qua, càng đến gần thời điểm giao mùa, sinh cơ của Lục Tu Văn cũng ngày càng rút ngắn. Đoàn Lăng hồi tưởng lại quãng thời gian kia, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Ngày trừ tịch, Đoàn Lăng cùng Lục Tu Văn từ sáng sớm đã xuống núi, đến nhà Lục Tu Ngôn ăn bữa cơm đoàn viên. Lục Tu Ngôn đã lo liệu xong từ lâu, các món ăn thôn quê dân dã đều đủ cả. Lục phu nhân nấu một bàn đầy đồ ăn mang lên, mọi người vô cùng náo nhiệt vui mừng. Lục Thần qua năm nay lớn thêm một tuổi, so với năm trước hoạt bát hơn nhiều lắm. Được Đoàn Lăng tặng một thanh kiếm nhỏ, cậu nhóc mừng rỡ cả ngày nắm chặt không buông, hận không thể ngay lập tức bán Đoàn Lăng làm sư phụ.

Ăn cơm xong, ba vị đại nam nhân quây quần một chỗ uống rượu với nhau.

Lục Tu Ngôn tửu lượng kém nhất, không được mấy chén đã chửi tác đánh thành chữ tội, cứ vỗ vai Đoàn Lãng rồi lắc nhai không ngừng. Hắn lấp bắp bao lâu, tổng kết lại cũng chỉ có một ý, chính là Đoàn Lãng nhất định phải đối xử với huynh trưởng của hắn thật tốt, nếu hắn phát hiện Lục Tu Văn bị khi dễ, hắn nhất định sẽ không để yên.

Đoàn Lãng cười khổ không thôi, nghĩ thầm Lục Tu Văn không khi dễ hắn, hắn đã cảm ơn trời đất.

Hai người bọn họ chè chén say sưa rồi lại trở về núi đón giao thừa. Nửa đêm, Đoàn Lãng ra bên ngoài đốt pháo, tiếng pháo nổ ùng ùng trong không trung, tạm biệt năm cũ, nghênh đón một năm mới nhiều niềm tin và hy vọng.

Đoàn Lãng đốt pháo xong, trở về phòng tặng quà tân niên cho Lục Tu Văn.

Lục Tu Văn cầm lấy, liền nhận ra đó cũng là một túi hương. Nhưng không giống túi hương lần trước y tặng Đoàn Lãng, túi hương này có thêm một đôi uyên ương, thân thiết chạm đầu vào nhau, sánh đôi trên mặt nước như hình với bóng.

Lục Tu Văn nhìn thấy không khỏi giật mình.

Đoàn Lãng đưa tay đeo túi hương vào thắt lưng cho y, “Túi hương kia ngày đó bị cháy mất rồi, cho nên ta muốn tặng cho người một cái mới.”

Lục Tu Văn chạm nhẹ vào đôi uyên ương, đường thêu rất tinh xảo, nhin không được hỏi: “Đây là tìm ai thêu vậy?”

Đoàn Lăng trả lời: “Ta không quen biết nữ nhân nào, tất nhiên là phải nhờ em dâu giúp đỡ rồi.”

Lục Tu Văn hơi kinh ngạc: “A? Người gọi mẹ Thần nhi là gì cơ?”

Đoàn Lăng bị y hỏi lại như vậy, có chút vui vẻ trong lòng: “Ta gọi nàng là em dâu, chẳng lẽ không đúng?”

“Đúng đúng đúng, như thế mới đúng.” Lục Tu Văn cười tươi như hoa, hôn thật kêu lên khoe miệng Đoàn Lăng, gọi hắn: “Lục phu nhân.”

Đang dịp năm mới, Đoàn Lăng cũng không bận tâm đến mấy lời diên khùng của Lục Tu Văn, chính là hai tai lại đổ ửng, không biết là do say rượu hay còn có nguyên nhân nào khác.

Lục Tu Văn nói: “Sự đệ tặng ta túi hương, ta lại chưa mừng tuổi cho người.”

Hôm nay y quả thật không chuẩn bị thứ gì, nhưng chỉ suy nghĩ một lát đã có ngay sáng kiến. Y nâng tay lên tháo dây cột tóc, mái tóc đen tuyền như thác đổ xuống, dưới ánh nền mờ tỏ, lấp lánh động nhân.

Đoàn Lăng ngày nào cũng ở cạnh y nhưng khi thấy bộ dáng này, trái tim vẫn không kiềm chế được mà gia tốc. Hắn nhớ đến Lục Tu Văn ngày thường có chút ham thích chuyện giường chiếu, y nói muốn mừng tuổi hắn, chỉ e lại là... Hắn đang tính trách móc vài câu rồi sẽ thuận theo ý y, không ngờ Lục Tu Văn chỉ gỡ tóc xuống, quần

áo lại không cởi. Y vươn tay, kéo cây trâm cắm trên búi tóc của Đoàn Lãng xuống, tóc hấn vì thế cũng xõa ra.

Đoàn Lãng nghi hoặc hỏi y: “Người làm gì vậy?”

Lục Tu Văn đưa một ngón tay để lên môi hấn: “Sự đệ chỉ cần nhìn là đủ rồi.”

Dứt lời, y chậm rãi rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Đầu hai người sát lại thật gần, nhưng Lục Tu Văn không giống như ngày thường hôn môi Đoàn Lãng, y nắm một lọn tóc của mình trong bàn tay buộc lại cùng nắm tóc của hấn. Ngón tay cử động trong nháy mắt đã kết hai lọn tóc thành một dải dài bền chặt, có muốn gỡ cũng gỡ không ra.

Đoàn Lãng lúc này mới hiểu được ý tứ của y, trong lòng nhất thời nhũn ra.

Trong phòng không có kéo, Lục Tu Văn lôi Đoàn Lãng theo trên dưới tìm một lần, cuối cùng mang bội kiếm của Đoàn Lãng đến, cắt đoạn tóc của hai người kết lại nhét vào bàn tay hấn, “Nhận được vật này sự đệ có vui không?”

Đoàn Lãng chưa kịp đáp lại, Lục Tu Văn đã nghiêng người về phía trước, trán hai người nhẹ nhàng chạm vào nhau, trong ánh nến mờ ảo y nhoẻn miệng cười: “Như thế, gọi là kết tóc.”

“Sự huynh...”

Đoàn Lãng gắt gao nắm chặt lọn tóc trong tay, lời muốn nói rất nhiều, nhưng lại không cách nào mở miệng.

“Sự đệ ngoan,” Lục Tu Văn ôm lấy gương mặt tuấn tú của người kia, cười nói: “Tiền mừng tuổi cũng đưa người rồi, chúng ta cũng nên đi nghỉ thôi.” Nói xong, người đã dính chặt lên người hắn.

Đoàn Lăng một bụng tâm tình lập tức tan thành mây khói.

Làm nhiều trò như vậy, chẳng qua là vì muốn lôi hắn lên giường?

Sắc mặt Đoàn Lăng thoáng cái tái đi như ngâm trong nước đá, không nói không rằng, ôm cả người Lục Tu Văn lên.

Y kinh ngạc nhìn hắn: “Sự đệ, người làm gì vậy?”

“Nếu người chỉ muốn có vậy,” Đoàn Lăng bước đến bên giường, hừ lạnh nói: “Ta đương nhiên giúp người ngày mai khỏi phải rời giường.”

Đoàn Lăng chăm chỉ cày sâu cuốc bẫm, vất vả suốt một đêm, hôm sau quả nhiên hai người không rời khỏi giường nửa bước.

Uề uề lần này tắt đèn

Tân niên qua đi, tết nguyên tiêu lại đến, nguyên tiêu qua rồi, tiết xuân trở nên ấm áp hơn. Mùa xuân năm nay đến sớm, vườn đào Đoàn Lăng trồng đã nhú cành, mầm hoa đã lấm tấm trên cây, chỉ còn đợi ngày hoa nở.

Đoàn Lăng vốn định cùng Lục Tu Văn uống rượu ngắm hoa, đáng tiếc hoa còn chưa kịp nở, hắn đã nhận được bồ câu đưa tin của Lâm minh chủ. Nguyên lai hai đại môn phái trên giang hồ nổ ra phân tranh, Lâm minh chủ vừa mới hồi phục sau trọng thương, không còn tinh lực ở giữa hòa giải nên viết thư nhờ Đoàn Lăng hỗ trợ. Đoàn Lăng căn bản không để ý đến việc giang hồ, nhưng nghĩ

đến Lục Tu Văn thân phận đặc thù, sẽ có lúc phải nhờ đến Lâm minh chủ giúp đỡ, hiện giờ vẫn nên trả nợ ân tình cho ông ta trước là hơn. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng hắn vẫn quyết định lên đường một chuyến.

Lục Tu Văn cũng không xen vào, chỉ dặn dò hắn trên đường cẩn thận, đi sớm về sớm. Đoàn Lăng gật đầu đáp ứng, thu dọn vài thứ thiết yếu rồi phi thân biến mất.

Lục Tu Văn một mình ở trên núi Lạc Hà, ngày qua ngày cũng không thiếu trò tiêu khiển. Có khi y sẽ xuống núi tìm Lục Tu Ngôn nói dăm ba câu chuyện phiếm, có khi sẽ ngồi giữa rừng đào ngây ngốc một ngày. Để tiện bề ngắm hoa, Đoàn Lăng đã đặt ở trong rừng một chiếc bàn đá. Lục Tu Văn mang theo bầu rượu, đặt bàn cờ lên bàn đá, cũng bắt chước Ngụy thần y, một mình đánh cờ.

Y đánh cờ đơn thuần cho vui, cũng không để ý thắng thua, đánh đi đánh lại cũng sẽ hết một ngày.

Hôm đó qua giờ ngọ, gió thổi nhẹ nhẹ, Lục Tu Văn đang ngồi nghiên cứu ván cờ, chợt nghe thấy lá cây sà sạt rung động. Có người tiến vào khu rừng. Người tới khinh công không tệ, đến tiếng bước chân cũng không để lại.

Lục Tu Văn vẫn cúi đầu nhìn bàn cờ, chỉ ném ra quân cờ trong tay: “Đã đến đây rồi còn giấu mình làm gì, xuất hiện đi.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy bóng người chợt lóe, một hắc y nhân từ phía sau thân cây bước ra. Người nọ vừa thấy Lục Tu Văn liền vội quỳ xuống, “Thuộc hạ tham kiến giáo chủ.”

Lục Tu Văn “ừ” một tiếng, nhìn cũng không nhìn hẳn, chỉ chậm chậm nói: “Khinh công không tồi.”

Người nọ ôm quyền đáp lại: “Giáo chủ quá lời.”

Lục Tu Văn hỏi: “Sự tình làm đến đâu rồi?”

“Theo phân phó của giáo chủ, đã thu nạp toàn bộ thủ hạ của Tả hộ pháp. Chỉ có một vài kẻ ngoan cố, không chịu quy thuận.”

“Tốt lắm.” Lục Tu Văn vỗ tay tán thưởng, “Thiên Tuyệt giáo ta coi như chỉ còn lại chừng đó người... Đã nguyện ý theo ta, Thiên Tuyệt giáo đương nhiên có phần của họ, còn về những kẻ không muốn theo ta...”

Ánh mắt y toát ra lạnh lẽo, bàn tay đặt quân cờ đen xuống bàn cờ: “Một lòng trung thành với Tả hộ pháp, thì mời chúng xuống Địa phủ mà tận trung.”

Ngữ khí thản nhiên, nói chuyện giết chóc vẫn phẳng phát ý cười.

Hắc y nhân cũng không dị nghị, lập tức nói: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Hắn dừng lại một chút lại tiếp lời: “Thiên Tuyệt giáo vừa bị diệt không lâu, giáo chủ đã thành lập giáo phái mới, nếu chuyện này bị nhân sĩ chính đạo biết, thuộc hạ chỉ lo... Chúng ta sẽ trở thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích...”

“Vậy cứ che dấu, không để bọn họ biết là được rồi.” Y vừa mới hạ quân đen liền lập tức nhặt lên một quân trắng, chậm rãi chuyển động quân cờ trong tay, “Thế đạo giống như một ván cờ thôi, có hắc tức có bạch, có âm tức có dương nếu không có Thiên Tuyệt giáo, ắt

sẽ có Thiên Ma giáo, Thiên Diệt giáo... Cái gọi là trừ ma vệ đạo, vĩnh viễn là trừ hoài không hết. Một khi đã vậy, có gì ta không nắm lấy thế lực này trong tay?”

Y nói xong, hạ quân cờ trắng xuống, bàn cờ nhất thời thay đổi toàn bộ cục diện.

Hắc y nhân hô lên: “Giáo chủ anh minh!”

Lục Tu Văn chỉ cười, khoát tay áo nói: “Người về đi. Về sau nếu không có chuyện gì quan trọng, đừng tới tìm ta.”

“Tuân mệnh.” Hắc y nhân lên tiếng, thân hình chợt lóe, rất nhanh liền biến mất trong rừng.

Gió xuân hiu hiu thổi khiến người không rượu mà say.

Trong rừng yên tĩnh chỉ có tiếng lá xào xạc, không khác chi ngày thường.

Lục Tu Văn gương mặt thoáng nét cười, chăm chú đánh cờ, giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Mặt trời dần dần ngả về hướng tây, Lục Tu Văn có chút mệt mỏi, bất tri bất giác ghé đầu vào bàn đá ngủ ngon.

Đến lúc y tỉnh dậy, hoàng hôn đã bao phủ bốn phía. Y xoa xoa hai mắt cay xè, phát hiện trên người mình được phủ thêm một lớp áo. Y nhận ra là kiện xiêm y Đoàn Lăng mặc khi rời khỏi, trong lòng không kìm được vui vẻ, vội đứng dậy kêu lên: “Sự đệ?”

Trong rừng không một bóng người.

Lục Tu Văn mon theo đường nhỏ trở về, quả nhiên từ xa đã trông thấy khói bếp lượn lờ. Mờ mịt giữa trời chiều, Đoàn Lăng xắn hai tay áo, đang nhóm lửa nấu cơm. Lục Tu Văn rảo bước lại gần: “Sự đệ về từ lúc nào?”

“Vừa về thôi, thấy người ngủ say nên ta không đánh thức.” Đoàn Lăng liếc nhìn y, “Ban đêm không hảo hảo nghỉ ngơi sao? Như thế nào gục xuống bàn cũng ngủ được?”

Lục Tu Văn đáp lại hần: “Không có sự đệ, ta ngủ một mình làm sao ngon được.”

Đoàn Lăng đã sớm quen với hồ ngôn loạn ngữ của y, chỉ hừ một tiếng rồi mặc kệ.

Lục Tu Văn cũng không để tâm, vẫn khoác trên mình kiện áo của Đoàn Lăng, đứng bên cạnh nhìn hần nấu cơm.

Tay nghề của Đoàn Lăng nhờ quãng thời gian rèn luyện trong ma giáo nên không kém đầu bếp là bao. Trước đây hần vốn cực kì chán ghét chuyện bếp núc, hiện tại chỉ vì Lục Tu Văn thích ăn đồ hần làm, nên dù có khó chịu, hần cũng vui vẻ chịu đựng.

Lục Tu Văn nhìn hần xào xào nấu nấu, thuận miệng hỏi: “Việc của Lâm minh chủ đã xử lí xong chưa?”

“Đương nhiên. Hai đại môn phái kia căn bản không có thâm cừu đại hận, chẳng qua là chút hiểu lầm nhỏ nhỏ thôi, hai bên nói rõ với nhau, hiểu lầm đương nhiên không còn nữa.”

“Thế mà lại hại sự đệ nhà ta vất vả bôn ba.”

“Ta còn nợ Lâm minh chủ một cái nhân tình, về sau không cần để ý nữa.”

Lục Tu Văn nghĩ thầm, chỉ sợ là vị Lâm minh chủ kia thật sự coi trọng người, tương lai vị trí võ lâm minh chủ nhất định phải để người ngồi. Nhưng y cũng không nói ra miệng, chỉ bảo: “Ta còn tưởng người sẽ không về kịp lúc hoa đào nở.”

Đoàn Lăng nhìn y thật sâu: “Những việc ta đã đáp ứng người, nhất định sẽ làm được.”

Lục Tu Văn thấy giày hấn đi dính đầy bùn đất, biết là hấn ngày đêm gấp rút trở về, vui mừng nhen nhóm từng chút trong tim.

Hai kẻ yêu nhau nhiều ngày không gặp, tất nhiên là nhớ nhung không tả xiết. Cơm nước xong xuôi, theo thường lệ lăn lộn trên giường vài hiệp, nhiệt tình như lửa, so với ngày xưa càng nồng nàn gấp bội.

Mây tan mưa tạnh, Lục Tu Văn gối lên bả vai Đoàn Lăng, mắt lim dim nói: “Sự đệ, mấy ngày nữa hoa đào nở rồi, chúng ta cùng vào rừng ngắm hoa.”

Đoàn Lăng nắm lấy tay y: “Được.”

Cửa sổ đầu giường chưa đóng, nửa đêm, gió tràn vào thoang thoang hương thơm.

Ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng, Đoàn Lăng đã tỉnh.

Mấy ngày nay hấn lúc nào cũng tỉnh dậy sớm hơn Lục Tu Văn, nhưng cũng không rời giường ngay, chỉ nằm lại, ngưng thần ngắm kĩ dung nhan khi ngủ của người kia chờ trời sáng. Hấn chờ đến khi

những ánh sáng nhạt chiếu qua cửa sổ, chờ đến khi Lục Tu Văn mở to mắt, mơ mơ màng màng gọi hắn “Su đệ.”

Đó chính là khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong một ngày của hắn.

Nhưng hôm nay có chút không giống ngày thường.

Sắc trời vừa có chút ánh sáng, Đoàn Lăng đã xoay người xuống giường, nhẹ nhàng mặc quần áo, đẩy cửa bước ra ngoài.

Bên ngoài gian nhà tranh có một con đường nhỏ dẫn thẳng tới rừng đào. Đoàn Lăng đi dọc theo con đường này, tại nơi sâu nhất của cánh rừng tìm được một gốc đào. Trên cây đầy những nụ hoa lá lướn xinh xắn, mà trên ngọn cây, cành đào nơi cao nhất đã trở những bông hoa diễm lệ vô song.

Đây là cành đào nở rộ sớm nhất. Đoàn Lăng đứng dưới gốc cây, lặng lẽ thưởng thức trong chốc lát, như là ngắm nhìn một bức tranh tuyệt thế, có chút ngưỡng mộ mà kính cẩn. Sau đó hắn dồn lực vào mũi chân, phi thân lên đỉnh ngọn cây, đưa tay bẻ cành đào đã nở hoa vẫn còn đọng chút sương sớm.

Hắn nhìn cành đào trong tay, trên gương mặt lộ ra tươi cười khó giấu, đi theo đường cũ trở về. Ánh mặt trời đã soi khắp phòng mà Lục Tu Văn vẫn chưa tỉnh lại.

Đoàn Lăng đi đến bên giường, ánh mắt nhìn Lục Tu Văn, ôn nhu vô cùng hôn lên cánh hoa đào. Sau đó hắn cúi xuống, nhẹ nhàng đặt cành đào xuống bên cạnh gối đầu của người kia.

Sắc đào tươi tắn nhuộm hồng lên gương mặt ái nhân.

() 人面桃花: nguyên văn là “nhân diện đào hoa” – thành ngữ Trung Quốc dùng để miêu tả sự nhớ nhung, tưởng niệm người cũ, thường là khi người này không còn bên cạnh. Tuy nhiên “Nhân diện đào hoa” cũng có thể lý giải là gương mặt sáng đẹp như cánh hoa đào như câu “Nhân diện đào hoa tương ánh hồng” trong thơ Thôi Hộ thì có thể dịch thành “Hoa đào ánh má mặt ai hồng”/”Hoa đào phản chiếu mặt ai ửng đào”/”Má phấn, hoa đào ửng đỏ hây”

♥ Hoàn Chính Văn ♥